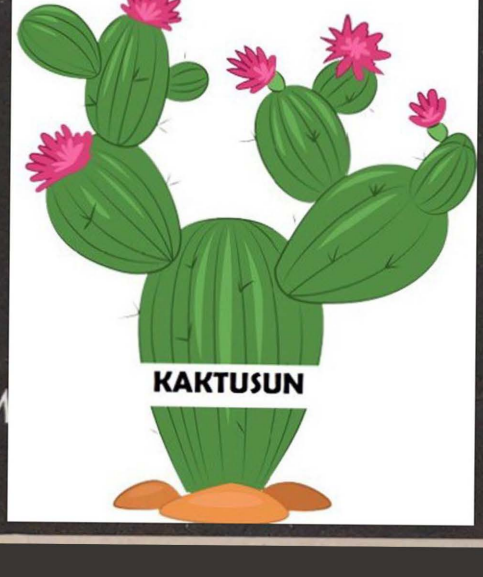
Ayten

MÜJDE AKLANOĞLU

İki bankacının
rakamları değil
kalp ritmini
oynatan hikayesi...

KAKTÜS TEAM



3. BASKI

HASREM

Roman

Milyonları ağlatan, gerçek hikayesiyle meraka sevk eden, Ümit Yaşar Oğuzcan'ın yazdığı *"Milyon Kere Ayten"* şiirinden esinlenilerek yazılan bir ROMANDIR!

Hem yanımda hem de çok uzaktasın.

İnsanın aynası gözleridir derler. Nasıl bakarsa, öyle yansıtır içini. Benim aynam hiç olmamıştı, çevrem yükselme tutkusuna yenilmiş riyakârlar, birbirinin kuyusunu kazan hırs tutkunlarıyla kaplanmıştı. Annem; "En büyük yalnızlık, milyonların arasında nefessiz kalmak" derdi, bazen öyle kesiliyordu ki nefesim, içimin günden güne öldüğünü kimse bilmezdi.

Onu ilk defa bir düğün günü gördüm. Şımarık kız çocuğuna benzeyen asi buklelerini omuzlarında tutmak imkânsızdı. Kızınca hırçın, dalınca sonsuz, gülünce eşsiz bir ummandı bakışları. Herkes mavi gözlü olabilirdi ama onun gözleri başkaydı. Sormayın Ayten'i anlatamam, tarifi öyle imkânsızdı.

Anlatabilsem kıskanacaktı deniz, anlatabilsem hasedinden yarılacaktı gök kubbe, anlattığım gün açmaya utanacaktı menekşe, anlatabilsem binlerce parçaya bölünürdü adı.

0262730 TEP
TEP 0262730 THG

ISBN: 978-605-80345-8-7
9 786058 034587
Kapak Tasarımı: Tuğçe Delen
İnstagram: pen.queen

HASREM
www.hasremyayinlari.com
Hemen alışveriş yap



Ayten

MÜJDE AKLANOĞLU

Sesin yok, yüzün yok, gelişlerin yok ama
menekşeler açmış gözbebeklerin hâlâ zihnimde.
Bulur mu bilmem bir daha
bakışlarının hedefi gözlerimi,
bilmem bir daha erir mi gözlerim gözlerinde...



KİTAP TEAM



"

Hiç olmadık anda gelmişsin,
Kelebeğin kanatlarına astığı gün kadar heyecanlı
Bir bebeğin yalın ayak kalktığı ilk adım kadar cesur,
Gülüşünde gül bahçeleri tomurcuklanmış,
Bakışlarında boy vermiş menekşeler,
Hiç durmadan konuşmuşsun, benim olmuş dünyalar.



"

Yayın No: 33

Ayten
Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu
Yayın Koordinatörü / Tülin Tekel
Editör / İrem Aklanoğlu
Son Okur / Seher Alp
Kapak / Tuğçe Delen
İç Tasarım / Serkan İlhan

Baskı - Cilt / Ana Basın Yayın Gıda İnş.San.Tic.A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622. Sokak
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 20699

Baskı: 2021
ISBN: 978-605-80345-8-7

T.C. Kültür Bakanlığı Sertifika No: 40539

© Hasrem Yayınları, 2021

HASREM

HASREM YAYINLARI
Kocaeli / Başiskele
www.hasremyayinlari.com / info@hasremyayinlari.com

Ayten

MÜJDE AKLANOĞLU



KOKTÜLTEAM

HASREM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖN SÖZ

Bu kitabı yazmak hiç aklımda yoktu, bir tanıdığım direterek kitabı yazmam için tatlı bir baskı yaptı... Başlarda olumlu bakmadığım, sonrasın da ise satır satır çoğaldığım sonuç; bir şiirden ilham alarak ortaya çıkan muhteşem kitap; Ayten. Vesile olanlara sevgilerle...

Milyon Kere Ayten şiirine ithafen yazılmıştır!



İki bankacının rakamları değil kalp ritmini oynatan savaşı...

Bir şairden yola çıkılarak kaleme alınan bir kitap, gerçek hayatlara ışık tutan tutkulu bir aşk, tekrar eden tesadüflerin kurbanı olan iki yürek ve imkansızlık içinde imkan bulma savaşı ve bir şiirin sözlerinde asılı kalmış MİLYONLARCA AYTEN!

Zihnimdeki tüm şiirler toparlandı gitti işte
Bu gidişle sesim de gider, susarım sususlara...
Öyle mutsuz ki menekşelerim, sevgim acıyor.

1. Bölüm



"Bir saattir seni bekliyorum sevgilim, ne arıyorsun burada tek başına!?"

Arkasından seslenen sert sesi duyunca hızla döndü genç kız. Tabiî, ayağındaki sivri ve yüksek ökçeli ayakkabılar ne kadar hızlı dönmesine izin verirse! O kadar ani bir dönüş yapınca, hâliyle dengesini kaybetti. Tepesinin üzerinde bir hare oluşturdu ipek saçları, beyaz tenini kamçıladı tel tel zülüfleri...

Öyle korkulu bir soluk çekti ki içine, kaburgalarının arasına sığamadı sanki ciğerleri. Korkuyla sendeleyen beden yerle temas ettiği anın acısını kabullenmeye çalışırken, yere düşmeden evvel kuvvetli kolların arasına girerek sıcak ve sert bir bedene çekildi.

Düşmemek için atıldı elleri karşısındaki kişiye. Biraz yukarıda kalan omuzlara tutundu parmakları endişeyle, hava için aralanan dudakları, "Pardon." derken, soluğunu tutup konuştuğundan habersizdi benliği. Ve başını çevirdi.

Biri nefesini seslice dışarı salarken, diğeri taş kesmiş gibi tepkisiz kalmıştı.

Koyu kahve gözlere bakan kız şaşkın... bu kadar güzel bir menekşe rengini ilk defa gören adam ise afallamış durumdaydı. Sanki bahara gebe yüreğin toprağına cemre düşmüş, menekşeler filiz vermişti. Filmlerde, reklamlarda bolca görmüştü böyle klişe sahneler ama gerçekleştiğini idrak edemeyecek kadar afallamıştı. Öyle çarpılmıştı ki duyguları, kızın bir nefes mesafesindeki yüzüne bakınca aklına gelen tek şey, dua etmekti.

"Lütfen Allah'ım onu bana yaz."

Kollarında sımsıkı tuttuğu kadını düşürmemek için soluk dahi almayan adam, hiç tanımadığı bir adamın kollarında donup kalan şaşkın bir kız.

O saniye içerisinde ikisi içinde zaman durmuş, mekân anlamını yitirmiş, içlerine süzülen çekim bedenlerini dondurup yazgı arasına sıkışmıştı.

Hiç tanımadığı kişinin omuzlarını düşmemek için sımsıkı tutan genç kız, şaşkınlığının etkisini üzerinden atamadan adamı onu ayaklarının üzerine yerleştirdi ve hemen yanına sabitledi.

"Pardon." dedi kız yeniden, sanki hata kendisine aitmiş gibi utandı. Gözleri hâlâ adamın gözlerindeydi, yüzü tatlı bir pembeye boyanırken, "Özür dilerim." diye devam etti. Bu kadar mahrem bir yakınlığın gerçekleşmesi ikisini de allak bullak etmişti. Derhâl uzaklaşmak için panik dolu bir hamle yaptı. Ve adam gamlepleşti. Sanki ciğerlerinden nefesi çekilip alınacakmış gibi korkuyla öne atıldı. Gitmesine izin vermeyeceğini belirten bir ısrarla, "Ah sevgilim, ağaç oldum hâlâ bitmedi mi makyajın?" diye sordu.

Önceki şaşkınlığının yerini biraz sitem alan kız gözlerini kıstı ciddi bir ayıplamayla. "Sanırım beni biriyle karıştırdınız... desem, insan sevgilisini bilemeyecek kadar nasıl kafayı bulur ki?" diye devam etti sözlerine. "Şimdi ön ayaklarınızı üzerimden çekin, yoksa hiç iyi şeyler olmayacak."

Az önceki o romantik ambiyans ortadan silinmiş, gerçekler sert bir tokmak gibi yüzlerine inmişti. Tüm kanı boynundan yukarı hücum ederken panikle çırpınmaya başladı yüreği. Onun dev cüssesini cansız itişleriyle koparamadı kendinden ve adam bu tehdide uymak yerine, "Kalabalık bir düğün değil mi hayatım?" diye sordu. Kız saf saf gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Ona *hayatım* demiş olamazdı değil mi? Arkasında birinin olduğuna ve adamın sırf düşmemesi için onu belinden tuttuğuna emindi.

"Kafayı mı buldunuz?" dedi biraz daha debelenip kolları arasından kaçmak için hamleler yaparken.

Gözlerini kızın menekşe gözlerinden çekemiyordu, her bakışında kalbi tekliyordu. Büyülenmişti, soluk alamadı. "Kıpırdanmayı bırakın, bir rezalet çıkmasın."

Şaşkınlıktan gözleri irileşen kız tedirgin hâlde etrafına bakındı. Bu adam onu tehdit mi ediyordu? Yuh artık, ***dünyanın çivisi çıktı*** diyen şahıs ciddiymiş. Ulu orta, çekinmeden taciz ederken tehdit edecek kadar cüretkârdı. Bedeni bedenine o kadar yakındı ki, aradaki kumaşlardan bile sıcaklıklarını hissedebiliyorlardı.

"Lütfen, ufak bir yardım." diyen adamın sesi tenine değen ipekli bir kumaş kadar yumuşacıktı.

"Ben seni ufak ufak doğramadan çek ellerini üzerimden. Bak biri görecek, yanlış anlayacak yok yere başım derde girecek."

Adamı geriye ittirirken korkuyla etrafa bakınmayı ihmal etmedi. Allahtan kımsecikler yoktu ve o hâlâ adamın kıskaç gibi saran kolları

arasında esir kalmıştı. Ne yapışkan adamdı, utanmadan kalabalık bir mekânda onu taciz edebiliyor ve hiç çekinmeden tehdit edercesine esir ediyordu. Sapıklık artık çığır açmış olmalıydı. Düşünceleri hem dehşete düşmesine hem de hayretler içinde kalmasına neden olmuştu. Hayatında ilk defa gördüğü yakışıklı adam ona doğru eğilirken, kuvvetli bir çığlıkla ağzını açtı ama bunu erken fark eden el ağzına tıkanınca sesi içine kaçtı. Kızın minik yüzünü kaplayan iri el bir pençe görevi görürken, menekşe gözler bağırırcasına irildi. Adam akıl sağlığını korumak için bakışlarını o güzel gözden kaçırarak, "Lütfen." demişti yeniden. "Lütfen sakin ol, sana zarar vermeyeceğim." Bu hareketi ona zararların en büyüğünü verecekti zaten, hemen pençelerini üzerinden düşürmeliydi.

Allah'ım, bir çift göz bu kadar mı alt üst ederdi tüm iradeyi, her göz kırpışında adamın resmen dengesi şaşıyordu. "Şimdi elimi çekeceğim... bağırırsan yine kaparım ve lanet olsun." diye homurdandı çaresizce. Öfkeyle kaşlarını çatmıştı sanki kadın onu taciz ediyormuşçasına. "Bana bu kadar güzel bakmaktan vazgeç, yoksa sonu hiç iyi olmayacak."

Güzel bakmak mı? Adam şizofren olmalıydı, korkunun neresi güzeldi. Şu anda kız ona kaş çatıp öfkeyle gözlerini devirmekten başka bir şey yapmıyordu ki ve adamın bakışları kızın meleksi yüzünü merakla tavaf etmekteydi. Teni ne kadar pürüzsüz ne kadar cezbediciydi, üstelik bir gram makyaj da yoktu. Gözleri ve dudakları dışında dokunmamıştı yüzüne yabancı maddeler ve adama kalsa onun makyaja hiç ihtiyacı yoktu. Parmakları yüzünü okşarcasına kayarken, tırnağının dudağına sürtmesiyle ikisi de soluksuz hâlde titredi. Biri hazdan diğeri yaşadığı bu değişik duygulardan korktu.

Kız afallamış kaygıdan geriliyor, adam alt üst olmuş hâlde kendini toparlamaya çalışıyordu. Yüzündeki iri el çekilmişti ama hâlâ sıcaklığını teninde, kokusunu genzinde hissedebiliyordu. Derin derin ve hırıltılı soludu. Dudaklarını ıslattı, cevap vermek için ağzını açtı. Sesi çıkmıyordu, nabzı kulaklarını patlatırcasına hızlı atmaya başladı. Sonunda, "Sa... sapık." dedi öfkeyle.

"Değilim." Sesinde tehditten çok yalvarır gibi bir tonlama vardı.

"O zaman bırak." dedi kısık sesle kız, bacakları titriyordu. Aslında bıraksa yere yapışabilirdi.

Adam başını kaldırdı, huzursuz gözlerle baktı. Gözleri, kızın alev alev yanan menekşe bahçesine kenetlendiğinde, Ayten sanki onun ruhunu delecek gibi hırçın bakıyordu.

Hırçın menekşe!

Tüm kan yüzüne hücum etmişti ve bu mahcup hâli adamın kalbini kulaklarında hissettiriyordu. Normalde asla böyle inatçı tepkiler vermezdi ve

bir kadına ne zaman böyle sarılsa, çapkınca gülse, kollarında eritdi ama bu kızda nedense çapkınlık etkisi hiç işe yaramamıştı.

Acaba yaşlanıyor muydu?

Kız ağzını açınca elini salladı uyararak, her an ağzına kapanabilirdi ve bunu sırf ona dokunma arzusu için bile yapabilirdi. Korkuyla etrafına bakınan Ayten çığlık atmak için zaman kollarken, hızlı hızlı soluduğundan habersizdi ama adamı gayet haberdardı onun dekoltesini şişiren dolgun tepelerinden. Yaşar tatlı bir kızıla boyanmış sinesine ve dekoltesinden taşan göğüslerine bakmamak için kendiyle savaş verirken, kız ayağını adamın dizine sertçe savurdu.

Adam istediği etkiyi alamadı ve canı yansa bile milim kıpırdamadı. Kız buna daha da öfkelendi. Kahretsin. Biraz hava almak için balkona çıkmıştı ve masasına dönmek için hareketlendiği anda, adamın biri onu sevgilisi sanarak üzerine atılmıştı. Sarhoş muydu bu adam, manyak mıydı? Hayır gayet güzel kokuyordu! Yani içki kokmuyordu! Dibinde duran adamı ittirerek, "Bir daha tekme yemek istemiyorsanız uzaklaşın." diye kabaca uyardı.

"Yardımcı olursan birazdan uzaklaşacağım." diyen adam bir an yan tarafına bakıp rengi atarken, "Ah tatlım." dedi kızı ince belinden tutup kendine çekerek. Kız çığlık atmak için ağzını açtığında dişlerinin arasından uyararak, "Eğer o güzel ağzını bir daha açarsan, seni şuracıkta öperim." diye tehdit etti. Ciddiydi. Ve ekledi. "Bana böyle güzel bakmaya devam edersen de seni balkona çekerim."

Taktik değiştirmişti çünkü şu anda yapmak istediği tek şey buydu. Biraz damarına basmak ve onu çıldırtıp isyan ettirmekten başka bir şey istemiyordu. Sanırım kafayı yiyordu. Ağzı bir karış açık kalan kız adama dehşet bir korkuyla bakarken, adam garip bir üzüntüyle içine çekildi. Korktuğunu düşündüğü an nefes alamadı.

"Lütfen yardım edin, inanın sapık değilim." diye açıkladı tutumunu değiştirerek.

Dengesiz herif. Hem ***seni öperim*** diye sarılıyordu hem de sapık değilim diyordu.

Yanlarından geçen iki genç kıza gülümseyen adam, hiç tanımadığı ve hayatında ilk defa gördüğü bu güzel suratlı kızı belinden tutup kendine çekerek, "Buradaymışsın sevgilim, bir an seni kaybettiğimi sanmıştım. Gözümün önünden bir an kaybolma olur mu?" dedi usta bir yalanla.

Kız ağzını açınca, belindeki parmakları sıklaşarak konuşmaması için uyardı. Adamı tanıdığı belli olan kızlar birbirine bakıp öfkeyle kaşlarını çatarak, yürümeye devam ettiler. Kollarının arasında kımıl kurdu gibi kıvranan kız Yaşar'ın bedenini dirseğiyle ittirirken, korkuyla kasılan tedirgin

bakışlarını etrafa dolaştırdı. "Beyefendi, rica ederim...uzaklaşır mısınız?" diye uyardı.

Allah'ım Melih görmesin ne olur!

Kızın debelenmelerine aldırmayan Yaşar, "Eğer beni bu durumdan kurtarmazsan kendimi balkondan aşağı atarım ve bundan siz sorumlu kalırsınız." diye tehdit etti küstahça. Aklı sıra vicdan yapıyordu ama... ters kadına!

"At lan." dedi kız daha fazla dayanamayarak. Öfkeden ve korkudan titriyordu. "Atmazsan ben ataçağım seni. Çek ellerini üstümden!"

Bu hamlesi, daha önce kadınları ayartmak için denediği bir taktik olduğu aşikârdı manyağın ama bu sefer bilmediği sert kayaya çarptığıydı. Kız beline dokunan pençeleri üzerinden atmaya çalışırken, ellerini adamın sert göğsüne yasladı ve ileri itelerken uzaklaşmak yerine tek çekişle daha çok yakınlaştı. Şimdi aralarında bir adımlık mesafe ya var ya yoktu. Soluk soluğa korkudan titrerken, elindeki portföy çantayı her an kafasına geçirecek gibi kaldırdı. Konuşmak için güç toparlarken, "Eğer ba...bana bir daha dokunursan... pa... parmaklarını kırarım." dedi hiddetinden kekeleyerek.

Şimdi korkudan ya düşüp bayılacak ya da altına edecekti.

Bu güzel kadını korkutmak istememişti Yaşar. Daha önce kimseye böyle kaba davranmamış, istemediği hâlde dokunmaya kalkmamıştı. Fakat bu sefer durum kontrolden çıkınca, çareyi böyle yapmakta bulmuştu. Tam özür dilemek için ağzını açtığında, az evvel yanlarından geçen kızların bu sefer üç kişi hâlinde geri döndüğünü ve ortalarına aldıkları kıza işaret parmağıyla onu gösterdiklerini görünce, kızın yukarı kaldırdığı elini hızlı bir hamleyle indirdi. "Ah sevgilim kızma, cidden aramızda bir şey yok, yanlış anlıyorsun. Annem işte, kendi kafasına göre bulmuş getirmiş bir kız, inan ilgim yok. Boşa bu kıskançlık. Hadi bırak onu, asma yüzünü değmez." dedi abartılı bir sesle.

Korkuyla önce etrafına, sonra adama bakan kız gözlerini irice açarak, "Ne kıskançlığı be." diye çıkıştı. Ya adam çıldırmıştı ya da şu garip kanalların yaptığı kamera şakasının tam ortasındaydı. Şimdi köşeden biri fırlayacak ve "Gülümseyin hanımefendi." diyecekti. Ya da biri sosyal deney yapıyorsa burayı başına yıkardı.

Genç adam inatla ona *'sevgilim'* demeye ve sanki kızdırmış gibi özür dilemeye devam edince, korkudan sesi yay gibi gerildi. "Bakın... sizi uyarıyorum, rezalet çıksın istemiyorum. Lütfen benden uzaklaşır mısınız?" dedi etrafına kaygıyla bakınarak. Korkudan titriyordu.

Melih neredeyse! Allah esirgesin bu hâlde onu görürse asıl rezalet, o zaman çıkardı. Üstelik yakın arkadaşı Ayşe'nin düğününde çıkan rezaletin

numarı olmak da istemiyordu. Düğünün olduğu kalabalık mekânda, çok kişi vardı ve bunların çoğu okuldan tanıdığı kişilerdi. Unutulmaz kötü bir anı olmak istemiyordu. Kız hırsla arkasını döndüğü an beline dolanan kollarla hızla geri çekildi ve o anda başka bir kadın ağlamaklı bir sesle, "Yaşar." diye şaşkın şaşkın cıyakladı.

"Merhaba Kumral." dedi adam kızın şaşkınlığından yararlanıp belinden kendine çekerek, hiç bozuntuya vermedi debelenmelerinin sebebini. Sanki tacız değil de aşk çatışması gibi lanse etmeyi sorunsuz başardı. İnce beli yakaladı, bedenini bedenine yapıştırdı ve oyun başladı.

Kız çığlık için ağzını açtı ve adam dudaklarını kulağının dibine yerleştirdi. Kızın tüm bedenine ürperme dağıldı. Sesi tüylerini dikleştirirken, "Ağzını dudaklarımla kaparım." diye dişlerinin arasından uyardı. "Lütfen sus ve onu uzaklaştırmama yardım et."

"Hayır." diye bağırdı Ayten onun aksine, sinsi adam sanki onu ikna etmek için uğraşan sevgililer gibi kulağına fısıldadığı her an soluk alamıyor, nefesinin değdiği her yer karıncalanıyordu ve bu da mantıksız hareket etmesini sağlıyordu. Hiç tanımadığı bir adam sımsıkı belini tutuyor, parmaklarının gıdıklayan baskısı etine kenetleniyor, onu istemediği hâlde yanında alı koyuyordu. Etrafa olan tedirgin bakışları hızlandı. Debelenerek kurtulmak isteyince, uzun topuklu ayakkabılar üzerinde sarsıldı, düşmemek için adama yaslanmak durumunda kaldı.

Denize düşmüştü ve yılana sarılıyordu.

"Tatlım, sana dedim yanlış anladın, lütfen hırçınlığı bırakır mısın? Kumral benim sadece... arkadaşım. Hatta sadece annemin ahbabının kızı o kadar."

Karşısındaki nemli gözlü kadına bakarken masumca gülümsedi. Uyuz herif kadınlarla değersiz oyuncak misali oynuyordu demek. O zaman bu gösteriye ne gerek vardı, istemediğini mertçe neden dile getirmiyordu? Çünkü o yalancı bir şeytan olmalıydı, oyun oynamayı seviyordu.

Ayten adamı itirdi üstünden, o anda histerik krize giren kadın, "Yaşar ..." diye hıçkırmaya başladı. "Ben... ben..." Ağlarken, "bunu bize nasıl yaparsın?" diye bağırıyordu.

Az evvel rezil olmadıysalar şimdi kesin olacaklardı. Kadın her bağırdığında etrafından gelip geçen insanlar onlara merakla bakıyordu. Ayten, kızaran yüzünü deve kuşu gibi bir yerlere gömme ihtiyacı hissederek güneş sarısı fönlü saçlarının arasına saklandı. Kız tekrar haykırdı acılı bir sesle. Bu sahneye isteksiz dâhil olduğu hâlde vicdan azabı çekince, artık bu dengesiz adamın tahammül sınırını geçtiğini idrak etti. İtiraz için ağzını araladı.

"Hanım Efendi bir ş..."

"Sakin ol sevgilim... İnan bana onunla aramda hiçbir şey yok. O her şeyi kafasında kuruyor. Ben sana tüm gerçeği anlatacağım. Kumral lütfen sevgilimin huzurunu kaçırmaktan vazgeç ve bağırıp rezalet çıkartma." dedi soğuk bir uyarıyla.

Şimdi bayılacaktı, masum bir kadının hayallerini yıkıyordu, hem de kötü kadın adı altında. Ayten soluksuz şekilde yalancı adama bakarken, Kumral denen kadın hıçkırarak gözlerini siliyordu. Bu sahneye ortak olmak izzetinefsini kırdı. Dişlerini sıkarak topuğuyla adamın ayakkabısının ucunu ezerken, belindeki parmakları sökmek için tırnaklarını etine geçirdi. Canı yandığı için dişlerini sıkan ama hâlâ milim kıpırdamayan adama hiddetle döndü, tam elini kaldırdığı an adamın eli bileğini kavradı. Ufak bir güçle indirirken diğer eli ensesine uzandı ve başını kendine çekip dudaklarını ağzıyla kapadı.

Bir an... Sadece bir an tüm dünya sessizliğe büründü. Düğün salonundan gelen uğultular, insanları eğlendiren hafif müzik sesi, yanlarından gelip geçen davetliler ve hıçkıran kız... Hepsinin varlığı zihinlerden silindi. Bir boşluk ki asla bitmeyecek gibiydi ve ikisinin bedeni de o karanlığa sürüklenmek için hevesliydi. Gövdesinde bir tuhaflık vardı kızın, yavaş yavaş bir pelteye dönüşmüştü adamın kollarında ve Yaşar hiç beklemediği bir akımla çarpılmıştı. Bu masum dokunuşun kalbine verdiği tepki bu kadar yüksek olmamalıydı.

Kıza ahtapot gibi dolanmış olan adamın etrafında havai fişekler patlıyordu, bir sapığın tacizine maruz kaldığını düşünen kızın başına taşlar yağıyordu. Bir anlık şaşkınlık evresinden sonra soluksuz kalan Ayten'in elindeki portföy çanta parmaklarının arasından kayıp yere düşerken, yanlarında duran gözü yaşlı kadın bu görüntü karşısında kalbi parçalanarak haykırdı. Onlara son bir defa bakmadan ağlayarak uzaklaşırken, Ayten kendini zorla adamın dudaklarından kurtardı.

Bu bir öpüş değildi, hatta tokalaşmak kadar resmiydi ama bir şeyler tersti! Temasın etkisi altında kalan bir şeyler ikisi içinde kalıcı bir mühür gibiydi. Sanki az evvel adam sadece dudaklarını değil, kaderini, geleceğini, umutlarını ve hayallerini de mühürlemişti. Bunu hissettiği an omurgasından aşağı inen akım belini ağrıtırken, tırnakları adamın etine kızıl hilal bıraktı. Kızın uzun tırnakları etine geçen adamın kurtuluş için dudaklarına kapanan dudaklarından fırar eden o vahşi hırlama öfkeden mi yoksa hazdan mı çıkıyordu, ikisi de kavrayamadı çünkü ikisinin de daha evvel hiç hissetmediği bir dünyanın kapısını aralamıştı.

Sanki denizin dibinden yukarı kulaç atıp ilk defa ciğerleri hava alıyormuş gibi derin bir soluk alan Yaşar, şaşkın bir hâlde kızın yüzüne baktı. Ayten korkuyla titreyen elini kaldırdı ve dişlerini sıkarak yüzüne savurdu.

Ama tabii ki adamın afallaması kızın şaşkınlığı kadar büyük değildi, onu öpen ve hiçbir sebep belirtmeyen adam elini yakaladığı an nazik bir baskıyla aşağıya indirdi. Eğildi ve özür diler gibi üzerine buse koydu.

"Bekâr mısın?" dedi garip ses tonuyla.

Bir şey diyecek gibi ağzı açılan kıza bir an alıcı gözle baktı. Oysa onu gözüne kestirdiğinde, sadece eline bakıp evli olup olmadığını gördükten sonra üzerine atılmıştı ve annesinin seçtiği gelin adayının kıskacından kurtulmak için kullanmıştı. Kahretsin, yüzünü görmediği güneş sarısı saçlara sahip olan kızın bu kadar güzel olması ise, talihsiz bir karşılaşmaydı.

"Alçak herif!" dedi düdük gibi sesiyle Ayten. Buz tutan parmağının ucuyla titreyen dudağına şaşkınca dokundu.

Kızın kasılan ellerine ve dokunduğu titrek dudaklarına baktı adam, içinde garip bir korku vardı. Sanırım onunla alakalı tüm şansını başlamadan bitirmişti. Şimdi otekesinden çakmak çakmak yanan menekşe gözleri hafif bir makyajla belirginleşmiş, rujla kalınlaşan öpülesi dudakları korkuyla titriyordu. Gözlerine baktığı her saniye bu güzelliğin girdabına kapılıyor ve nefes alamıyordu.

Kız çok güzeldi. Uzun bacaklarını gözler önüne seren siyah ipek çorapları ve vücudunu saran siyah ipek satenden tuvaletiyle manken gibi bir şeydi. Daha evvel bu kadar güzel gözleri olan bir kız görmemişti ve bu kadar zarif...

"Teşekkürler, bu iyiliğinizi unutmayacağım." diyerek cebinden çıkardığı kartı kıza uzattı. Ona mutlaka kendisini araması gerektiğini söyleyecekken, Kumral'ın tekrar bu tarafa geldiğini görünce, geldiği hızla Ayten'in yanından ayrıldı. Kız iğrenerek aralanan dudağını elinin tersiyle silerken, karnında garip şeyler oluyordu. Küstahlığına, kendini beğenmişliğine öylece bakakaldı.

Kumral arkadaşları tarafından yakalanıp geri götürülürken, öfkeden titreyen Ayten elinde kartla donup kalmıştı. Hırsından hızlı hızlı soluk alırken, gözleri adamın az evvel indiği merdivende takılı kalmıştı.

"Ayten?" dedi arkadan gelen tok ses. "Sevgilim neredesin? Pasta kesilecek, hadi takımızı takıp çıkalım."

İç organları panikten yer değiştirirken nasıl kıpırdanabilirdi ki. Yanına gelen genç ve yakışıklı adam, kızın beyazlamış yüzünü kendine çevirip şaşkın ifadesine korkuyla baktı. "Sevgilim, iyi misin?" Ayten gözlerini

kırpıştırdı. Adamın bakışları kızın beyaz tenine saçılan rujuna kaydı ve sonra kızın eline baktı kaşlarını çatarak. Dalgınlıkla rujunu eline silmiş gibi duruyordu.

"Rujun bozulmuş, hadi kendine çeki düzen ver de takıyı halledip çıkalım."

Kız bir elindeki karta bir sevgilisine bakarak gözlerini kırpıştırdı, suçluluk duygusu iri bir kurt gibi vicdanına otururken; o anı zihninde tekrar yaşadı. Onu öpmüştü! Hem de hiç tanımadığı bir adam. Dudaklarından öpmüştü. Başının dönmesi öfkedendi! Kalbinin hızlanması korkudandı! Titremesi paniktendi! Peki kokusunun genzine sinmesi ve hâlâ tüksinmemesi neyden kaynaklanıyordu? Başına gelen şeyin şaşkınlığıyla bocaladı ama sonra derhâl kendini toparladı.

Şimdi Melihe olanları anlatsa, her yurdum erkeği gibi sevgilisinin başı belaya girecek, okul arkadaşları Ayşe'nin düğünü namus cinayetiyle kana bulanacak, mahvolacaktı. Belki de bir arbede yaşanacak ve senelerce huzurları kaçacaktı. Yutkundu ve yerden çantasını alarak elinden çekiştirip onu lavabolara yönlendiren sevgilisine uyum sağladı.

Elinde sımsıkı tuttuğu kartvizitle...

ÜÇ AY SONRA

"Teyze şuna da bakalım mı?"

Delici öğlen güneşi gözlerini alırken, "Ama o çok pahalı," dedi Kamuran Hanım içi giderek bakarken ayakkabıya. "Buradaki mağazalar bize göre değil, ateş pahası."

"Almamız şart değil ki, sadece bakmak yeterli. Fikrin olsun."

"Kızım burada bakmak bile paralıdır, almayacağımız şey benim içime oturur. Kalsın." dedi kızı çekiştirerek karşıya geçirirken. "Ben seni hanlara götürürüm, oralar hem uygun hem de çeşit bakımından daha fazla seçenek sunuluyor." Kafasını içine kadar soktuğu çantasını kurcalarken, birden aklına gelen şeyle alnına vurdu. Koyu kahve gözleri düşünceyle irileşirken, yürümekten kızaran toplu yanakları gerildi. Kız ona merakla bakarken, "Sen bekle, ben şuradaki bankamatikten emekli maşımı çekip geleyim." dedi yeğenini olduğu yerde bırakarak. Önlerinden vızır vızır akan trafiğin durmasını beklerken, kırmızı ışığın altında durakladı. Belli ki onu tek bırakmak istemiyordu, bakışları yeğeninin üstündeydi.

"Yol boyu bakınıyorum ben." dedi bu tereddütlü hali anlayan Ayten, başındaki hasır şapkasını düzeltirken etrafına bakındı. "Sen hallet işini."

Arkasını döndüğünde teyzesi karşıya geçiyordu.

Bir bankada çalışan Ayten İzmir'de oturan teyzesinin yanına, senelik iznini kullanmak için annesiyle birlikte gelmişti ama günler öyle çabuk akıp gitmişti ki, iki gün sonra geri dönmeleri gerekiyordu. Hava bunaltacak kadar sıcak ve nemliydi, teyzesinin aklına uyup dışarı çıktığına inanamıyordu. Oysa son günlerini bir kumsalda kitap okuyarak geçirebilirdi. Çantasından çıkardığı suyunu içerken, vitrinde gördüğü elbiseyi dalgınca incelemeye başladı.

"Maya, nasılsın tatlım?" Arkasında beliren sesle irkildi ama asıl tedirgin olma sebebi garip bir anıydı. Sanki bir an trafik akmaktan vazgeçti, rüzgâr sustu, kalbi durdu ve nefes almayı bıraktı.

Hayır canım ses sese benzerdi ne alaka?

"Maya..."

Korkulu gözle sesin geldiği tarafa baktı. Güneş cama vurduğu için gelenin yüzü seçilmiyordu ama spor giyimli bir adam olduğu belliydi. Geçen sefer başına gelenlerden sonra akıllanan kız; bu sefer etrafına bakmadan ilgisiz kaldı. Adam git gide yaklaşmaya başladı. Ensesinden aşağı bir sıcaklık yayılırken içinde tuhaf bir his peydahlandı ama inatla vitrine bakmaya devam etti. Kendisi Maya değildi sonuçtu, eh biri Maya denen kıza benzettiyse de yanına gelir, omzuna dokunurdu. Déjà vu diye bir şey yoktu. Ama ısrarla, "Maya." diyordu yaklaşan adam.

"Şapkanı çıkar da bizimle ilgilen tatlım. Seni tanıdım bizden kaçamazsın." dedi son adımla yanında dururken. Daha etrafına bakınıp başka şapkalı var mı diye göz atamadan; birden şapkasını başından çekti adamı, tıpkı öfkeli dikkatini kendine çekmeyi başarması gibi.

"Ne oluyor be, manyak mısın?" dedi Ayten elini başına koyarken. Şapkasına baktı ama adam onu arkasına almış ve uzanmasına izin vermeyecek hâlde geride tutuyordu. Şaşkın gözlerini, uzun boylu, yapılı adamın göğsüne kaldırdı daha sonra bakışları yüzüne geldiğinde gördüğü görselden hiç hoşlanmadı.

Yine mi ya!

"Sen?" dedi şaşkınlıkla dişlerini sıkarak.

Yaz güneşinin altında bronz bir inciye dönen teniyle gülümseyen yakışıklı adam, kızların onu unutamayan ilgisinden keyif alarak gözlerini kıstı ama bu kızı nereden tanıdığını hatırlamadı. Onun yerine, "Özür dilerim," diyerek gülümsedi. "Beklettim mi seni tatlım?"

Tatlım mı?

Yine kimin canını yakacaktı bu hovarda. Dişlerini sıkarak etrafına bakındı, bu sefer geçen ki gibi gafil avlanmayacaktı. Eğer gözü yaşlı bir kızı daha karşısına çıkarırsa, hiç zaman kaybetmeden ayaklarının altına alıp

o vicdansız yüzünü paspas gibi ezecekti. Kaşlarını çatarak adamın şaşkın bakışları altında etrafında bakındı gezdirdi ama ortalıkla gözü yaşlı kadın falan göremedi. Gözlerini kıstığında yanında iki tane tatlı, anaç tavırlı kadın belirdi. İkisi de adamın peşinden koşturdukları için soluk soluğa kalmış ve yüzleri de hafiften kızarmıştı.

"Oğlum..." dedi hâlâ kendini toparlamak için derin derin soluyan kilolu kadın. "... bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Ayten kadına baktı merakla, kaşlarını çatmıştı tombul kadın ve zeki gözleri parlayarak onu süzüyordu.

"Bizim Salih'in kardeşi anne, onu burada tek bırakamam, malum bana emanet." derken Yaşar pişkin şekilde sırıttı, kız kaş çatarak yalanına baktı. Azarlayan bir ifadeyle, "Abin bir saattir seni arıyor cadı, nereye kayboldun bakayım?" diye çıkıştı.

Hah bir de kulağından çekip *bacaksız* deseydi, tam olacaktı. Bu ne kabiliyet... Oscarlık oynuyordu. Bu adamdan cidden korkulurdu. O gün elinde bıraktığı kartı araştırdığında, ünlü bir şair ve yazar olduğunu öğrenmişti. Kitaplığı kurcaladığında ise annesinin kitaplığındaki şiir kitaplarına denk gelmişti. İnanamayarak kitabı kurcaladığında ise, arka kapakta gördüğü resimle tokat yemiş gibi olmuştu ve kitabı elinde gören annesi, "Hayranım bu adama." demişti. "Sesi büyüleyici, canlı performansı muhteşem, çok sıcakkanlı ve samimi."

Evet hayli samimi olduğunu kendi de keşfetmişti! Özgüven patlaması yaşayan adamın bir yazar olduğunu öğrenince de hayatını araştırmıştı ve hakkında okuduklarıyla biraz meraklı depreşmiş, birazda nefreti katlanmıştı. Bir çıktığıyla bir daha çıkmayan, sürekli medyatik olan, magazin dergilerinde boy boy resmi çıkan biriydi. Üstelik gerçek hayatta ayaküstü yazıyordu; hem de harbiden...

Kız şaşkınca adama bakarken, "Sanırını bir yanlış anlaşılma oldu yine!" diye sözlerine başladı ama sesini ağzına tıkayan adam, "Abın çıldırdı, bir saate kalmadan uçağınız kalkacak ve sen hâlâ aylak aylak dolaşıyor musun?" diye azarladı. Şapkaya baktı sıkıntıyla. "Bu ne, tanımamak için şapka mı taktın bir de? Bu ne sorumsuzluk!"

Aaa üstüne iyilik sağlık bir dövmediği kalmıştı

Çaresiz bir duruşla kıza sokuldu ve kulağını çekip azarlarmış gibi davranırken, "Eğer böyle şaşkınca bakmaya devam edersen kurtulurum ve sonra ne dilersen yaparım." dedi ukalaca.

Kız başını geriye çekerek ondan uzaklaşırken, iğrenerek gözlerini devirdi. Otuzlu yaşların başında gösteren bu adam hayli yakışıklıydı ama

annesine bile yalan söyleyecek kadar ikiyüzlü bir çakal olduğuna göre, insanlıktan nasibini almamıştı.

Adamın elindeki şapkasına uzandı. "Kusura bakmayın, bu maskaralığa daha fazla alet olmayacağım. Arkamda gözü yaşlı birini daha bırakmak istemiyorum." dedi arkasını dönerek. Adam annesine kısa bir özür mırıldanarak, "Ben sizi birazdan ararım anne. Hamide teyzem selamlar. Vah vah kızınızla da tanışamadık, başka sefere artık." diyerek kızı takip etmeye başladı.

"Maya yeter artık bekle beni, daha bitmedi konuşmam."

Söylenerek yürüyen Ayten, sakız gibi yapışan adamdan kurtulmak için daha fazla oyalanmadan caddeyi geçmek için adımlarını hızlandırdı ama henüz kırmızı yanmadığı için kısa bir an durmak zorunda kaldı. Bu da adama zaman kazandırmıştı. Yüzünde tokat yemiş bir ifadeyle ona yetişmiş, garip bir korkuyla kızı kolundan yakalamıştı. Sanki elinden kayıp gidecek sabun köpüğü gibiydi şu an paniği.

"İki seferdir hayatını kurtarıyorsunuz, bence artık tanışmalıyız." dedi parlayan gözleriyle kızın kızarmış yüzüne bakarken. "Seni karşıma çıkaran kaderin bana anlatmak istediği bir şeyler olmalı."

"Seni karşıma çıkaran kaderin bana anlattığı, üçkağıtçılara karşı daha dikkatli olmam." Kolundaki ele baktı öfkeyle, adam kızın kolunu tuttuğunu idrak edince onu sınırlendirmemek için derhâl çekti ellerini ama ikisi de tenlerinde kalan etkiyi hâlâ hissetmekteydi.

Bu garip titreşimden rahatsız olan Ayten, kırmızı ışık yanınca yola atladı. "Demek tanıdınız beni?" dedi hızla yürürken. Peşinden yürüyen adam tekrar uzanınca kaçmasından korkarak, kız hırsla kolunu çekti tutuş hizasından. Bir sefer daha onun temasına maruz kalıp tüylerini diken diken eden etkiye yenilmekten korktu. Yolun karşısına koşar adım geçti.

"Dur artık, adını bile öğrenemedim." dedi adam panikle.

"Öğrenip ne yapacaksın, nufusuna mı alacaksın?"

"Neden olmasın." dedi adam öyle sıradan ve patavatsızca. Kız bir an durarak ona hırçınca bakınca da ekledi. "Bu gözleri unutmak mümkün mü? Hâlâ ilk günkü gibi çakmak çakmak yanıyor." Sesi garipti, sanki yıllarca umut ettiği şeye kavuşmuş bir hayal yorgununun hüznü vardı içinde. Sonra geçen sefer ve az önce olanlar geldi aklına. Demek ki kızları, annesinin dediği gibi, sesiyle tavlıyormuş.

"Sen hayırdır... Üzerimde amme hizmeti yazısı okudun da ben mi göremedim." Arkasını döndü.

"Dur bir dakika... Tamam peşinden koşmak da güzel ama konuşsak daha iyi olmaz mı?"

Bu ukala sözlerle cinleri tepesine gelen kız birden durup adama tiksintiyle baktı. "Utanmıyor musun kadınların kalbini kırmaya?" dedi kızgınca kaşlarını çatarak.

"Utanıyorum elbette, o benim annem." diye açıkladı adam. Dürüsttü.

"O zaman neden üzdün kadını?" diye çıkıştı. Sonra bu sorunun saçmalığına kızarak arkasını döndü ve yoluna devam etti. Kaldırımdan gelip geçen insanlara çarpmamak için adımlarını yavaşlattı. Hava hayli sıcaktı, üstelik İzmir bu mevsimde baya kalabalık olurdu. İnsanlar sokakları panayır yerine çevirirdi, kimsenin eve gidesi gelmezdi. Her zaman çok sevdiğini düşünürdü sokaklarda aylak aylak dolaşmayı ama şimdi resmen kaçacak delik arıyordu çünkü adam inatla onu takip etmeye devam ediyordu.

"Buraya tatile geldik ve iki arada bir derede ahbabının kızını getirip üstüme..."

"Yazık kadına." dedi adamın sözünü keserek. Yanına gelen adama aldırmadan devam etti konuşmaya. "Bilse oğlunun ne kadar Kazanova olduğunu, masum kızın canını yakmazdı emin ol. Bence ona gerçeği söyle. *Anne, benim fıtratım bozuk. Elim işte gözüm oynaşta, kadınları kullanılmış selpak gibi geriye fırlatırım*, de ki; kadın umut bağlamasın."

"Ben öy..."

"Sen öyle biri değilsindir tabii, hatta sen çok sadık, dürüst ve mert bir yurdum erkeğisindir eminim." dedi alayla.

Adam ağzına tıkanan lafa durakladı kısa bir an. Açıkçası gururu da incinmişti. Onu tanımıyordu bile, önyargılara kapılmasına sebep olduğu için kaderine inceden sitem etti. Ne yaparsa yapsın pas vermiyordu ona ve bu sefer cidden bozulmuştu buna. Üstelik hakikaten öyle bir adamdı, sadece evlenmeyi düşünmemişti şu zaman kadar; hepsi bu!

Ona karşı ilk defa soğuk ve umursamaz olan bir kadın bulunca, haliyle şaşkındı. İkidir onunla yolu kesişiyordu ve ikidir kız onu eşekten düşmüşe çeviriyordu. Kız adımlarını hızlandırdı, adam onu kaybetmeden konuşmayı kafasına taktı. Kolundan tutunca, kız irkilerek ona tokat atacak gibi döndü. "Sakın." diye uyardı, adam elini geri çekerek teslim olur gibi kaldırdı. "Sakın bana bir daha dokunmaya kalkışma."

"Sakin ol, dokunmadım." Yine menekşe gözler alev almıştı. Hani kızıl menekşe olmazdı, bu kızın gözleri alev kızılından parlaklıklarla kaplanmıştı.

"Hele bir dene, bu sefer ayakkabımın numarası yüzünde taşırsın."

Kız arkasını döndü, tam birkaç adım atmıştı ki bileğinden çekilmesiyle hızla döndü ve tokat atmak için kalkan eli bileğinden yakalandı. Küfretmek için uzattığı dudakları adamın konuşmak için uzattığı dudaklarına temas

edince, olduğu yerde donup kaldı. Yine zaman durdu, yine etrafındaki kalabalıklar sislendi ve yok oldu. Sanki dünya boşaldı, ortasında sadece ikisi kaldı.

Kazayla gerçekleşen bu temas karşısında, iki ten arasından çıngılar parladı. Birbirine değen dudaklarıyla soluk almadan duran ikili, dışarıdan bakıldığında ateşli bir çiftin tutkulu bir anını paylaşıyor gibiydi. Nefesini tutan ikili öpüşüyor gibi duruyordu ve ikisi de şaşkınlıktan bunu idrak edemiyordu. İlk fark eden kız oldu. Kendininkileri sadece temasıyla yakan dudakların çekiminden geriye çekilerek, "Lanet olsun." derken, elinin tersiyle dudaklarını silmeye çalıştı. Tiksinmiş gibiydi!

"Benden uzak dur tamam mı?" dedi hırsla. Bu sefer ona kızdığı kadar kendi iradesiz tepkilerine de kızdığından, ağlayacak gibi dudakları titremekteydi. Öfkesinden kalp ritmi bozulurken, elinin tersiyle sinirli sinirli dudaklarını silmeye devam etti.

"Sadece teşekkür edecektim." dedi adam garip bir tutumla kızın bereleği dudaklarına bakarken. "Yapma şunu, canını yakacaksın." dedi kızın bileğine uzanıp dudaklarını acıtasıya ufalamasına üzülerek. Bu kadar kötü hissetturen bir tepki daha evvel yaşamamıştı. Oysa o da en az kız kadar sarsılmıştı ve dudaklarına değen tüy gibi dokunuşla allak bullak olmuştu. Daha evvel defalarca öpüşmüş, hatta kadınların ayaklarını yerden kesmiş bir adam olarak tokalaşmak kadar resmi olan bu iki temasla allak bullak olduğuna inanamıyordu. Kaşlarını çatarak onu süzerken, kuruyan dudaklarını nemlendirdi. "Bence..." dedi soluk soluğa. Daha önce tek bir temasla soluğunu kesen bir kadın hiç olmamıştı. "Bu kader. Bizim artık tanışmamız lazım." Sesi kendine bile yabancıydı.

"Bence bu bana verilmiş bir ceza, benim gidip kendimi Allah'a affettirmem lazım ki seni bir daha karşıma çıkarmasın. Bela geliyorum dedi, her zaman olmaz." Bir polis görme umuduyla çevresine bakınırken, aklına gelen şeyle dehşete kapılarak eliyle ağzını kapadı.

Ya teyzesi onları gördüyse?

"Kusura bakma, cidden. Kendimi nasıl affettirebilirim?" diye sordu. Ciddiydi, yeter ki ondan bir randevu koparsın, iki hatasını da tek seferde affettirecekti. O güzel gözler ona böyle tiksinerek bakmasın, bağışlanana kadar anlayışlı kalmayı başaracaktı.

"Nasıl telafi edebilirim bu hatamı?"

"Yok olarak." dedi kız ve adam kıpırdanınca kız çığlık atarak, "Sapık var..." diye son ses kendini paraladı. Adam ağzı bir karış açılarak kalırken, kıza uzanmak istedi ve kız adamın ellerine vurarak "Sapık..." diye bağırınca, etrafındaki insanların tuhaf bakışlarından utanan Yaşar, ellerini havaya

kaldırarak cidden yok oldu.

Elleri yanlarında yumruk olmuş avaz avaz bağıran kıza millet deli görmüş gibi bakarken, hırsından derin derin soluyarak arkasını döndü ve karşısına çıktığı kadar hızlı ortadan yok olan adama bakındı. Cidden yoktu. Ayten şaşkınca dudağına dokundu ve adamın kaybolduğu yola bakarken iki seferdir olanları anımsamaktan kendini alamadı. Hiç tanımadığı bir adam tarafından ikinci kez öpülüyordu.

"Ayten." dedi yanına gelen teyzesi soluk soluğa. "Kızım neden uzaklaştın? Seni kaybettim sandım. Az evvel bir kadın da *sapık* diye bağırınca... Allah'ım aklımı kaçıracaktım. Üstelik neden telefonuna bakmıyorsun?"

Dudağını ısıran ve utançtan yanakları kızaran kız çantasından çıkardığı telefonunun ekranına baktı, cevapsız çağrıları görünce, "Sesini kısmıştım, duymadım." dedi. Özür dilercesine gülümsedi.

"Hadi seni şu çarşıya götüreyim, orada hoşlanacağın ayakkabılar bulacağız göreceksin." Teyzesinin çekiştirmesiyle otobüs durağına giderken, hâlâ aklı az evvelki olaydaydı ve başını çevirip iki de bir arkasına bakıyordu.

BİR YIL SONRA

Her zaman geldiği, hiçbir zaman değişmeyen kokusuyla, yoğunluğuyla ve telaşıyla iliklerine kadar benimsediği şirket binasının 15. katında yer alan ofisinden, yorgun hâlde dışarıyı seyrediyordu. Dışarıda ondan bağımsız bir hayat sürüp gidiyordu, yorgun bir telaşla koşuşturan adımlar ve hiç susmayacak gibi gelen telefonların sesini duyup, kafasını toparlaması hiç de kolay olmuyordu.

Ocak ayının kendine has büyüsü esir almıştı yeri ve göğü...

Soğuk ve sisli bir kış günüydü. Saat, öğlene 3 vardı...

Önceki gün gerçekleşen yerleştirme ve yer değişimi toplantısından sonra, personellerinin yeni düzenine yön verecek sorun çözülmüş, tüm hafta bekleyen işleri halletmek için erken saatlerde geldiği ofisten hiç çıkmadan durmaksızın çalışmıştı ve şimdi kendine ayırdığı ufacık vakitte işe yapacağı işe odaklanamıyordu. Notlarına baktı, neredeyse bir çekmece dolusu olmuşlardı. Ne zaman aklına menekşe gözler düşse, kalem kâğıda düşüyor, notlar yüreklere dokunuyordu. Her bakış nu bir destan yazdırırdı? Ve her bakışın bir şarkısı mı olurdu?

Uykuları kaçar gecenin,

Ay sabaha, gündüz ayı yorgundur.

Ne sabah doğmak ister ne gece kalmanın bir yolunu bulur.

Merakla iki yıldız gibi dikilir gözler semaya.

Bu vurgun hasrete ne gün dayanır ne gece sabreder...

Gözlerini kapadı bir an ve zihninde yine o gözler belirdi. Elleri saçlarına dadanırken sıkıntıyla, içinde hicran demlendi. Paslı bir mıh gibi çakıldı zaman geçmişe, kangren oldu ondan önceki maziler. Kesip atmalıydı bu anıyı, yoksa yarınları hasta olacaktı. Okuduğu kitaplarda hep bir benzetme, dinlediği şiirlerde hep bir anımsama, söylediği şarkılarda zaten o vardı.

Onca zaman kırık dala dilek asılır mıydı? Olanaksız düşlerinin ısrarını susturmak için yazdı. Cennetten kovulmuş şeytanın cennete olan imkânsız aşkını anımsatıyordu durumu. İmkânsızlık yüreğe batınca, umutlar güneş görmemiş çiçek gibi simsiyah oluyordu.

Masada duran sessiz, yalnız ve güneşe dönmüş yüzünü ona çevirmeyen menekşeye bakarken dalgınca, mürekkep nehir misali döküyordu içini sayfalara. Onu düşününce çıkan eserin başlangıcı bile yürek fethediyordu. Okuduğu dizelere devam etmek istedi ama devamında ne yazacağını bilemediğinden dolayı buruşturduğu kâğıdı çöp kutusuna atarken, kapı varla yok arasında tıklandı.

"Girin." dedi yorgun bir tutumla. Ancak içeri giren olmadı. Kısa bir süre sonra tekrar tıklanan kapıya kaşlarını çatılmış hâlde bakakaldı. İçeri girmemeye yemin etmiş gibi duran kişi, resmen onunla alay ediyordu. Yine tıklandı kapı... Bu sefer onu umursamayan kişi Yaşar oldu. Parmakları klavyede hızla kıpırdanırken ofisin içini inleten tek ses huzur veren tuşların parmağına temasıyla gerçekleşiyordu.

Ben hayallerin şairi

Kaybedişlerin Mecnunuyum.

Sen hikayelerin okuru

Umutsuzluğun...

Kapı yine tıklandı.

Klavyeye vurur gibi duran öfkeli parmaklarıyla, "Sağır mısın sana girmeni söyledim." diye çıkıştı. Tam konsantre olmuşken yaptığı işin kesintiye uğramasından rahatsız olarak durdu ve "Girin." derken kapının hâlâ açılmamasıyla yumruklarını masaya dayadı. Laptopunu uyku moduna alıp ayağa kalktı.

İşlerini halletmiş, kendine kısa bir vakit ayırmıştı ve kapıda her kim varsa onun sinirlerini sınadığı için ceza alacaktı. İşin kötüsü sabırsız bir öfkeyle kapıya dirleyen adamın şu anda hiç kimseyi kabul edecek durumda olmadığını bilememesiydi. İşleri bitirdiği vakit herkesi uyarmış, sadece kendiyle baş başa kalmak istediğini belirtmişti.

Kendini dinlenmeye aldığını bilen yakın arkadaşları ve şirket çalışanları,

onu böyle bir zamanda rahatsız etmemeleri gerektiğini bilecek kadar iyi tanırlardı. Arkadaşlarından birinin gelmeyeceğini tahmin ettiği için ve şirketin bugünlük tüm eksiklerini giderdiği için, gelenin kim olduğunu az çok tahmin etmesi zor değildi.

Genç adam kaşlarını çatarak kapıya uzandığında, bir an gözlerini kapatıp kendine küfretti. Tabii ya, kimse onu rahatsız etmesin diye kapıyı kilitlemişti. Kendi kabahatini görmeden kapının önünde saburla onu bekleyene çıkışıp durmuştu. Kapı açıldığı an minimal sesiyle, "Yaşar." diye kuş gibi şakıyan şuh bakışlı genç kadın, davet beklemeden içeri girmek için hamle yaptı. Ona kızgın nazarlarla bakarak, "Bir saattir kapıyı açmanı bekliyorum, gün ortasında neden kapıyı kilitledin? Yoksa ahlaksız şeyler mi izliyorsun?" diyerek abartılı bir gülüş sundu.

Kısa eteği uzun bacaklarında salınırken, üzerindeki ipek gömleği gösterişli düğmeleriyle göz dolduruyordu. Uzun topuklu ayakkabıları duruşuna güçlü bir imaj çizdiğinden, kadınsı hatları ve yüzündeki çekiciliği tüm erkeklerin aklını karıştıracak kadar kusursuzdu. Bu kadar güzel bir kadının sıcak sokulmasına karşın genç adam garip bir soğuklukla duruyordu. Hülya huzursuz duruşuna aldırmadan uzanıp yanaklarından minik bir öpücük alırken, rujunun bıraktığı damgayı parmağının ucuyla her zamanki gibi silmeden uzaklaştı.

"Beni görmek nutkunu tutturdu sanırım..." dedi alayla ve başını sallayarak geriye çekildi. "Yoksa cidden ahlaksız işler mi yaparken bastım seni?"

"Saçmalama Hülya, çalışıyorum."

Zeki gözlerinde yaramaz kuşlar çırpınıyordu. Dudakları şuh bir kıvrımla davetkar bir hâl aldı ama adam şu anda bunu görmek istemeyecek kadar kızgındı. "Hımmm, kapıyı kilitleyerek mi?"

"Davetsiz misafirler konusunda yardımcı oluyor." dedi adam umursamaz bir suratla.

Hiç üstüne alınmayan kadın yalancı bir kırgınlıkla homurdandı ve bu tavrı adamı hiç etkilememişti.

"Beni içeri almayacak mısın, çalışanların önünde kaldık?" dedi içeri ciddi bir merakla bakarken.

"Girdin zaten, davet mi bekliyorsun?" dedi adam aynı asabiyetle.

"Hey, ömründen saatlerini çalmışım gibi sinirli davranmayı kes, beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım." dedi kadın, bu sefer cidden kırgın çıkmıştı sesi.

Adam sustu, kadında bu sessizliği nasıl isterse öyle algıladı. Koltukların olduğu bölüme ilerlerken haylı rahattı ve bu hâli adamın canını sıkıyordu. Henüz yirmili yaşların ortasında olan Hülya işletme mezunu, koyu renk

saçlarını inatla sarıya boyama eğilimi olan ve buna rağmen sarı saçlarına kara kaş kullanmak gibi uyumsuz bir zevki olan, annesinin gözdesi, babasının torun sevdasının mimarı, kendisinin ise yaka silktiği kadındı. Bu kadın konuşunca motoru hararet yapmış Ferrari'ye benziyordu.

Kızgınlıktan yüz çizgileri sertleşmişti. "Habersiz gelmenin bir sebebi olmalı!"

"Seni özleyemez miyim?"

"Sabah birlikteydik." dedi homurdanan adam.

Kadın kendine hâkim olmaya çalışarak, "Seninle paylaşmak istediğim bir konu var." diye konuya geçti.

Yine annesini öne sürüp nişan, düğün diye başlarsa bu sefer kalbini kırmadan yollaması çok zordu. Bir an kırmızı rujla parlatılan dudaklarına asabi bir tebessüm belirip kayboldu kadının ve her ne söyleyecekse biraz düşünerek başladı konuya. Kesin hoşlanmayacağı bir konuydu, sessizlik bu kadar uzadığına göre; "Hülya çok vaktim yok, ne diyeceksen söyle. Çalışıyorum, çalışırken davetsiz misafirlerden hoşlanmam bilirsin."

"Çay söylemeyecek misin?"

"Kalmanı isteseydim, ne içmek istediğini sorardım."

"Kabalığına sınır koy tatlım. Gece benimle mi yattın!" İğrenç esprisine sadece kendi güldü. Çantasını koltuğa attı, ince fiziğini öne çıkaran kısa eteğinin yukarı toparlanmasına aldırmadan bacak bacak üstüne atıp koltuğa iyice yerleşti. Adam anlamıştı ki, bu kız hülya değil belaydı, gitmeye hiç niyeti yoktu yine arsızlığı ele almıştı.

"Çalıştığımı belirtmiştim, eğer izin verirsen devam edeceğim."

"Alınıyorum artık. Huysuzluk etme de dinle." Adam kalçasını masasına yaslayıp kollarını göğsünün altında bağlayarak, saatine baktı. "Başla" der gibi sıkıntıyla dudaklarını kıvırdı. Dinlemediği sürece kurtulamayacağı belliydi.

"Önceden böyle değildin." dedi yine dudaklarını büzerek, böyle yapınca şirin olduğunu ya da üzgün durduğunu falan mı sanıyordu? Kendine inanamıyordu, annesinin gözünü boyayıp torun, gelin sevgisinden kurtulmak için resmen mayına basmıştı ve ölmemek için ayağını çekemiyordu. İlk zamanların çekiciliği ve ilgisi bu kızın üzerinde sadece bir hafta kalabilmiş, geri kalan üç ay ise resmen işkence hâline gelmişti.

Yaşar sıkıntıyla masasının başına geçip elleriyle yüzünü kaparken, herkesten, her şeyden kaçmayı düşündü kısa bir an. Özellikle bu dırdırcı kadından... Şöyle sessiz sakin bir yerde tek başına kalma fikri hiç bu kadar

cazip gelmemişti. Bu kadının sıkıcı gel gitlerinden, bitmeyen isteklerinden, tutkulu dedikodularından, acelecı kaprislerinden ve salağa yatmalarından, annesini kullanıp babasını fişteklemesinden sıkılmıştı.

Kadının konuşmasını duymayan kulaklarla dinlerken, yeni bir tartışmanın başlamasından korkarak sessiz kaldı. Kadın isteklerini sıralamaya o kadar dalmıştı ki, yapmacık bir tutumla yüzünü düşürdü, içini çekerek yerinden kalktı. O planlar, o hayal eder Yaşar da uygunsa kabul ederdi. Allah'tan aynı evde yaşamak gibi bir hata yapmamış, kadının bu gibi isteklerine karşı annesinin tutucu yanını kullanıp uzaklaşmayı başarmıştı. Sadece bedensel ihtiyaçları konusunda ikisi de birbirine göre fazla tutkuluydu, diğer konularda yıldızları hayli sönük kalıyordu. Neyse annesi oyalanıp kendi kendini avuturken, rahat bir nefes alıyordu.

Sanki dünyanın tüm yükünü o çekiyormuş gibi pencereye yürüyen kız, üzgün bir ifadeyle iç geçirdi. Bu yükseklikten aşağı yukarı bütün İstanbul görülebiliyordu. Bazen bu adamı buradan aşağıya atıp, "Aklını başına al, gör beni." dememek için kendini zor tutuyordu Hülya.

"Bu saatlerde çalıştığını sanıyordum?" dedi Yaşar kıza bakmadan konuşurken.

"İşlerimi senin gibi erken toparladım." dedi Hülya. Gıda sektöründe olan ünlü bir firmada halkla ilişkiler müdürüydü ve işinde hayli iyiydi.

"Ben de senin bu saatlerde çalışmadığını düşünüyordum Yaşar!" diye misilleme yaptı.

"İşlerim bitince, bunu düşünüyordum."

"Kitap yazmayı iş olarak mı görüyorsun?"

"Hayır, kafa tatili olarak ama ne yazık ki buna bile izin verilmiyor!"

Kadın masanın yanından geçerken uzanıp sevgilisinin çenesine bir öpücük kondurdu ve çenesine bulaşan ruju elinin ucuyla silmek yerine, onun mührüyle dolaşmasından haz aldı! Parmaklarını omuzdan aşırarak masaya indirdi. Adam yine kendi dünyasına çekilmişti.

"Canım beni dinliyor musun?" dedi alıngan bir sesle.

Yaşar onu kendinden uzaklaştırdı. Kırgın bakışlarını görmezlikten gelerek, "Sonra." diye konuyu kapatıp gitmesini diledi. Kadın yeniden uzanınca yaklaşan eli yeniden ittirdi, daralıyordu onun ilgisinden ve Hülya nedense ne alınıyor ne de kırılıyordu bu hareketlerine... Bazen hayli yüzsüz olabiliyordu.

Adamın sert tavrıyla suratı asılan kadın pencereye doğru gitti, kısa bir süre dışarıyı izledikten sonra arkasını döndü, arkadaşlarının planlarını anlatmaya kaldığı yerden devam ederken, odayı memnun bakışlarla süzdü.

Koyu renklerin ağırlık sağladığı sert ve erkeksi bir havası olmasına karşın, herkesin olmayı isteyeceği kadar alımlı bir odaydı. Üstelik sevgilisi kocaman bir şirketin genel müdürü, ayrıca ünlü bir yazardı. İç gerdi, bu hayal ettiğinden de fazlası demekti.

"Yani?" dedi adam kadının susmasıyla birlikte.

Konunun dağılmasını istemeyerek kendini toparladı kadın, asıl meselenin sonuna geldiği için içi rahatlayarak, "Son zamanlarda çalışmaktan başka bir şey yapmadın ve şimdi işleri kolaylaştırdığın için kendine vakit ayırmanı anlayışla karşılıyorum. Ben de bunu bildiğimden düşündüm ki, bizim gençlerin tatil planına biz de dâhil olalım. Sen bol bol yazarsın ben de yüzer biraz hava alırım. Hem nişan için de bir tarih belirleriz fena mı olur?" diye sordu.

"Nereye gidiyorlar?" dedi Yaşar çekmecedeki başka bir notu okurken.

Kadının yüzü bir anda ışıldayarak, "Bodrum'a tabii ki, bu sezonda nefis oluyor." diye atıldı.

Adam gürültüden uzak durmayı istediğini, kafasını dinlemek istediğini belirtiyordu ve kadın onu yalnız kalabildiği ininden -ofisinden- çıkarıp curcunanın içine atıp, kitap yazmak için kendine zorla sağladığı zamanı sabote etmeyi planlıyordu.

Yaşar kadını başından savmak için sinir kat sayısını zorlamıştı ve o ofisten çıktığı an telefona sarılıp, "Bu kadını başıma sen sardın, senin temizlemeni istiyorum." diye karşı tarafa çıkıştı.

"Sakin usta, ne oldu?"

"Boğuluyorum Yasin. Soluk alamıyorum." dedi adam imdat dercesine.

"Hülya iyi kızdır, hem annen onu sever bilirsin." dedikten sonra bahaneleri bir kenara bıraktı. "Ayşe'nin okul arkadaşı olum, ben karışmam bu işe. Hem anneni düşün?"

Annesi doğruya. Sırf oğlunun mürüvvetini görmek için en yakın arkadaşının laf olsun diye önerdiği kızı başına sarmış, gelecek hayalleriyle yanıp tutuşurken hastalığını bahane ederek oğlunu avucuna alıp, genç adamı gergin bir ilişkinin içine atmıştı.

"Yazamıyor musun?" diye sordu Yasin, onu gerçek anlamda tanıyan birkaç kişiden olup derdini anlayarak.

"Yazamıyorum, bunalıyorum. Aklıma Hülya gelince tek yazmak istediğim cinayet romanı oluyor."

"Abi al Hülya'yı da tatile çık, belki aranız ısınır."

"Dalga mı geçiyorsun lan benimle, ben yanıyorum diyorum sen

köşedeki benzini üzerine dök diyorsun. Abi ben ondan kaçacak delik arıyorum, sen kucağına itiyorsun. Annem olmasa..."

"Bahane arama Yaşar, annen onu senin hayatına soktu yatağına kendi isteğinle aldın şimdi bir paçavra gibi davranamazsın. O kız sana masumiyetini verdi, vebaline girme. Aşk romanı yazıyorsun ama hiç romantik değilsin. Bence sana aşk lazım, bunun için bir sürü yer var gidin işte."

"Bence bana sessiz bir yer lazım ve gidemiyorum çünkü öyle bir yerim yok."

Kısa bir an elle tutulur bir sessizlikten sonra Yasin, "Aslında sana çok uygun bir yer var, belki birlikte gerçek anlamda zaman geçirirseniz eski tutkunuzu kazanırsınız." diye girdi konuya.

Yaşar derdini anlamayan yakın dostuna sinirlenerek, "Sahi mi?" diye çıkıştı. "Beklediğim fırsat." Şimdi karşısında olsaydı bu arkadaş bozuntusunu iki yumrukla anlayış abidesi yapardı.

Onun alaylı ses tonundan hoşlanmayan Yasin biraz sert bir sesle, "Her ne kadar yazar olmasam da seni tanıyan biri olarak, nasıl bir yere ve neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. İzin ver ayarlama yapayım, bir arkadaşımın böyle bir evi var, uygun bir fiyata arayı buluruz. Satışa çıkardığını görmüştüm geçenlerde."

"Buradan ayrılamam, işleri henüz toparlayıp kendime zar zor vakit ayırdım. Üstelik annemlerin evini yeniledim, çok fazla açılamam."

"Sen bir düşün arkadaşım. Şahane bir evdir."

"Peki bu arkadaşın, bu kadar şahane olan evi neden satıyor?"

"İhtiyacı olmasa kimse ona bu evi sattıramazdı inan. Biraz nefes al ve aramıza dön."

Ellerini saçlarına gömen Yaşar, "Nerede bu ev? Nasıl bir yer?" diye sordu sonunda. Cidden iyi değildi, çok çalıştığından uyku düzeni bozulmuştu ve bedeni yorgunluktan son zamanlarda asabi ve sabırsız hareketleri, dinlenmesi gerektiğinin sinyallerini veriyordu.

"Kocaeli'nde, İstanbul'a arabayla bir iki saatlik uzaklıkta. Hem dilediğin zaman işlerini kontrol etmeye gelir, istediğin vakit kaçar başını dinlersin."

"Metre karesi ne kadar?"

"Ev çok büyük değil ama arazisi büyük, üstelik yeşil bir alanın ortasında. Kaç dönüm olduğunu bilmem, ölçmedim ya."

"Oğlum dönüm falan diyorsun, ben ne yapacağım o kadar büyük yeri, çiftlik mi kuracağım karakterlerime?"

"Ben bilmem, sadece eline fırsat geldi değerlendir derim. Hani yazarlar arada dağa çıkar kendini tecrit edip yazar ya, sende dağa çıkma ama kendini tecrit et yaz işte. İlan vermişti bak incele, orada ayrıntılar vardır."

"Anladığım kadarıyla arkadaşının satılmayan malını bana kakalamaya çalışıyorsun, doğru mudur?"

"Saçmalama oğlum, evet arkadaşına yardımcı oluyorum eli darda ama diğer salak olana da yardımcı oluyorum. Param olsa ben alırdım, bu fırsat kaçmaz."

"Senin kârın ne bu işte? Bir çıkarın olmasa yaralı parmağa işemezsin."

"Pislik yapma, her şey para değil, ikinizin iyi olması benim için yeterli bir kâr olacak." Sesinde sır dolu bir tını vardı, Yaşar yakalamış ama üstelememişti. Bir şeyler çeviriyor gibiydi ama ne olduğunu çözemedi.

"Ben neden tanımıyorum bu arkadaşını?"

"Adını duymuşsundur aslında ama Ayşe senden özellikle sakladıysa vardır bir bildiği, fazla kurcalama..."

"Kadın mı?"

"Çok mu önemli?"

"Dul mu?"

"Ne o, evi bırakıp kadına mı talip olacaksın?" derken alaylı bir kahkaha attı ve ekledi. "Hiç senin tipin değil, yatağından geçen kadınlar gibi hayal etme yakarım canını. Üstelik Dilruba Teyze niyetindeki pıçlığı sezerse, yağlı urganlarla canını alır haberin olsun." diye çıkıştı.

Yaşar keyifli bir tonda kahkaha atarken, onun sitemine aldırmayarak, "Çıkarcı." diye sataştı.

"Ee ne diyorsun?"

"Seninle işemeye gitmem diyorum."

"Hainlik etme, ufak bir şakayı bu kadar uzatacağını bilsem yapmazdım."

"Ufak şakan beni boğuyor, kurtulamıyorum ondan." diye çıkıştı.

"Ama annen mutlu, Hülya diyor başka bir şey demiyor. İstediğin bu sanıyordum?" Biraz sessizlik olunca, "Ne diyorsun bir şey demeyecek misin?" diye sordu.

"Daha evi görmedim bile, üstelik hiç düşünmemiştim İstanbul'dan uzaklaşmayı, böyle şeylere düşünmeden karar verilemez Yasin, sen de biliyorsun. Önce kafama yatması gerek, görüp karar vermem gerek."

"İyi sen düşün ama fazla uzatma, fiyatı çok makul olduğu için her an satılabilir. Kaçırmanı istemem. Bence şimdi o kaçını ofisinden çıkarıp temiz

hava almak için yola koyulup evi bir gör. Hülya evi biliyor, sana yardımcı olur."

"Hülya ne ayak lan, sen benimle cidden kafa buluyorsun?"

"Çocukluk arkadaşının evi oğlum, Ayşe ve Hülya çocukken sık sık giderlermiş. Dilruba Teyzenin numarası Hülya'da vardır, ararsın."

Yaşar hâlâ Yasin'e uyduğuna inanamıyordu. Hülya'yla konuşup telefonu kapattığında ise kendine inanamıyordu. Ciddi ciddi kafa dinlemek isteyeceği yere... yarın Hülya ile bakmaya gidiyordu ve daha önce akıl edememişti ona bu teklifi yaparken ama Hülya'nın heyecanlı konuşmasından anladığına göre, o çoktan başka planlar kurmaya başlamıştı kafasında.

Lanet olsun, evlenmeyi hatta daha ileri gidip evlenince kalacakları bir evin hayalini falan kurmuyordur aklında diye ummaktan ileri gidemedi. Bakışları laptopuna kaydı. Açılma tuşuna bastığında karşısına çıkan Word'e uzun uzun baktı. Ardından bir tuşa dokundu, ekrandaki, "Kaydet." butonu yerine "Kaydetme." butonuna tıklayarak, bugun yazdığı her şeyi silmiş oldu.

İki dakika geçmeden Hülya ısrarla aramaya başladı. Kim bilir ne istiyordu yine? Böyle bir teklifi kabul ettiğine pişman olmuştu ama kaçarı yoktu, ev sahibesini arayıp geleceklerini haber vermişlerdi. Hülya'nın amacı yağlı bir kapı, o refahını kutlarken köle gibi çalışan bir kocaydı. En yakışıklı olması da işine yarıyordu. Bu istediğini o kadar belli ediyordu ki bazen fütursuzca hayallerini anlatırken adam adeta buz kesiyordu. Neden sanki ondan ayrılıp çok istediği tatile çıkarak kendini kitabına adamıyordu. Annesi? İşte tüm çaresizliğinin sebebi o kadının umutla gözlerine bakan hasta yüzü oluyordu.

Yaşar ne yapacağını bilemez hâlde kendini koltuğuna bırakıp, sıkıntıyla başını ellerinin arasına aldı. Yazamayacaktı, bugün de yazmasına izin vermeyecek gibiydi. Kafası ambalaja dönmüştü. Aklına gelen menekşe gözlerle allak bullak olurken, telefonu çıkardı ve ses kaydını alırken türkü sesiyle söylenmeye başladı.

Her sohbetin konusunda sesin geliyor aklıma

Mağrur bakışlarına dalarken buluyorum düşleri

Bir resimi çiziyor gözlerim kalbime

Menekşelerin yandığına yemin ediyor gerçeklerim.

Bir menekşe göz bu kadar derinden mi yaralardı hayalleri ve birkaç saniyelik temas bu kadar uzun vadeli bir imza atardı adamın kaderine? Onca zaman iki kere tesadüf ettiği gözleri aramış, bir sürü şiir yazmış, hayal kurmuş, umut etmiş ama hepsinin boynu bükük kalmıştı. Şimdi yine onu düşünürken aklına başka karakter gelmiyordu...

Okurlarına belirttiği sürenin dolmasına altı ay kalmıştı. Bundan önce yazdığı dokuz kitabı aklına geldi. Birincisini kendi bastırdığı için neredeyse 5000 adetlik rakamına dört köşe olmuştu. Altı tane kitap yazmıştı ama hiçbirine yayınevinden istenilen desteği alamamıştı ve kendi kendine tanıtım yapma gücü bir yere kadar olunca, yazmaya küsmüştü. İşte tam o zaman yedinci kitabını yazıyordu ve son kitabını bir ünlünün okuması üstüne sosyal medyada paylaşmasıyla, onca sene emeğiyle başaramadığını, ufacık bir paylaşımın gerçekleştirmesiyle satış rekoru kırmıştı ve son yazdığı roman ise diğerinden aşağı kalmamış, çok beğenilmişti. Şimdi okurları yeni kitap aşkıyla yanıp tutuşurken onlara güzel haberi verememek, onu hayli üzüyordu. Çevresindeki anlayışsız insanlar onun sıkıntısını anlamadıkça hırçınlaşıyor, kendi içine çekiliyordu.

Yoksa gerçekten devrini kapamış, hayalleri bitmiş, ilhamı onu terk mi etmişti?

Kafası yine ambar gibi karmaşık olunca laptopunu bir kenara itip şirketin dosyalarını çıkardı ve içine gömüldü ama çalışır gibi yapmanın hiçbir faydası yoktu. Aklı dünyanın neresinde olduğunu bilemediği menekşe gözlerin içinde esir kalmışken, düşünceleri başıboş kalıyordu. Ne işe ne romana karşı kendini bir türlü toparlayamıyordu. Neydi ondaki bu büyü? Neyi etkilemişti bu kadar da aklını allak bullak etmeye yetiyordu her düşündüğünde tek bir bakışı... Eskiden bu tür sıkı çalışmalar onun romana olan tutkusunu azaltmaz, yazma şevkini aksatmazdı. Ama son zamanlarda hiçbir planı istediği gibi gitmiyordu. Üzerine mutsuzluk üniforması dikilmiş hayal çöpçüsüne dönmüştü. Hayatında iki defa gördüğü menekşe gözlü bir kadının hafızasına attığı kırıntılarla avunmayı düşlüyordu. Belki de annesinin dediği gibi, elini eteğini bu hercai hayattan çekip, evinin erkeği, çocuklarının babası olmalıydı.

Bu fikir aklına geldiği an Hülya belirdi gözlerinin önünde ve onun susmak bilmeyen çenesi, bitmek bilmeyen istekleri ve nefes aldırmayan kaprisleriyle... Dehşetle irkildi. İşini bırakamazdı malum kitabın belli bir getirisi ve sürekliliği yoktu. Hem sonsuza kadar yazacak diye bir anlaşması da yoktu. İlham gidince yapı paydos edecekti ve işsiz güçsüz ortalıklarda kalacaktı. O yüzden sağlam temeller için hem işine asılmalı hem de yazarlığını bir arada götürmenin çaresini bulmalıydı. Acaba çevre değiştirmesi yararlı olur muydu? Belki de işini değiştirmeli, daha temposu az bir meslek seçmeliydi. Bankacılık ona göre değildi arkadaşının dediği gibi. Annesinin sözleri sanırım haklıydı. Kazandığı birtakım başarılar ve üzerine yük olan ünü, yaşam tarzını da değiştirmişti. Şımarmış, algılarını kapamış, gerçekleri perdelemişti. Düşüncesiz, sorgusuz ve hiç ölmeyecek gibi kaygısız etmişti...

Oysa hâlâ bazı tatların lezzetini alamamıştı... Aşk gibi, sadakatin huzuru, sevmenin ferahlığı, bir dostun dayanağı, yalnızlığına yarenlik eden bir bedenin hissiyatı gibi. Onu tanımayanlar ilah gibi bakıyordu evet, tanıştıktan sonra kusursuzluk ortadan kalkıp kişiselleştiğinde ise, sıradanlaşmasına katlanamıyorlardı. Bu camiada ne dostlar gerçekti ne de iş ahlakı etikti, herkes çıkarı kadar adamdı. O yüzden arkadaş çevresi bile değişmişti, birkaç kez gördüğü kişileri bir daha aramamaya başlamıştı. Herkes işi düştüğü kadar dosttu. Tek dostu Yasin hariç, o başka bir adamdı. Hata yapınca kızan, gurur yapınca küsen, özleyince arayan, merak edince çıkıp gelen gerçek bir dosttu. Ve çevresindeki kadınlar... Onlar hep başka amaçların peşine düşmüş akbabaydı. Hatta Hülya bile ona olan ilgiye ve aşırı sempatiye tapar durumdaydı.

Yazar ve bankacı bir koca istiyordu. Bir hata yapıp istediğini eline vermekten ödü kopuyordu. Partiler, içkili eğlenceler, gece hayatı, pahalı tatiller, geçici dostlar, bitmeyen saçmalıklar... Bütün bunlar, genç bir bankacı için normal olabilirdi ama yazması gereken zamanda gezen bir yazar için intihar demekti. Hülya keşke bunu da o küçük kafasına yerleştirseydi de biraz nefes almasına fırsat verseydi. Belki o zaman onunla olan ilişkisinde dürüst ve ciddi olabilirdi. Artık çalışamayacağını anlayarak, yerinden kalktı eve gitmek için otoparkta nereye bıraktığını hatırlayamadığı aracını aramaya koyulmak için ofisten çıktı. Yarın Hülya'yla evi görmeye gidecekti.

Kahretsin! Bu iş daha başından uğursuzluk getirecekti.

Hiç olmadık anda gelmişsin,
Kelebeğin kanatlarına astığı gün kadar heyecanlı
Bir bebeğin yalın ayak kalktığı ilk adım kadar cesur,
Gülüşünde gül bahçeleri tomurcuklanmış,
Bakışlarında boy vermiş menekşeler,
Hiç durmadan konuşmuşsun, benim olmuş dünyalar.

2. Bölüm



Zeki insanlar neden aptalca hatalar yapardı ki? Bir insan onca sıkıntıya göğüs gerip umutsuz bir anında neden düşüncesiz davranırdı? Zeki insanlar, özellikle sağduyu gerektiren durumlarda aptalca hatalar yapmalarıyla ünlüydü, tıpkı annesi gibi.

Yağmurdan sırılsıklam olmuştu genç kız. Hırsla adımlarken kaldırımları, yanaklarını yağmurun mu yoksa daha çok gözyaşlarının mı ıslattığını bilmiyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu tabelayı savuran rüzgâra direniyor ama çaresizliğine direnemiyordu. Çamurlu ayakkabılarını evin girişinde çıkarıp, terliklerini giyerken onun geldiğini duyup karşılamaya inen annesi, "Nerede kaldın kızım? Öldüm meraktan." dedi kaygılı bir sesle ve hızla elindeki havluyu uzattı saçlarını kurulaması için.

Saçlarının ucundan yağmur suyu damlayan Ayten, öfkeden kudurur-ken gözü annesinin şefkat gösterisini görecek durumda değildi. Soğuktan değildi onun bedenini titreten kasılma, öfkesinden, çaresizliğinden ve anneye olan saygısındandı. Üzerindeki ıslak yağmurluğu çıkarıp astı, yere koyduğu tabelayı alarak annesine gösterdi. Yaşlı kadının rengi kaçan yüzü yana dönünce, susmaktan vazgeçti.

"Bak burada ne varmış." dedi hırsla.

Yaşlı kadın kızının elindeki tabelada ne yazdığını gayet iyi biliyordu, bu yüzden umursamayarak "Hasta olacaksın, önce saçlarını kurula." diye uyarmaya devam etti. Sanki hiçbir şey olmamış, Ayten küplere binmemiş, hayal kırıklığı yaşamamış, bu çaresiz an bir kâbusmuş gibi sakindi. Annesinin başına uzattığı havluyu nazikçe uzaklaştıran kız, "Bütün bunlara ne

zaman karar verdin? Neden daha önce bana söylemedin? En son ben mi öğrenecektim?" diye azarlar bir sesle çıkıştı.

"Sesinin ayarına dikkat et küçük hanım, terliklerim hâlâ ayağımda." derken kaşlarını çatan Dilruba Hanım, kızının saçlarına uzanıp kurulamaya başladı ve bu sefer Ayten buna itiraz etmedi. "Neyi bekleyecektim, gökten kırmızı kar yağmasını ya da başına kuş sıçıp piyango kazanmanı mı?" İyice kurulamak için başını eğmesini sessiz bir emirle bekledi.

"Anne sadece sabredecektik." dedi Ayten annesinin saçlarını kurulamasına müsaade ederken.

"Her hafta kupon alarak talih kuşunun bizim bacaya tünemesini beklemek senin çocukluğun benim de saygımdı." Bir çocuk titizliğinde kurularken kızının ıslak saçlarını, "Bunu daha önce defalarca konuştuk. Sen de pekâlâ biliyorsun ki, başka çözüm yolu yok." diye açıkladı. "Direnebildiğimiz kadar direndim ama bitti artık gücümüz, neden anlamıyorsun?"

Annesinin yüzünü ama babasının gözlerini alan kız saçlarına dolanan havluyu alıp saçlarını kendi kurulamaya başladı. Annesine tıpkı onun gibi kaşlarını çatarak, "Her şeyin bir çözümü vardır." diye belirtti. "Hem bir yolunu bulacağım ben."

Ayağındaki burkulmadan dolayı zar zor yürüyen Dilruba Hanım seke seke salona geçerken, arkasından içeri giren kız annesinin bu serin hâline daha da öfkeleniyordu. Neden onun kadar dertlenmiyor, ortalığı velveleye vermiyor, *olmaz* demiyordu. Bu kadına ne olmuştu da bu kadar boş vermişti son zamanlarda başlıca meselelerini?

Elindeki havluyu peteğin üzerine serdi, sıkıntıyla parmaklarını saçlarına daldırdı. İpek bir nehre benzeyen sarı saçları, hareket ettikçe boynunun çevresinde dalgalanıyordu. Kalp şeklinde zarif yüzü, derin bir ummanı içine gömmüş gibi duran koyu mavi gözleri, kalemle şekillendirilmiş gibi dolgun gülkurusu dudakları, çıkıl elmacık kemikleri ve kalın hilal kaşları vardı. Açık tenli, kumral saçlıydı aslında ama saçlarını sarıya boyattığında doğal sarışın gibi durmak hoşuna gidiyordu. Nemli saçlarını geriye hırçında savurdu. Sinirinin sebebi onlarmış gibi kulaklarının arkasına sıkıştırırken, sessizce annesini izledi.

Ayağı iyice şişmiş gibi duruyordu, belli ki ağrısı vardı. "Buz koymak gerek." dedi çıkıştı.

"Az evvel koydum." dedi yaşlı kadın arkasını dönerek.

Kızının suratsızlığını ve yine saçlarına hoyrat davranmasını görmezden gelerek seke seke mutfağa geçti, kaynamakta olan çorbanın kapağını aralı. "Kendini yıpratmaktan vazgeç, hiçbir yolu yok. Baban mezardan geri dönmeyecek, borçlular '*aa siz zor durumdasınız biz biraz geri duralım*'

demeyecek. Günler geçtikçe durumumuz daha da kötüleşecek ve altından kalkamayacağız. Üstelik çözüm varken ve sen yaklaşmazken nasıl rahat olabilirim. Bana da bir şey olursa onca sorunla senin tek başına kalacağını düşünmek, beni deliriyor."

"Allah korusun." dedi Ayten üzgünce, "Allah geçinden versin, o nasıl söz."

"Yaşlılar sıra sıra..." diyen annesine sarılan kız, "Gençler ara sıra oluyor işte." dedi ölümün bir seçenek olmadığını ve her yaşta kapıyı çaldığını belirterek.

Annesi sebeplerini öne sürüyordu ama Ayten tatmin edici gelemeyen sebeplerle ikna olmuşa benzemiyordu. Dolaptan tabakları çıkaran kadın kızına dönerek, "Tuzu uzatır mısın?" dedi ve ekledi. "Yakında bir evlilik teklifi alacağın ciddi bir ilişkin var. Sen artık tek başına olmayacaksın, hayatına giren kişiye de işkence çektirmeye hakkın yok."

"Bu onun seçimi olacak. Benimle evlenmek istiyorsa, başına ne geleceğini bilecek."

"Bencillik senin söylediğin, seni böyle yetiştirmedim." diye sitem etti kadın.

"Hayır paylaşım." diye itiraz etti Ayten. "Hem çok eminsin evlenme teklifinden, belki ayrılacağız nereden biliyorsun?"

Ona sert sert bakarak yemeğin ağzını kapadı. Kızının bu evin satılmasını engellemek için her şeyi göze alacağı aşikârdı. Aylardır denemediği yöntem, kapısını çalmadığı çare kalmamıştı. Evin satılması fikrine karşı çıkan caydırıcı konuşmalarına alışmıştı da hüznüne alışabileceğini hiç sanmıyordu. Biliyordu bu evin onun için değerini ve o bilmiyordu evin kendi içinde olan değerinin yanında kızının eve olan sahipliğinin ne kadar az kaldığını... Anneler evlatlarına her acıyı sezdirmezdi, bu kuşaklardır genlerine kodlanmış bir olguydu. Evlatları üzülmesin diye kan kusar kızılcık şerbeti içtim derlerdi. Yine öyle oluyordu, önlerindeki uçurumu görmeyen kızını düşmeden kenara çekip yola devam etmesi için yönlendiriyordu.

"Müşterisi çıktı zaten." diye girdi konuya.

"Nasıl?" diye atıldı öfkesi katlanan Ayten.

"Haber verdim eşe dosta, sağ olsunlar bulduklarını. Hatta biri ciddiymiş bu konuda." Ve kızının daha fazla soru sormasına izin vermeyen kadın yemeğin başına geçip havadan sudan sohbet etmeye başladı. Onun bu hâlinin değiştiremeyeceğini bilen Ayten annesini oturmaya ikna edip, somurtuk bir ifadeyle sofrayı kurmaya başladı.

Masa hazırdı ve bahçeye açılan camdan dışarı bakan Ayten dalgındı. Omzuna dokunan annesi, "Yemeğimizi yiyelim hadi, ikindi vaktine burada

olurlar." diyerek yeniden dikkatini kendine çekti. "Önce miktarı konuşuruz, iş kesinleşirse araziyi gösteririz, evi gezdirirsiniz, çay içerken devridaim için gün belirleriz." Üzgün hâlde onu dinleyen kızına dikkatle baktı. "Rica ederim hırçınlığı bırak, insanlara durduk yere huzursuzluk verme. Bu tavrın beni yoruyor, neden görmüyorsun? Kabul et ben yaşlı bir kadınım ve sen ukala bir çocuksun."

"Canım yemek istemiyor." dedi Ayten ufak bir çocuk gibi küsüp mutfaktan çıkarken. Annesi iç geçirerek peşine düştü, ikna etmesi biraz zaman aldı. Yemekler tekrar ısınana kadar, annesine evi toparlama da yardım etmek için üst kata çıktı. Sanki her gün böyle önce kavga edip sonra sakince konuşurlarmış gibi doğal olan kadın konuşmaya başladı. Kafasında bin türlü sıkıntıyla ortada volta atan Ayten ağzı açık annesine bakarken, annesi tırnağını kesiyormuş kadar doğallıkla evin satışı konusunda konuşuyordu.

"Hadi yemek tekrar soğumadan inelim aşağı." dedi kırlentleri yerine koyunca yaşlı kadın.

Ayten kederli bir hâlde pencereye yaklaştı. Garip ama ne yemek istiyordu canı ne de annesiyle bu konuda daha fazla tartışmak, birden üşümeye başladı. Bakışları önce har ateşle çatırdayan şömineye kaydı, sonra evi çevreleyen heybetli ağaçlara ve sakin yağmurda ıslanan gülfidanlarına...

Her bir yerinde mazi vardı. Sehpada duran çocukluk resimleri, duvarda asılı eski yağlı boya tablosu, köşedeki dev vazo, yerdeki milatlık kilim...

Burası onun eviydi, yuvasıydı, hayaliydi. Her bir taşında alın terleri, her bir çivisinde babasının bilek gücü vardı. Burada doğmuş, burada büyümüştü. Her santimetre karesini avucunun içi gibi bilirdi. Düştüğü yerde belliydi, tökezlediği taşta, hatta yaralarının sebebi olan ağaçlarda. Bu evi kaybetme fikri, babasının emeğine ihanet etme düşüncesine sapladı vicdanını. Daha çok üşümeye başladı, öyle ki artık titriyordu. Bu evin değerini, hiçbir şeyin kıymetini bilmeyen ve bu evin maneviyatını anlamayan bir yabancının eline terk etmekten korkuyordu, vicdanı kabullenemiyordu bu çaresizliği.

Annesinin sesini duyana kadar ağladığının farkında değildi. Omuzlarında hissettiği yumuşacık eller şefkatle okşarken, "Üstünü değiştirmeyecek misin? Bak hava serin ve biraz ince bu kıyafetler, üşüyeceksin. Hem yemeğe geçelim, birazdan misafirimiz gelir." diye belirtti.

Arkasını döndüğünde, onu hüzünle gözlerle izleyen kadını görünce soluk alamadı. En az annesi kadar çaresizdi, kabullenemedi. Onu daha fazla üzmeye yüreği el vermedi. Yemek sessiz geçti, annesi sofrayı toparlarken üzerini değiştirmeye çıkan kızın içinde bir sıkıntı, yüzünde hüzün vardı. Bu misafir evini almaktan vazgeçtiğini söyleyene kadar da içindeki sıkıntı gitmeyecek gibiydi.

Bir saat sonra beklenen misafirin geldiğini belirten demir kapının ç başmetli sesi duyuldu. Patika yoldan eve yaklaşmakta olan araba sesini işittiler ve ikisi de merakla ayaklandı. Heyecanlandığı belli olan annesi panige benzer bir duyguyla kızına baktı. Az evvelki soğukkanlı kadın sanki canını teslim edecekmiş gibi tedirgin hâlde, "Geldiler." dedi.

Görüyordu zaten Ayten, lüks bir araç bahçelerini işgal etmeye başlamıştı. Dilruba Hanım garip bir biçimde dua etmeye başladı, genç kız sıkıntıyla annesine sarıldı. Sanırım onu hep yanlış değerlendirmişti. Evin satılmasına sandığı kadar soğukkanlı olmadığını görmek biraz uzun sürmüştü. Aksine tüm çabası kızının üzülmemesi ve üzülduğunü görüp yıpranmamasıydı.

Ayten vicdan azabı içinde bakışlarını kaçırırken, dudaklarını dişleyerek annesinin ovuşturduğu ellerine uzandı ama annesi bu duygusallığı hemen bertaraf edip ona arkasını döndü. Nemlenen gözlerini kızından ustalıkla saklayan kadın, aynı soğuk tavrıyla, "Umarım misafirlerimize bir terbiyesizlik etmezsin hayatım." diye uyardı, acıyan bileğini sürükleyerek cama yöneldi ve bir dakika sonra kapının zili çaldı.

Genç kız oymalı merdivenin başında kısa bir an duraksadı, ayakları kapıya gitmiyor gibiydi. Ufacık mesafe kilometrelerce yol olmuş bitmeyecek gibi geliyordu. Annesinin huzünlü yuzü zihninde belirince, gözlerini sımsıkı kapatıp, sakinleşmeyi diledi ama her metrekaresine ömürlerinin sindiği evin içinde mazi canlandı, gözlerinin önünden geçen görüntüler canını yaktı.

Bu merdivenden ilk düşüşü, annesinin çamaşır sepetine binip kızak niyetine kullanarak, kendini merdiven boşluğunda kolu kırık hâlde bulması... Babasıyla şakalaşan annesi, ona sataşarak merdivenlerden hoplaya zıplaya koşan kendisi, çocukluğu, genç kızlığı... hatta mezuniyet için evden ayrılırken bu merdivenleri heyecanla koşturan kızı kollarına alan babasını anımsadı ve yanağına iki damla yaş süzüldü.

Elleri titredi oymalı turabzana dokunurken. Parmakları sürtünürken maun cilalı mobilyada, usulca aşağı indi. Bu evden ayrılmak zorunda kalırsa, bütün bunları ne kadar özleyeceğini düşündü. Meğer ev canlıymış da bilmezmiş, babasının kokusunun sindiği her santiminde hâlâ hayali yaşarmış da fark etmezmiş... İnsan ne kadar mekân değiştirirse değiştirsin, anılarını asla değiştiremiyordu. İnsan ne kadar tek değilim dese bile, anne ya da babasını kaybettiği günden sonra basiretsiz ve bir yanı felçli gibi güçsüz kalıyordu.

Annesinin huysuz sesini duyunca ikinci defa çalan zille irkildi ve kapıyı açtı. Buz kesmiş gözleri, solgun yüzü ve memnuniyetsiz ifadesiyle kapıda duran kadınla, adama soğuk ve ilgisiz bir tutumla baktı... ve baktığı gibi de asıl kanını donduracak olanın soğuk değil de gelen kişiler olduğunu anladı.

Kız karnına tekme yemiş gibi bir adım gerilerken, bayılmamak için soluk almak zorunda olduğunu hissetti. Bunu tahmin etmiyordu. Evi alacak kişi o olamazdı değil mi? Kâbus görüyormuş gibi gözlerini açıp kapattı. Hayır annesi bunu yapmış olamazdı. Dehşet içinde bir uzun boylu adama, bir de ona gülümseyerek bakan kadına baktı. Hangisi gördüğüne daha çok şaşırmış, daha fazla dehşete kapılmıştı, kestiremiyordu.

"Hülya?" dedi önce senelerin azılı düşmanına bakarken ve adama döndüğünde yüzü "Sen?" diye cırladı.

Sahi konuş muydu?

Hülya şaşkınlıktan rengi çekilen ve her an bayılacak gibi duran kıza sıcak ve neşeli bir ifadeyle gülümsüyordu. Üzerinde siyah diz üstü elbise, ayağında marka olduğu her hâlinden belli olan ve bilekte biten frapan botları vardı. Üzerine, önü açık deri ceket giymişti. Dikkatle yapılmış makyajıyla, yaşından oldukça olgun duruyordu ve kahretsin, evine talip olan kişi gerçekten oydu. Yağmur dinmişti ama hâlâ çok soğuktu dışarısı ve kız bunu idrak edemeyecek kadar öfkesinden yanıyordu.

"Bizi görünce şoka girdi." dedi alaycı sesiyle. "Eh tabii uzun zaman oldu görüşmedik."

Kesin merdivenlerde kayıp düşmüştü, düşmüştü de beynini ayaklarının dibinde bırakıp kapıya kendini zor atmıştı. Hayır kâbus bile bu dehşet görsele az geliyordu. Ayten ona dikkatle bakan adama döndü ve kâbusuna yeni bir yüz ekledi. Adamda en az kendi kadar şaşkındı, bunu koyu kahve gözlerinin irice açılmasından ve soluğunu tutup duralamasından anlayabiliyordu. Şaka olmalıydı, tüm bu olanlar ya şaka ya da... Ya da bu, kaderin kötü bir oyunu olmalıydı.

Hayatında nefret edeceği karaktere sahip iki şahısta şu anda karşısında duruyordu.

Hayatında iki defa gördüğü ve iki seferinde de dudaklarından öptüğü adamla, tüm çocukluğu boyunca hayatını zindana çeviren ve bundan gram pişmanlık duymayan bencil Hülya, bir aradaydı. Tencere ve kapak... Ve gözlerine bakıp, ondan bir tepki bekliyordu. Hayır çığlık atacağı yoktu, ya da belki de atmıştı kapıyı açtığı andan sonrası hakkında net bir tahmini yoktu.

Birazdan annesi omuzlarına dokunacak ve "Şaka." diyecekti. "Eşek şakası."

Bu o adam olamazdı değil mi? Hani şu yazar bozması? Haftalarca kızgınlık sebebi olan bu sapık herifin, evinde ne işi vardı? Annesi ona neden bunu söylememişti? Konuşmak için ağzını açan adam da şaşkındı. Yüzünde, rahatsızlık verici bir ifade ile parlayan gözlerinde, garip bir heyecan

tutuyordu. Bir şeyler söylemek ihtiyacını hissetti ama konuşmayı becere-medi. Ya da konuşsa sesinin çıkacağından emin değildi. Günlerdir kafa patlattığı, her havale resmini çizdiği, uğruna şiirler yazdığı menekşe gözlü kadın... Hayal değildi, karşısındaydı. Bir an, hayale mi gerçek mi diye test etmek istercesine kalkmaya hazırlanan ellerini yumruk yaptı.

Hülya uzayıp giden sessizlikten hoşlanmayarak, "Onca yolu kapıda durup yüzüne bakmak için gelmedik herhâlde?" dedi memnuniyetsiz bir ifadeyle.

Ayten dikkatini çekmeye çalışan kıza tepeden bir bakış attı. Ve işte o an Hülya şokla açtı gözlerini, çünkü beklediği kişi görmek istediği kişi değildi. O sumsuk, pısırık, iri gözlükleri olan, deve kuşundan hallice kargadan kuğu mu çıkmıştı? Şimdi şaşırma sırası ondaydı ama neyse ki o Ayten kadar şapşalca davranmamıştı.

"Ne arıyorsunuz burada?" dedi kendine gelen Ayten.

Hülya bu tepkisine alınarak, "Papatya toplamaya geldik..." dedi alayla, geçmişte iyi bir dost olmasalar bile bu tepkisini hak etmemişti. Sevgilisinin yanında bozuntuya vermemek için kıvranırken, biraz duraksadı.

"Ne istiyorsun?" dedi Ayten arsızlığı iyice eline alarak.

"Bu ne celal şekerim, bedenin büyürken akıl yaşın geçmişte mi kaldı." dedi Hülya kırgın bir tutumla. "Hem annen bizi bekliyor, söylemedi mi?" Yanındaki adamın koluna girerek gururla, "Sevgilim, bu Ayten, ortaokul-dan arkadaşım. Burayı satacak hanımın kızı." diye açıkladı. Sanki Ayten'i değil de manavdan seçtiği karpuzu gösteriyordu.

"Ayten!"

Bir şarkı gibi fısıldanan sesle, menekşe gözlü kız kirpiklerini kaldırarak gözlerini adamın yüreğine dikti. Bu kadar kısık bir sese verdiği tepki, adamın bedenini buz kesturmuştu. İmkânsızlığı yaşıyordu. Şaşkınca kıza bakakalırken, garip bir yorgunlukla elini uzattı. Titriyor muydu? Hayır daha evvel birinin karşısında içinin titrediğine hiç şahit olmamıştı.

"Ben de Yaşar."

Sanki daha evvel tanışmıyorlarmış gibi mesafeli bir hâlde, "Memnun oldum." diyebildi ürkek bir sesle Ayten. Hiç memnun olmamışa benziyordu Ayten, adamın uzattığı ele yüzünü buruşturarak bakarken boğazını temiz-ledi. Sert ve güçlü ele nedense hemen uzanamadı. Tereddütle parmaklarını adamın iri eline bıraktı ve bir şey oldu. Bir kopma, bir patlama, bir karadelik ortasında kaldı. Yuttu tek bir temas mantıklı düşüncelerini, onu savunma-sızlığıyla baş başa bıraktı. Sanki dünya durdu. Yelkovan akrebi kovalamak-tan vazgeçti, yapraklar rüzgâra, kuşlar dallara küstü ve sessizleşti ortam.

Garipti, tek bir temasın üzerindeki etki öyle büyük oldu ki, soluğuna

bir ürkü basıldı, göğsünün ortasından sırtına doğru bir basınç yayıldı. Narin elini adeta okşayan parmakları bırakarak, istemeye istemeye onları içeri davet etti. Titriyordu ve bunu onun hissetmesinden korktuğu için kızaran yüzünü de kaçırdığı duygu yüklü menekşe gözlerini de saklıyordu.

Yaşar, gözlerini kırptığı an kaybolacağından korktuğu kıza hükmeden bir tutumla yukarıdan bakarken, onu tepeden tırnağa hızla süzdü. Sarı saçları hatırladığı gibiydi, menekşe gözleri hatırladığı gibi çakmak çakmak değil hüzünlüydü ve en az o da kendisi kadar aradaki çekimi hissediyor olmalıydı ki yüzüne bakamıyordu.

"İnanmıyorum, hâlâ eskisi gibi duruyor her şey." dedi Hülya kıza bakıp aynı kibirle göz süzerek. Girişteki büyük masaya parmaklarının ucuyla dokunarak, ilgiyle etrafına bakınmaya devam etti ve ikiliyi kendilerinden koparak, büyüyü bozdu. "Bu eski eşyaları korumak zor olsa gerek!" Burun kıvırdı ama sevdiği adama dönerken yüzünde keyifli bir gülücük açmıştı. Alt kattaki salona davetsizce girdiklerinde, yapmacık bir sesle bağırdı. "Dilruba teyzeciğim, biz geldik. Huu neredesın?"

Gün boyu koşuşturma yüzünden ayağı iyice ağrıyan kadın aşağı inememişti. Alt kattaki sesleri duyunca hüznünü saklayarak yerinden kalkıp, önünde bağladığı ellerini yanına indirip yumruk yaptı ama yürüyecek gücü kendinde bulamayınca, koltuğa bir un çuvalı gibi gerisin geri çöktü.

Ayten kapının girişinde durup evin her yanını alıcı gözle inceleyen kıza öfkeyle bakarken, her sözüne kaşlarını çatmadan duramıyordu. Bu kadın evi övüyor muydu yoksa fakirleştiklerini gördüğü için sevinip yeriyor muydu anlayamadı. O eski hasmına saklayamadığı memnuniyetsizliğiyle bakarken, Yaşar onu hâlâ bir hayali yaşarcasına merakla izliyordu.

"Çok güzel değil mi?" dedi heyecanla Hülya.

"Öyle." dedi genç kıza bakan adam içtenlikle. "Çok güzel. Hayal gibi."

"Abartma canım, sadece güzel demen yeterliydi." diyen Hülya bir şeyden habersiz yorumu yaparken, başını bir anda kaldıran Ayten, adamın sesinde hissettiği garip tınıyla gözlerine baktı. Soluklarının karnına kadar indiğini hissetti, sanki ev daralmaya başladı. *Güzel*den kastı belliydi. Sert bir çikolata gibi duran koyu kahveleri ilgiyle yüzünün her ayrıntısını turluyordu.

Hülya bir şeyleri kurcalayınca dikkatlerini dağıttı, kız eski hasmına, Yaşar ona dikkatle bakmaya devam etti. Ayarsız sapık, yanında sevgilisi varken bile onu kesmeye utanmıyordu, hem de kendi evinde. Bu kadın manyağının karşısında durup kendini dikizlemesine ses edemeyince, mavi gözleri öfkeyle kısıldı ama o uyarıyla bakarken genç adam bakışlarının hedefini

değiştirdi. Ve az evvelki bakışların hayal olduğunu sanan kız, bu düşüncenin de kendi sanrılarından biri olduğuna kanaat getirdi.

"Bence burası harika, kesinlikle düşünmeliyiz." dedi ellerini birbirine çırpan Hülya. Yol boyu evi kötüleyen ve bu evi almaması için demediğini bırakmayan kız sanki o değildi. Yüz derece değişmesinin manası neydi ki?

"Bu ev bizim olacak, hissediyorum."

Bizim mi? Bu evde onlar mı oturacaktı?

"Burayı yıkarız. Arazi büyük, güzel, lüks bir villa yaparız değil mi?"

Yıkmak mı?

Tırnaklarını etine geçirse bu kadar sert tepki alırdı Hülya. Ayten kıza dalacak gibi dururken, yukarıdan onları duyan kadının yüreğine inecek gibi oldu. Daha fazla ayakta duramayacak gibi elini çaktırmadan koltuğun başına yasladı. Hülya konuşurken dikkatle evi inceleyen adam kaşlarını kaldırdı. Senelerce okulda ona kan kusturan nefret ettiği kızın yuvası hakkındaki hain planlarını dinleyen Ayten, annesine verdiği sakinlik sözünü tutamayacağını düşünerek panikledi. Dilini ısırdı, yumruk yaptığı avuçlarına tırnaklarını batırdı.

Sevgilisinin yanına gelen Hülya kedi gibi sokularak parmaklarını çenesine sürtüp, bakışlarını kendine çevirirken, "Burayı alırız değil mi sevgilim, hem iyilik yapmış olursun." dedi dudaklarını bükerek. Sevilmeye hasret kedi gibi sırnaşıp duruyordu. Utanmasa adama sahip olduğunu göstermek için, bacaklarını ayırıp üstüne zıplayarak, *o benim* diyecekti arsız.

Annesi bu kıza, nasıl haber verirdi satışı? Nasıl muhtaç ederdi ona Ayten'i? Oysa litrelerce gözyaşının sebebi olmuştu senelerce. Onun yardımına ihtiyaçları yoktu! Kimsenin sadakasına ihtiyaçları yoktu. Özellikle kadın düşkünü bir Kazanova'nın parasına muhtaç olmak çok aşağılayıcı bir durumdu!

"Yukarı çıkalım isterseniz, annem sizi bekliyor. Salonda." dedi buz gibi sesiyle.

"Ah daha evvel oraya hiç çıkmamıştım, hmmmm..." dedi Hülya ve sevgilisinin koluna girip çekiştirerek. "Ben çocukken gelir giderdik buraya." diye açıklama yaptı, merdivenleri tırmanmaya başladı. "Çocukken hiç anlaşamazdık Ayten'le... Çok inatçıydı, üstelik dık kafalıydı, beni hep üzerdi ama ona hiç kırılamazdım."

Birazdan omuzlarından kanat da çıkardı! Hayatına doğal afet misali yeniden girdiğine inanamıyordu. Onlar önden sohbet ederek giderken, Ayten dişlerini sıkıp ağzının içinde söylenerek takip etmeye başladı.

Hülya salona girdiği an, her zamanki abartılı taşkınlığı ve yapmacık olduğunu idrak edemediği sevgisiyle, şımarık bir kız çocuğu gibi annesinin

kollarına koştu. "Ah şu asilliğe bak, ev resmen müze gibi şaheser ve sen hatun..." diye şakıdı. Yaşlı kadının elini öpüp sımsıkı sarıldı. "Hiç yaşlanmıyor musun sen Dilruba teyze, bu ne güzellik?"

"Sende neşenden hiç taviz vermiyorsun kızım, inan seni görünce mutluluk sarıyor etrafı." dedi samimiyetle. Ve geride durup eve bakınan adama heyecanla elini uzatırken, kocaman kadının resmen elleri titriyor, yanakları kızarıyordu. "Bunun rüya olduğunu varsaymak isterdim Yaşar Bey."

"Anlamadım."

"Sizinle tanışmak, en büyük hayalimdi ama bir türlü nasip olmamıştı. Tüm kitaplarınızı okudum... ve inanın hepsini defalarca okunmaktan yıpratttım." Sonra unuttuğu şeyle, "Ah affedersiniz. Hoş geldiniz." dedi samimiyetle. "Ellerim titriyor inanın, kitaplarınızın hayranı olduğumu söylemiş miydim?"

"Söylemiştin anne? Üçüncüye gerek yok."

Annesi onu umursamadan hayranlığını ve kitapları anlatırken, evi ve misafirliği unutmuş ayakta dikildiklerini idrak edememişti. Ve sanki okumamış gibi duran Hülya'ya kitaplarını anlatırken, genç kızın suratını buruşturarak dinlemesiyle, Ayten yerin onu eritip yok etmesini diledi.

Annesi, hayalinin yazarı ile tanışma heyecanıyla, kızının satış endişelerini unutmuşa benziyordu. Annesi ve Hülya övmekten adamı resmen balona çevirmişlerdi, yakında havalanacaktı ego budalası, kadın müptelası adam. İki kadının da bu ukala adama sempatiyle methiyeler dizmesi midesini kaldırdı ve bu sahneye daha fazla katlanamayacağını düşünerek arkasını döndü.

"Ayten neden uzakta duruyorsun kızım, yanımıza gelsene." Gençleri koltuklara buyur ederken, "Ah kusura bakmayın çenem düştü." diye özürlerini sıralıyordu.

"Sadece siz mi okudunuz kitapları?" diye sordu adam merakla, kapının ucunda duran kızın üzerinde kaldı kısa bir an bakışları.

"Ayten... daha çok kişisel gelişim okumayı sever, ya da ansiklopedi. Ama ben günümüz edebiyatı okumaya bayılırım. Maalesef okutamadım ona kitaplarınızı. Felsefik uzaylı o."

Annesinin sözleri sinirlerine dokunuyordu. İnsanların felsefeye ilgi duyması, günümüz romanlarından çok araştırma okumasının neresi kötüydü. Bu uyuzun neyini okuyacaktı. Adam ayak üstü kadınlara yazıyordu, kim bilir kitaplara neler yazıyordu. Ayten nefes alamadı, gitmeye kalkınca "Ayten." diye seslendi annesi. "Kızım heyecandan elim ayağım tutmuyor, ben bir şey anlatamam şimdi, evi sen gezdirir misin Yaşar Bey'e. Lütfen." dedi mahcup bir yüzle.

Önce, "Bana ne" diyecek gibi oldu ama sonra ayağına baktı annesinin, merdivenleri inip çıkmak onu yorardı haklıydı.

Aksine sevdiği yazarı gördüğü için değil de eve ciddi alıcı bulduğu içindi kadının bu heyecanı. Kızını sonunda onca derdin, borcun altından kurtaracaktı. Soluk alamıyordu. Sanırım kalbi tekliyordu, biraz açık havaya çıkması gerekiyordu yaşlı kadının. Evden çıkmalıydı.

Yaşar hevesle kıza baktı ama kızın soğuk ve itici tavrıyla gözlerindeki heyecan yerini koyu bir girdaba bıraktı. Şimdi arkasını döndüğü an adamı kaçıracak bir lakırdı etmesinden çekindi.

"Evin gezilecek bir hâli yok anne, nasılsa yıkıp yeniden yapmayı düşünüyorlar."

Annesinin rengi iyice atarken, ona sert bakan adam, "Ağzımdan buna dair bir iddia çıktığını fark etmemiştim." dedi aynı soğuk tutumla.

Evet o etmemişti ama sevgilisi, nişanlısı, metresi, karısı, her neyse o fütursuzca dile getirmekten çekinmemişti. Evi dolaştırmak istemiyordu, Hülya'nın bu evin sahibi olmasını da istemiyordu ve onun yazar bozuntusuna evi gezdireceğini duyan Hülya'nın da bu fikirden hiç hoşlanmadığı belli oluyordu ama annesinin katı ısrarı devam edince, boyun bükmek durumunda kaldı.

Hülya eski resimlere bakarken, Yaşar Bey de sonunda ne için geldiğini hatırlamış olmalı ki, evi inceliyordu. Dalgınca duvardaki resimlere baktı, sonra kayıtsız bir davranış içinde salonu dolaşmaya başladı. Sanki adam ev değil de eşyaları almaya gelmiş gibi rahattı ve Ayten buna sinir olmuştu. Uyuz adam resmen evin sahibi olacağını ona bağırıyordu. Hülya çantasıyla sehpanın üzerindeki çerçeveyi devirince, onu yere düşmeden yakaladı Yaşar. Resme bakarken dudaklarında keyifli bir kıvrım peydahlandı, gözleri masum bir parıltıya yenildi. Yerine koymadan evvel çerçevesini parmağının ucuyla okşadı, bunu gören ve tüksünen Ayten gözlerini kıstı. O çerçevenin içinde onun resmi vardı. Kumlarda oynayan bikinili üç yaşındaki Ayten'in.

"Sapık" dedi içinden.

Ayten ona diş bilerken Yaşar birden döndü, sinsi dudaklarının kenarında alaycı bir kıvrım belirmişti. Sanki bakmasını istemediğini anlamıştı da inadına resme bakmaya devam etmekteydi.

Ceketinin düğmesini açarak ellerini cebine koydu. İşten sonra yola çıktığı için kıyafetini değiştirmeye vakit bulamamıştı. Boyu zaten uzundu ama bu hâliyle öyle ulaşılmaz duruyordu ki, yazardan daha çok CEO'ya benziyordu.

Kız bu adamdan görüntüsü yüzünden iki kere nefretti. Kendine aşırı güvenen, kadınları çok iyi tanıyormuş gibi zeki duran ve cazibesinin onlar

üzerinde yarattığı etkiden son derece memnun olan ama kadınlara değer vermeyen, çapkın ve ipsiz tipin tekiydi.

Adam ona ilgiyle bakınca, uyarıcı bakışlarını kıstı ve topuklarının üzerinde dönerek salondan çıktı. Hızla merdivenleri inerken söyleniyordu. Mutfağa gidip çayın altını kıstı, bardakları hazırladı. Normalde olmasından çok daha boş zaman geçirdi, duvardaki saate baktığında biraz fazla oyalandığını anlayarak annesinin söylenmesinden çekinerek, pasta dilimlerini tabağa aldı. Sinirden elleri titriyordu, karşısına nereden çıktığını anlayamadığı kadın düşkünü bir adam ve hayatı boyunca yıldızının hiçbir zaman barışmadığı kız bir aradaydı. Sinirle kucakladığı tabakları tepsiye yerleştirdi, kalan pastayı dolaba kaldırırken sakarlığı tuttu ve düşmesin derken kucaklayarak bluzunu mahvetti. Tepsileri salona götürüp sehpaya bırakırken, annesinin şaşkın bakışları altında kirli penyesini tutarak "Birazdan gelirim." dedi ciddiyetle. Hülya kaşlarını kaldırırken, Yaşar elini dudaklarında gezdirip dikkatle kıyafetine bakıyordu. İyi olmuştu önce buraya uğraması. Şimdi şapşal adamın hayallere kapılıp üzerini onun için değiştirdiğini, kendini ünlü yazara beğendirme kaygısına düşmüş şapşal bir kız olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Hay aksi." dedi annesi üzgünce, sanırım o lekeyi daha şimdiden nasıl çıkaracağını düşünüyordu. "Çabuk ol, çayın soğumasın."

Ayten asık bir suratla spor bir gömlek, eski bir kot çıkardı. Giymek için aynanın karşısına geçtiğinde, elinde tuttuğu kıyafetlere baktı. O uyuz Hülya gelince gözlerinin önüne, derhâl onları dolaba tıkıştırıp üzerine siyah merserize elbisesini giyip, ince belini ortaya çıkaracak kemerini taktı. Ev babetlerini de ayağına geçirdi. Elbisesinin rengi gözlerini daha da belirgin hâle getirmişti. Artık kendini daha güçlü hissediyordu. Okulda aşağıladığı, mahallede ne zaman görse küçük gördüğü eski diş teli takan ve gözlükle gezen Ayten değildi.

Salona yaklaştığında adamın gür sesini duyumsayınca, bir an durdu. Garip ama sesinin tınısı içinde tuhaf esintilere sebep oluyor, kalp atışını değiştiriyordu. Ötkesi bilmeden ne kadar derinleşmişti ki, adamın sıfatı aklına geldikçe tüyleri diken diken oluyordu. Annesine saygıyla cevap veriyor gibiydi. Sahte centilmen! Saygısız herifin gerçek yüzünü bir o mu görmüştü? Kadın düşkünü.

"Büyük şehirden sonra burası sıkmasın sizi?"

"Sizi hayal kırıklığına uğratacağım ama ben ufak bir şehirde büyüdüm. Etrafımız köylerle doluydu. Ve şehir dediğime bakmayın, o zamanın şehri şimdikinin köyü kadar lükse sahipti."

"Burası köy değil zaten, buraya Küçük İstanbul diyorlar. Yani çok sessizlik beklemeyin, sadece İstanbul'a göre sakin biraz." dedi buz gibi sesiyle lafa giren Ayten.

Onun sesindeki iğnelemeyi duyan adam kapıdan giren kıza dalgınca bakındığında, güzelliği karşısında bir kez daha soluksuz kaldı. Nutku tutulmak bu olsa gerekti. Sarı saçları bukle bukle olmuş omuzlarında oynaşıyor, kıyafetinin bedenini saran kumaşı, enfes gözlerinin yakıcılığını dile vuruyordu. Beyaz ortünün üzerinde sergilenen menekşe çiçeği gibiydi kız, duru, masum narin ve hırçın...

Adamın iradesini daha evvel sadece içeri girip alt üst eden bir kadın olmamıştı ama o içeri girdiği an kanı damarlarına daha hızlı akmaya başlamış, kasları sıklaşmış ve en olmayacak yeri olmayacak durumda fazla mesaiye çıkmıştı. Tek kelimeyle doğal afetti ve Yaşar ne zaman ona denk gelse arkasından harabeye dönüyordu.

Dilruba kızının katılımıyla ferahlayarak ayağa kalktı ve çakırmadan üzerine bakış attı. Resmiyeti bırakmasından keyif aldı. Memnun bir gülüşle, "Çayın soğudu." dedi, "Tazelememi ister misin?"

"Sen otur lutfen ayakta durma. Ben hallederim, sohbetine devam et." dedi Ayten kendini zorlayarak nezaketle gülümsedi.

"Ayağına ne oldu Dilruba Teyze?"

"Ufak bir sakarlık kızım önemli bir şey değil." dedi yaşlı kadın. "Hem Yaşar Bey'de isterse, evi dolaştır şimdi. Önce üst kattan başla, biz de Hülya ile sohbet ederken biraz hava alırız." Terlemeye başlamıştı yaşlı kadın, kızına çakırmadan tansiyon ilacını almalıydı. Genç kıza döndü. "Sen evi biliyorsun zaten, ondan sana teklif etmedim. Hem annenleri uzun zamandır görmedim, havadislerini kaçırmak istemem. Malum ben yürüyemiyorum, bana yaren olursun diye düşünmüştüm." dedi merakla.

Yerinden kalkan genç adam tam önünde dikilen kıza alıcı gözle kısa bir bakış attı ama o çapkın bakışı kaçırmayan kız gözlerini yılan gibi kısarak onu zehirli diliyle sokmaya zaman kolladığını belirterek geri püskürttü. Adam sessizce yanına yaklaşınca, Ayten kibarca elini açıp kapıyı gösterdi.

"Bu taraftan."

Merdivene yaklaştıklarında genç adam, "Siz önden geçin." diye kibarlık etti ama kızın aklına gelen şeyin hiç de kibarlıkla alakası yoktu. Ya kızın içi cidden fesattı ya da bu adamın ne mal olduğunu bildiğinden, yapacağı şeylerin garantisi aklında belirmekteydi.

"Olur mu, misafir olan sizsiniz, önden buyurun." dediğinde buz gibi kibarlığıyla, adamın dudaklarının kıyısı sinsice kıvrıldı. Gözlerinde parlayan o hain ışıltılar kızın yürek atışını telaşlandırdı.

Yaşar kızın resmen beynini okumuştu ve bu tavrı, kızmak yerine hoşuna gitmişti. Birinci kata çıktıklarında, "Evin yapımı Sultan Süleyman zamanında, ünlü mimarların ortak kararıyla başlamış. Birçok kral, kraliçe ve prenses gören ev..." dediğinde adamı gülümseyince kız dişlerini sıktı. "Dalga mı geçiyorsunuz, altı üstü üç katlı eski bir ev işte, neyini dolaşacağız ki?" diye homurdandı.

"Odalarını," dedi adam keyifle.

"Yıkmayı düşünüyorsunuz, neden merak ediyorsunuz odalarını?"

"Yıkmak ile alakalı bir kelime kullanmadım ama inatla yıkmam için bilinçaltıma baskı yapıyorsun. Sen yıkılmasını mı istiyorsun yoksa?"

"Evi almış gibi konuşmanız çok üzücü..." dedi kız çenesini kaldırıp burnunu kıvırarak. İsteyince cidden sinir bozucu oluyordu. Oysa onu kapıda gördüğünde yaşadığı sevinci bilse kadın, olduğu yere düşer bayılırdı. Aylardır hayallerini süsleyen gözleri bir daha göremeyeceğini düşünürken pat diye karşısında bulması, nasıl bir lütuf diye düşünürken, onun melek değil yılan olduğunu ancak dili ortaya çıktığında anladı.

"Derdin ne senin, beni ne zaman görsen çatal dilin ortaya çıkıyor?"

"Sizi ne zaman görsem mi? Sizi hepi topu iki kere gördüm ve..." dedi, olanları hatırladığı an adamın gözleri parlayınca, kızarmamak için büyük bir çaba harcayarak konuşmaya devam etti. "Hazzetmiyorum sizden. Midemi kaldırıyor hareketleriniz."

"Tanımıyorsun bile beni."

"Tanıdığım kadarıyla uzak durmam gereken bir sırtlan olduğunuzu anladım. Her kadına yeşil ışık yakana biz de renk hep kırmızıdır."

Adamın elleri yanında yumruk olunca cebine sokarak onları sakladı. Dişleri gıcırdadı. "Tesadüf ettiğiniz kötü zamanlar için yapacak bir şeyim yok, keşke daha başka karşılaşmak mümkün olsaydı... Zihninizdeki resmi silmem imkânsız ama... Şimdi önden buyurun ve dolaştırmaya başlayın minik sarayınızı prenses."

Kız küstah adama her an tekme atacak gibi sabırsızca baktı. "İsterseniz tek başıma dolaşabilirim, her an bir odada gırtlağım sıkılmış hâlde cansız bulunmak istemem." Kız hırsa soluyunca öfkelenen adam, "Hırsızlık endişesinden mi bu kaygılı hâl?" diye sordu.

"Öyle bir ithamda bulunmadım," dedi bu sefer utançla atılan kız.

"Bende evi yıkmak ile alakalı bir ithamda bulunmadım ama inatla bunu savundun! Şimdi konuşmak için zaman kolladığın sohbetine ara verirsen, evi gezeceğim."

Lafın altında kalmayan adam yüzünden, öfkesinden taş kesilmiş bir

hâlde kalakalmıştı Ayten. Ukalaya bak, onunla konuşmak için zaman kolla dığını da nereden çıkarıyordu küstah.

Yaşar kızın tatlı öfkesine çanak tuttuğunu görmezlikten gelerek, soldaki kapıyı teklifsizce açtı. "Banyo olmalı. Yanılıyor muyum?" diye sordu tah. minle.

"Çok merak çekici bir oda, ziyaretçisi boldur. Her gelen mutlaka uğrar." dedi kız ilginç rehberliğiyle.

Adam keyifle tek kaşını kaldırdı ve kapıyı kapadı.

"İnceleseydiniz, belki ilginizi çekecek bir hazineye rastlardık."

Bu sefer adam ona sert ve soğuk bir tutumla baktı ve hemen yanındaki diğer kapıya uzandı. "Bir yatak odası, değil mi?" Kapıyı açacakken kız önüne dunıp güzel menekşelerini adamın parlayan kahvelerine odakladı. Bu beklenmeyen yakınlıkla Yaşar'ın eli kapının kolunda donup kaldı, soluğunu tuttu yine ama belli etmedi fakat bu tepkilerin hiçbirini hissetmedi kız. "Orası annemin odası, girmeseniz daha iyi." Engel oldu. Aralarındaki mesafe çok azdı ve adam geri çekilmek istemiyordu. Güzel kokusu efsunlu gibiydi, büyülüyor ve hipnoz ediyordu. Varlığının sıcaklığı büyü gibiydi, nefeslerini düğümlüyordu. Adam daha fazla yaklaşmak için ona saldırmak, hırçınlığından yararlanıp teninin tadını, kokusunun efsununu kana kana içmek istiyordu ama kız onunla arasında kısalan bir mesafeye dahi tahammül edemediğinden, derhâl uzaklaştı.

Adam saygı duydu bu korumacı tutumuna ve elini geri çekti kapı kolundan. Bir odayı görmese sorun olmazdı herhâlde.

"Burası da Fatih Sultan Selim'in hamamı olmalı, çok güzel." dedi adam, kız nefret ettiği bir işi sessizlik içinde, dudaklarını ısırarak gerçekleştirip üst kattaki tüm odaları gösterdi ve sıra ikinci kattaki kendi odasına geldiğinde kapının önüne durdu. "Orası da benim odam, giremezsin."

Kızın bu anı tepkisiyle adam tek kaşını sorgulayarak kaldırdı ve önünde duran kıza inat kapıyı sonuna kadar daydı. Ondan izin almadan odaya girdi. "Burası da prensesin odası demek." Merakla etrafına bakınmaya başlamıştı. Daha odaya girdiği an etrafını sarmıştı o değişik kokusu ve kanını kaynatmıştı burasının onun mabedinin oluşu.

"Çık odamdan." dedi kız adamın önüne geçerek. Ellerini mahalle kadını edasında beline dayamış, öfkesi tepesinden tütüyordu. Biraz daha damarına basarsa, ayağındaki ayakkabısını kafasına memnuniyetle atacak kapasiteye sahip duruyordu. Hırçın Menekşe! Adam dikkatle kızın odasına bakıyordu. Kahve rengi ağırlık mobilyaları, mavi pikesi ve köşede kocaman kitaplığıyla bir kız odasından çok erkek odasının soğukluğuna sahipti.

"Çok sıcakkanlısın, odan gökkuşağı gibiymiş." dedi adam odadan

çıkarken. "Tıpkı sana benziyor."

"Öyleyimdir, sevdiğimi yakar nefret ettiğimi yıkarım." dedi kız ve bir an cidden soğuk bir kişiliğe sahip olup olmadığına kafa yordu.

"Metorf da iyisin? Üstüme alınayım mı?" dedi adam kızı düşüncelerinden koparırak.

Kız uzaklaşarak ondan, "Alt kat var, orayı da dolaşmak ister misiniz?" dedi kapısını hiç de nazik olmayan bir biçimde çekerken.

"Aynı mimari, hepsinin böyle bakımlı ve dayanıklı olduğuna eminim." dedi adam, "Hiç kullanılmamış gibi temiz bakmayı nasıl başardınız?" Buna cidden şaşırmıştı, evin yaşına göre durumu muazzamdı. Buraya gelirken yapının yaşını duyduğunda yıkık dökük bir yer beklemişti ama burası hâlâ yeni gibiydi.

"Babam her sorunuyla dikkatle ilgilenirdi evin, bir tane dahi akıntısı yok. Her çivisinde parmak izi vardır." dedi kız üzgünce. Sesindeki hüznü fark eden adam ona baktı dikkatle, sabahtan beri alayla konuşan kızın gözlerindeki o acıdan hiç hoşlanmayarak, "Mimarın saray eşrafından olduğunu belirttiğinizi sanıyordum." dedi ciddi bir ifadeyle.

"Ha ha..." yaptı kız buz gibi ifadesiyle. Adam kızın soğuk yüzünün aksine sımsıcak gülümsedi. "Senin hakkında konuşmaya konu ne zaman gelecek?"

"Hiçbir zaman." dedi kız öfkeyle

"Bence biraz samimiyet için hayli yol kat ettik karşılaşmalarımızda. Ben evden değil senden bahsetmeyi daha çekici buluyorum."

Kız ona tokat atacak gibi dönerek işaret parmağını havalandırdı ve gözünü çıkaracak gibi, "Alçaklık etme..." diye çıkıştı.

Adam kızın işaret parmağına bakış atınca Ayten derhal kendine çeki düzen verdi. Yaşar onu daha fazla kızdırmamak için, "Kombi üç katı birden ısıtmaya yetiyor mu?" diye sordu.

"Kombiyi dört sene evvel yeniletmişti babam, üç kata yetecek büyüklükte. Ayrıca her zaman kombi açmayız. Şömine, özel bir sistemle odaları ısıtacak etkende tasarlanmıştır, böylece yakıttan tasarruf sağlıyor. Alt kattaki şömine yanınca tüm katlar ısınıyor, ara kattaki yanınca da üst kat ısınıyor."

"O da Çanakkale savaşında yapılmış olmalı, değil mi?"

Kızın sinirli hâlini görünce sinsice gülen Yaşar, alt kata inerlerken onun bocaladığını gördü. Önünde bağladığı elini ovuşturup duruyordu. Menekşe gözleri ondan başka her yerde geziniyordu. Başını biraz eğdi, amacı onu

1 Dolo- ve Brahimorfizmin tezahür derecesine bağlı olarak

rahatsız etmekti ama kızdan yayılan o muhteşem kokuyla kafayı bulurken, derhâl biraz uzaklaştı. "Korkma seni odalardan birine kilitlemeyeceğim, sakin ol biraz daha öpecek kadar öfkelendirmedim," dedi alayla. "Ama sen beni kilitlersen hayır demem." Kızın cevap vermediğini görünce de "Evde mahzen var mı?" diye sordu alayla.

Ayten sert bir sesle, "Hendek ister misin?" diye hırladı.

"Savaş başlattığını kabul ediyorsun yani?"

Ve durup adama dönerek merdivenden inmesine engel oldu. "Niye bu evi istiyorsunuz? Hiç de size uygun bir yer değil. Sahilde güzel, lüks konutlar yapıldı. Orası da sakindir emin olun."

Bir basamak yukarıda durduğu için kız başını yukarı kaldırmıştı ve adam bu hâliyle daha ulaşılmaz olmuştu gözünde. Onun yanağına yapışan saça gözü takılan adam, o perçemi kulağının arkasına sokuşturmamak için karıncalanan parmaklarını sıktı. "Bana uygun evi sen nereden bileceksin ki?"

"Sizin gibi midesiz adamlara uygun çürük mal hep vardır. Bu ev ve mahalle size göre fazla."

Adamın yüzündeki alaycılık silindi, az önce ona dokunma arzusuyla karıncalanan elleri kasıldı. Kız hırsla arkasını dönerek merdivenden inmeye kalkınca, soğuk parmakları kızın koluna yapışmış ve onun tek bir dokunuşla titreyen kızın uzaklaşmasına engel olmuştu.

"Sana bir soru sordum," dedi kaba bir tutumla.

Adamın kokusundan, sıcaklığından, elinin uygunsuz temasından ve kaşlarındaki sertlikten rahatsız olan Ayten kolunu silkeleyerek tutuşundan kurtarmaya çalıştı. Bu adamın rahatlığı, konuşma şeklindeki samimiyeti, yakınlığı ve tebessümü, dayanılmaz çekiciliği onu rahatsız ediyordu. Üstelik her dokunuşunda bir zorbalık oluyordu ve izin vermeden bedenine dokunması midesini bulandırıyordu.

"Ne sordunuz?" dedi kız temasından kurtulunca.

"Seni bu kadar kızdıracak ne yaptım?" Kız bir an duralayınca ciddileşen soğuk sesi daha da ağırlaştı. "Buraya zorla değil, davet edildiğim için geldim. Bu tavrını hak edecek bir terbiyesizlikte de bulunmadım."

Onun geleceğini bilseydi asla kapıyı açmaz, annesine de görüşmeyi iptal etmesini söylerdi. Annesinin dışarı çıkmadan önce titreyen elini ve beyazlamış yüzünü görmüştü. Bu adamla kızını baş başa bırakmasının sebebinin sadece temiz hava olmadığını, ilacını almak için bir bahane olduğunu bilecek kadar annesini tanıyordu, susmakta bulmuştu çareyi. Daha fazla annesini zor duruma düşürüp kalbini yormak istemiyordu. Onca zaman direnmesi bir yere kadardı, annesi haklıydı ve bu daha çok canını

acıtmaktaydı. Vicdanı, inat damarına basılınca gardını düşürdü. Üzgün bir ifadeyle, "Annem satmak istiyor ve ev onun." dedi, sesi sokakta kalmış çaresiz kediler gibi mırıl mırıldı.

"Ya sen?"

"Bu konuda bir hakkım yok, ev onun."

"Peki hakkın olsa, satmayı düşünmez miydin?"

Kız bir saniye düşünmeden, "Satmazdım." dedi ve gerçekleri kabullenerek çaresizlikle omuzlarını düşürdü. Babasının dişiyle tırnağıyla yaptığı yuvayı satmaya vicdanı nasıl el verirdi? Yaşar kızın kaçırdığı gözlerini görmek istedi. Yüzündeki hüznü yakışmamıştı, cadılığına ve az evvel hırçın hırçın parlayan menekşe gözlerinde gezinen kaygılara karşı bağışıklığı zayıftı. Nereden geliyordu bu korumacı tavır, nereden geliyordu duygusallık zaafı bilmiyordu ama kızın yüzü düştüğü an içinden engellenemez bir istek kopuyordu. Onu kollarına almak ve yüzündeki hüznü silene kadar ona sataşıp, güldüğünü ya da kızdığını görmek istiyordu.

İçindeki bu saçma çatışmaya anlam veremeyen adam ona dikkatle bakıyordu. Zırhını indirdiğini anlayan kız çelik gibi sert olan bakışlardan gözlerini kaçırdı. "Ama eninde sonunda satmak durumunda kalacaktım." diye sonunda itiraf etti ve merdiveni hızla inmeye başladı.

"Ama alıcının benim olduğunu bilsen, ölsen satmazdın." dedi garip bir üzgünlükle adam. Kız onu duymadı ama bu düşünce tüm enerjisini tüketmiş gibiydi. Ondan nefret eden bir kadının menekşe gözlerini düşünmek gururunu incitiyordu.

Mutfağın yanındaki yemek odasının kapısını açtı Ayten ve adamın sessizce içeri girmesini bekledi. Alt kata inince iyice tedirgin olmaya başlamıştı aslında. Yaşar bu sefer sataşmadı ona, konuşmadı da. Araladığı kapıdan içeri girdi. Arka bahçeye bakan, çok güneş almasa da çok güzel ve ferah bir alana sahip olan odalardan bir tanesiydi. Her yanı mazi kokan, el emeği göz nuru dantel ve örtüyle süslenen oda garip ama içini ısıtmıştı. Menekşe gözlü ufak bir kızın ortalıkta koşturduğunu düşündü, garip bir huzur çökerken içine yüzünde telaşsız bir gülüş belirdi. Masanın üzerinde muntazam duran dantel örtüye ve büyük şamdana baktı. İçerisi kullanılmadığını belirten o soğuk kokuya sahipti, yukarıdaki birkaç oda gibi.

"Bu odayı sık sık kullanır mısınız?" diye sordu.

Kız geçmişi anımsadı, babası varken her gün kullanırlardı ama o öldüğünden beri tüm yemekleri mutfakta yediklerini anladı. Yemek masası bile babasıyla anlamını yitirmişti, tıpkı diğer odalar gibi.

"İki kişi için fazla büyük."

"Tek çocuksun yani!"

Ağzından laf alamaya çalışan adama gözlerini deviren kız, zeki tespitine cevap vermeden yemek odasından çıkınca, Yaşar özelini konuşmayacağını anladı. Evi gerekenden uzun incelerken durmadan soruyor, kız her zamanki gibi isteksiz cevaplar veriyor, bazen de dalgacı sesini yayarak öfkelendiğini belli ediyordu. Ancak bu kez adam özeline sızmakta ısrarlıydı. Kızın bile farkına varmadığı zeki sorularına cevap buluyordu.

"Baban ne iş yapardı?"

Ayten arkasını dönerek genç adama baktı dik dik. "Evlenme teklif etmeyeceksenız değil mi?"

"Bu kadar erken mi?"

"Allah'ım..." dedi kız dişlerini sıkarak. "Özelim sizi ilgilendirmemeli. Ev ile alakalı değilse artık sohbet, dışarı çıkalım ve araziye göz atın."

Kızın küstah cevabıyla sinirlenen adam, "Seninle aramızda uzlaşma sağlayacak bir yol arıyorum. Benden, neden bu kadar nefret ettiğini öğrenmek istiyorum," diye sordu sonunda.

"Sizden nefret ettiğim yok, sadece..." Bir an ne diyeceğini bilemeyince sustu. Yalan söylemeyi beceremez yüzü kızarırdı.

"Sadece?" diye üsteledi adam. Gözlerini kaçırmasından hoşlanmamıştı.

"Sen ile başlayan samimi konuşmalarınız bana itici geliyor." Adam tek kaşını kaldırınca, "Babam trafik kazasında öldü, çarptığı adam sakat kaldı." diye patlattı beklenmedik anda bombayı. Hazırlıksız yakalansa bile Yaşar konuya giriş şekline, merakla dinlemeye başladı. Onun kendini ciddi bir iş anlaşması gibi dinlediğini gören kız, garip bir kaygıya kapılarak açıklama ihtiyacına yönelti. "Babam hatalı değildi, sadece kalp krizi geçirince direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş ve kaldırımda yürüyen adamlara çarpmış. Biri öldü ve diğeri... Artık çalışamıyor."

O anı düşününce yine kanı donmuş, vicdan azabına düşmüştü.

"Bu sizin suçunuz değil."

"İkisinin de bir ailesi var."

"Sizde evi satıp onlara destek olmak mı istiyorsunuz?"

"Kan parası..." dedi kız dudaklarını ısırarak. "Çok büyük miktardaydı, kredi çektik. Sakat kalana da çalışamadığı sürece maddi destek gerekiyordu. Kredi katlandı, borçlar ödeyemeyeceğimiz miktara çıktı. Dibe batınca borç büyüdü, eve haciz kararı alınmadan satıp borcu kapamayı düşünüyor annem."

Ellerini çekiştirip dururken utançla, gözlerini kaçırdı. Neden açıklıyordu bunca şeyi ona, neden çakıl taşı gibi dökuyordu içini nefret ettiği bu adama? Acımasını isteyeceği son kişi bile değildi. Garip ama Ayten kimseyle

paylaşmazdı sıkıntılarını, annesi bile buna dahildi ama iki saniye önce nefret ettiğine karar verdiği adama, içinde ne varsa dökup saçmıştı. Başını kaldırıp ilk defa adamın gözlerine meraklı bir masumlukla baktı. "Ayrıca sizden nefret ettiğim yok."

"Öyle mi?"

"Öyle." dedi kız gözlerini kaçırarak.

"Ama bana düşmanca davranıyorsunuz?" *Oysa her yerde ben senin gözlerini aradım."* demek istedi adam.

"Size değil..." Dudaklarını dişlediği an adamın gözlerinin hedefi yüzündeki en can alıcı noktalardan biri olan kızarmış dudaklarına kaydı. Ayten kendi iç muhasebesine kapılmış hâlde, "Lanet olsun, bu evi satmak Hülya salağına kalmamıştı, hem de kadın tüccarı olan bir adamla çıka gelip annemin aklını karıştırarak..." diye çıkışınca, adamın gözleri irileşerek kızın gözlerine kaydı.

Gevşek ağzı ve hırsıyla söylediği sözlerden sonra adamdan özür dilemek için çok geçti çünkü yüzünün nefretle kararmış olduğunu görünce, çok ileri gittiğini fark etti. Şakağında iri bir damar kabarıp atmaya başlamıştı Yaşar'ın ve garip ama kız bunun öfkelendiği zaman belirginleştiğini hissetmişti. Bu kadar açık konuşmasına neyin sebep olduğunu da bilmiyordu. Belki stres altında kalan benliği, belki de nefret ettiği bir kadının onunla birlikte olmasıydı tek sebep ama bu adamdan hem nefret ediyor hem de sanki senelerdir yanındaymış ve tüm sırlarını bilirmiş gibi ona karşı garip bir güven duyumsuyordu. Kafası karıştı.

"Bu evi Hülya almıyor değil mi?" dedi adam dişlerinin arasından, boğuk sesindeki soğukluk kızı titretti.

"Bu neyi değiştirir, o almıyor ama siz alıyorsunuz. Hem o saygısız kızın babamın hatırasına zerrece hürmeti olmayacaktır. Burada birlikte yaşayacaksınız... Ha o ha sen ne değiştirir." Dürüst olayım derken iyice çıkmaza batmıştı. Bu kadar ileri gitmişken, artık geri çekilemeyeceğini düşündü. Omuzlarını dikleştirerek adamın yüzüne buz gibi bakışlarını mıhladı.

Adam uzun boyunun muhalefetinden dolayı iri bir adım atıp boynunu eğince, kız ilk defa ondan korktu. Kesik kesik soluklarını yüzünde hissedip titreyen kıza, "Ben kadın tüccarı değilim." diye dişlerinin arasından tısladı.

"Kadın düşkünü daha uygun olurdu." dedi kız bir adım geri gitmemek için kendiyle savaşırken. Ayarsız diline çeki düzen vermeyerek büyük bir hata yaptığını anlamak onu susturmaya yetmiyordu. Normalde uysal olmasına karşın ne zaman karşılaşsalar bu adam inat damarını kabartıyordu. Yaşar daha önce de ona yaklaşmıştı ama şimdi öfkeyle soluyan nefesini yüzünde hissediyor, buz gibi bakışları altında titriyordu ve bunun korkudan

mı yoksa heyecandan mı olduğunu kestiremeyen kızın kalbi öyle hızlı atıyordu ki, bunu adamın da duyduğundan emindi.

Bir insan bakışlarıyla üşütüp, soluklarıyla yakabilir miydi?

Allah'ım ne güzel kokuyordu!

"Sen kimsin de beni yargılıyorsun?" dedi adam kızı olduğu yerde korkuyla sıçratarak. "Hangi hakla beni ya da Hülya'yı yargılarsın?"

Kız korkunca sinen kadınlardan değildi. İt gibi titrese bile kuyruğunu dik tutmasını bilirdi. Üstelik haksızlığı kabullenmeyen bir tutum sergiliyordu adama karşı. Ne yapacağını bilemeyerek kıpırdandı; bir adım geriye çekilerek başını geriye attı. "Hülya'nın ne düşündüğü zerrece umurumda değil ama senin aklına girip babanın emeğini yıkmaya çalışacağını fütursuzca belirtmesi..."

"Burayı alınca ne olacağı, alana kalır."

Adam kızın çenesini kavrayıp sıkarak haddini bildirmek istedi; öğüt verecekmiş gibi hırçın baktı. Bunu her an yapacağı hissine kapılan kız birden sustu. Dişlerini sıkarak, "Üstümde hakimiyet kurarak beni sindirmeye mi çalışıyorsunuz, eğer bunu yapmaya çalışıyorsanız bilin ki si... sizden ko...korkmuyorum." dedi. Kekeliyordu. "Üstelik sevmediğim insanlara günahımı bile vermem, zor durumda olsam bile."

"Kibir." dedi Yaşar.

"Gurur." dedi kız dişlerini sıkarak.

"Halk arasında ona hasetlik de derler."

İşaret parmağını tehditle kaldıran ve konuşmamak için dudaklarını sıkıp kendini zapt eden kıza adam tek kaşını kaldırdı. Gözlerini bilinçli bir uyuşuklukla aşağı eğdi. Ayten yukarıdan bakıldığında minik göğüs dekoltesinin ne gibi cüretkâr fırıldıklar vereceğini bilecek kadar coğrafya bilgisine sahipti ve bu tanımadığı adamın bakışlarını tanıyormuş kadar da kendinden emindi. Onun küstah bakışları altında bedeni ısındı, solukları daha çok hızlandı ve göğüsleri daha hızlı kalkıp inmeye başladı. Adamın gülümsemesi büyüdü, kızın solukları kesildi. "Çek gözlerini üzerimden." diye hırladı, sonunda bir cesaret. Ateş gibi bakışlarından kendini koruma güdüsüyle yakasını kapatmaya çalıştı, elleri titriyordu ve bunu durduramıyordu.

"Bakmam için giymedin mi? Bunu neden yapayım." dedi adam. Küstaha bak, onun için giyinmemişti!

"Hiç de." dedi kız. Neden göstermek istesin ki göğüslerini! Adam kurumuş dudaklarını yalayınca kızın bedenini sıcak bastı, gözleri dokunuyormuş gibi göğüsleri gerildi, karnı kasıldı. Artık kirpiğinden saç teline kadar titriyordu.

"Benden korkmuyor musun cidden?" dedi Yaşar alaycı bir sesle.

"Ha... hayır." dedi kız titrek sesiyle.

"Seni opsem bile mi?"

Boğazı kuruyan ve bir an soluk alamayan kız yutkundu. Hırsla elini kaldırdı ama adamın refleksi daha kuvraktı. Kızın bileğini havada yakalayıp elinin yanağıyla buluşmasını engellerken, başını aşağıya eğerek, "Her karşılaşmamızda bu kadar uyuz olmak zorunda mısın?" diye sordu keyifle, bu kızı kamçılamak için büyük bir istek duyuyordu.

"Her karşılaşmamızda bu kadar iğrenç olmak zorunda mısın?" dedi tiksintiyle. Bakışları bir an korkuyla bahçeye açılan kapıya kaydı, annesine yakalanmak istemiyordu bu hâlde. Bileğini adamın tutuşundan kurtarmak için kıvrandı.

"İğrenç bulmuyorsun!" dedi adam her sözün üstüne basarak. Başparmağı kızın bileğindeki nabzı bulmuş, yatıştırmak için usul usul okşuyordu.

"Nasıl bulduğumu bilsen, bir daha aynaya bakmazdın." dedi kız bocalayarak. Adamın tırnağının tenine her sürtüşünde karnından göğüs boşluğuna doğru basınç yükseliyordu.

"Bana olan alev almış bakışlarını görsen, bir ömür yüzüme bakamazdın." dedi adam, sesi şiir okur gibiydi. Tüm tüylerini havalandıran ve tüm öfkesini yatıştıran bir tona sahipti, soluğunu kesmişti. Bundan hoşlanmadı. Ağzı açık hâlde dururken söyleyecek söz bulamamasıyla, adam doğru noktaya parmak bastığını varsaydı. "İtiraf et, benden hoşlanıyorsun? Unutamadın beni, bu öfke bu naz o yüzden. Yoksa insan tanımadığı birine neden sataşıp dikkatini çekmeye çalışsın! Bilerek kışkırtıyorsun, sana sataşayım ve kaçınılmaz olan gerçekleşsin."

"Bu ne cüret..." diye söze başladı ama adamın iyice eğilen başı yüzünden gözleri kısıldı ve elinin altında titrerken sesi kısılarak küfretti.

Şimdi ikisinin nefesi de birbirinin yüzünü okşuyordu. Kalbının sesini kulaklarında duyan kız taş keserken, onun tenine bu kadar yakın olduğunu bilen adamın kanı kaynadı.

"Beni düşündün değil mi? Merak ettin, aklından hiç çıkmadım ve araştırdın. Hatta belki de şiirlerimi dinledin."

Hayır öyle bir şey olmamıştı. Tamam bir iki defa düşünmüştü ama... Kahretsin! Bunu bilmesine gerek yoktu. İsyankâr bir tutumla, "Sizi üzeceğim ama inanın bana dokunuşlarınız yüzünden kâbus görüyorum ve ne zaman adınızı duysam, kusma güdüsünü zor bastırıyorum." diye inkâr etti.

"Yalan söylüyorsun!"

"İğreniyorum sizden. Bana dokunduğunuz aklıma gelse kus..."

Belki de bir korku anında verilmiş anı bir hamleydi adamın yaptığı, ağzını örten dudaklar, konuşmasını engelledi. Ne adamın devamını dinleyecek kadar cesareti vardı, ne de kız bu eyleme karşı koyacak kadar hazırlıklıydı.

Ayten şok geçirirken adam hırslı bir hamleyle ve kaba bir tarzda tek eliyle omzundan tutmuş, parmaklarını yumuşak tenine gömmüştü. Kendi evinde, açık kapının girişinde, sevgilisi yanındayken ve annesinin onları basma ihtimali varken buna nasıl cüret ederdi. Ayten panik içinde donup kalırken, bedeni adamın bedeninin tüm gizemlerini hissediyordu. Öyle bir örtüşüyordu ki teni tenine, bir denklemin çözülmesi... kayıp bir puzzle parçasının yerine yerleşmesi gibiydi girintilerin bütünleşmesi.

Ürkekçe irileri gözleri kirpiklerini kırpıştırırken, kesik kesik nefes almaya başladı ve adamın dudakları tutku dansına başladığı an, huzursuz gözleri kendiliğinden kapandı. Bilekleri iri pençelerin esaretinde, göğüsleri sert bir duvara yaslanmış gibi hareketsizdi ve geriye çekilecek kadar cesur değildi çünkü bacakları titriyordu. Adamın nazik öpüşü derinleşti, ılık soluğu tenini telkin edercesine okşarken kaygılarını yatıştırdı. Beklenti, ufacık bir yol bulup yerleşti yüreğine. Bu çok tuhaftı. Ayartıcı dudaklarının tenine dokunmasını deli gibi istiyor ama aynı anda ürkerek buna cesaret edemiyor, hatta kabullenemediği için kendiyle çelişerek duygularından tiksiniyordu.

Nazik dudaklar, dudaklarına her sürtündüğünde, içi titredi. Önce sert dudakları dans etti dudağının üzerinde, ıslak, istekli, aç ve talepkârdı. Sonra yavaşça dili de bu oyuna karıştı, arzuyla zorladı dudağını açmaya, aynı ritmin hazzına onu da davet etti...

Nefesleri tenini, yüreğini, bedenini titretiyordu. Her hamlesi, her hareketinde biraz daha kendinden emin ve ne istediğini bilir hâle geliyordu. Gittikçe sıklaşıyordu ince belindeki kolu. Yaşı kaç olursa olsun bu konularda toydu Ayten, öpüşmeyi bilmiyordu. Öylece dudaklarını uzatıp büzerek duralıyor, ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Üstelik hem duygusal hem de bedensel anlamda kendine hapsetmişti adam, o anda yaşayacağı skandalı da, utancı da düşünemiyordu.

Sevgilisinden sonra ilk defa başka biri tarafından öpülüyordu. Öpüşmenin bundan ibaret olduğunu düşündü! Çok kötü değildi, az evvelki palavraları gibi mide bulandırıcı da değildi ama iyi de değildi. Kitaplarda ya da dizilerde anlatıldığı gibi ayakları yerden kesilmemiş, başı dönmemişti. Sadece soluksuz kalmıştı, o da ağzını sımsıkı kapatıp soluk almaya korktuğu içindi.

Kollarının altında heyecanla titrerken, adam ısrarla dudaklarını aralamasını bekledi. Tecrübesiz olduğunu zaten tahmin ediyordu ama gerçek anlamda hiç öpülmediğini bilmek adamı garip bir sevince itiyor ve daha fazlasını talep etmesine sebep oluyordu. Kız daha önce hiç gerçek anlamda

tadılmamıştı. İşte bu paha biçilemez bir hediyeydi.

Ayten şaşkındı ya adam daha şaşkındı, cidden böyle bir hazine gerçek anlamda hiç öpülmemiş olamazdı? Tadı muhteşemdi. Dili dudaklarının bağını çözünce kız önce şaşkınca bocaladı, sonra umursamadan itaat etti tutkulu emre. Titreyen dolgun dudaklar daha fazla direnemedi tatlı uğraşa, aralandı. Az evvel kollarında onu zapt etmek için kemiklerini kırasıya bedenini kendine yaslayan adamın duruşu, tutuşu değişti. Artık o kadar nazikti ki, ürkütmedi onu. Anlayışla, tadını çıkardı tatlı kıvrımların.

Onun dudaklarını sömürürken, kalbine kızgın bir taş oturan kız yutkundu. Cesaret edemedi ona tam anlamıyla karşılık vermeye. Utandı. Merakta etti. Korktu annesine yakalanmaktan ama kaçmadı da. Resmen çelişkide kaldı. Adam istekle tüketti ürkekliğini. Kız çaresiz kaldı, karşılık verirken buldu kendini. Bileklerinden çekilen ellerle özgürlüğünü hafif bir inlemeyle kutladı, bu sesi duyan adamın bedeni tepeden tırnağa kasıldı. Narin elleri istekle kalktı, adamın omuzlarına kondu çaresizce, tırnakları omuzlarına battı. Haz dolu bir baskıydı. Tırnaklarının hilal baskısını omuzlarında hisseden adamın dudaklarından garip bir ses yükseldi. Acı çeker gibi. Kız tedirgin olunca daha sıkı sarıldı ve kaçmasına izin vermedi.

Hâlâ bedenlerinin aralarında olması gereken bir sınır vardı, tüm ihlaller gerçekleşmemişti. Acemi hareketleri, adamı daha çok tetikliyordu, ürperdi ve tüm bedeni boşanırcasına titredi. Kız daha fazlasını istedi. Öpüşmek böyle bir şey miydi? Kalbi atmayı kesmişti. Öpüşmeyi bilmiyordu ama içinde kabaran isteğe ayak uydurduğu andan itibaren, her hamlesini büyük bir merakla karşılamaya çalışıyordu. Bedeni sıcak bir duvar gibi temas ederken tenine, bacaklarının baskısı artıyor, hâl böyle olunca da özel bölgelerin temas etmesinden çekiniyor, utanıyordu.

Daha önce hiç kimse onu böyle öfkeyle, ilkel bir tavırla ve aynı anda başını döndürürcesine tutkuyla öpmemişti. Beyni bu vahşete karşı koyarken, duyguları ona isyan açmış adamın usta dudaklarının temasıyla sersemlemiş hâlde gevşemeye yer arıyordu.

Kız kendine gelince kıpırdandı ve kaçmasından endişelenen adamın bileğine sarılan elleriyle olduğu yerde kasıldı. Hırçınlaştı bu seferde, elini kurtarmak için çekiştirirken dudaklarını da sömürgesinden çekmek istedi ama adam buna müsaade etmedi. Üstelik Yaşar kaba gücüyle genç kızları baştan çıkarmak isteyen toy bir delikanlı değildi. Daha evvel zorla öptüğü bir kadın olmamıştı, iki kere zorda kalmıştı ve ikisinde de öptüğü tek kadın bu yer cücesiydi. Gerçi pek cüce değildi, yurdum kızları gibi ortalama bir boya sahipti ama işte yine de ona göre her düşüncesinin altında biten yer cücesiydi. Tecrübeli bir erkek olarak hem kendisinin hem de karşısındaki kadının birtakım ihtiyaçlarını hisseden potansiyele sahipti. Ve en kötü

olanda bu olmuştu. Ayten şu ana kadar tutkuya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ve duyguları böyle uyarılmamışken ne hissetmesi gerektiği konusunda aklı karışmıştı.

Melih'te öpmüştü onu, hem de defalarca ama... Ama neden hiçbirinde böyle çığ gibi aktığını hissetmemişti? Neden tepeden tırnağa hiç titrememişti? Birden hayatının tamamını geçireceği adam aklına gelince, panik ledi. İnsanüstü bir güçle adamın kıskaç gibi olan nazik kollarından sıyrıldı Bütün bedeni buzlu suya düşmüşçesine ürperirken, soluk soluğa yüzüne baktı. Öpüldüğünden daha çok yaşattığı hazın şaşkınlığı vardı yüzünde ve bu sefer ikisi de tek değildi bu konuda.

Adam sanki onu zorla öpen kadınmış gibi dudağını silerken, bakışları çakıştı ve kendinden tiksinen Ayten tüm kuvvetini toplayarak, genç adamın suratına tokat atmak üzere elini tekrar kaldırdı. Ama duyguları kızınkısı kadar altüst olmayan adamın eli hızla kalktı ve bileğini yine aynı yerden kabaca yakaladı. Titreyen ele bakarak eğildi ve parmaklarını kısa bir an soluk soluğa kalan dudaklarına sürttü. Bileğinde çılgın gibi atan nabzı okşarken, sinsilikle parlayan gözleriyle gülümsüyordu. Aylardır hayal ettiği tek şeyi yapmıştı ve garip bir huzur duyuyordu aslında. Onu gerçek anlamda öpmüştü ve kızın ayaklarını yerden kesen öpücüğünü ilk o vermişti. Bunu bilecek kadar tecrübesi vardı, o her anlamda masumdu ve Yaşar her anlamda tam bir çakaldı.

Bu tarifi olmayan bir gururdu ve sinirden titreyen Ayten hiç de huzur verici bir kız değildi.

Aciz bir sesle, "Sen... sen..." derken gözleri cam bilyeler gibi yaşlarla parlıyordu. "Beni öptün." Suçlayıcı sesi fısıltı gibiydi.

"Sen de beni öptün." dedi adam hiç etkilenmemiş gibi sakince.

"Beni zorla öptün." dedi kız kendine inanamayarak, suçlayan gözleri sislenmişti.

"Kimse zorla karşılık vermez, sen de karşıladın." Bu adamın hiç mi insafı, nezaketi yoktu.

"İ...İğrençsin." dedi soluk soluğa, ağlamamak için dişlerini sıktı. Kendine olan öfkesi ona duyduğundan daha fazlaydı. "Sen... Sen..." Kızın bileğini tutarken başparmağıyla, nabzını okşamaya devam ediyordu. Alayla kaşlarını kaldırarak sözünü kesti.

"Manyak mı diyeceksin?"

"Alçak." dedi kız ağlamaklı bir sesle. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, alçak herif?"

"Alçak ha."

"Beni yine öptün?"

"Bu sefer o kadar tutkulu olmak zorunda değildin, nefesimi kestin." dedi adam onun inadına.

Panige kapılan kız telaşla, "Hayır." diye yalanlarken, adam gerçeği yüzüne vurmak gibi bir zalimlik yaptı. Ona keyifle baktı. Az önce sakın sakın dekoltesine saklanan yuvarlak göğüsleri öfkeyle inip kalkıyor; onun bu çaresizliğinden keyif alan genç adam da bu güzel manzaranın keyfini sürüyordu.

"Devam edelim mi?" dedi o garip, girtlaktan gelen sesiyle.

Ağzı bir karış açık kalan kız onun neden bahsettiğini artık gayet iyi biliyordu ama anlamazlıktan gelmek işine geliyordu. Bileğini silkeleyerek adamın tutuşundan kurtulurken, Yaşar eliyle bahçeye açılan kapıyı gösterdi. Ayten ona öfkeyle bakınca, "Bu hâlde çıkmak istemezsin tatlım, hele ki öpüldüğün bu kadar belliyken, hele annenin yanına gitmen iyi olmaz... Belki bilmek istersin, kadınlar gerçekten öpüştüğünde dudaklar şişer, gözleri parlar ve teni ısınır." dedi kızın şişmiş ve kızarmış dudaklarına o garip tutkuyla bakarken... İkisinin de gözleri parlıyordu!

Ne diyeceğini bilemeyen Ayten çaresizlik içinde titriyordu, çığlık atmak istediğinde adam tek kaşını kaldırarak ona meydan okuyunca, hırsla ayağını yere vurdu ve çocuk gibi küserek sesini çıkarmadan arkasını dönüp yürüdü. Gerçek anlamda ilk öpücüğü olduğunu bilmesine imkân yoktu. Kapıya yöneldiğinde, annesiyle Hülya'nın sohbet ederek bahçeden geldiğini gördü, durdu. Elini dudaklarına koyunca, adamın söylediklerini anımsadı ve korkuyla arkasını döndüğünde, nerdeyse ona çarpıyordu.

Hırsla solumaya ve tehditle kaldırdığı işaret parmağını göstererek dişlerini sıkmaya başlayınca, adam eğildi, gözlerinin içine bakarak minik parmağının ucuna ufak bir buse bırakarak, şaşırttı. Yine kelimeler zihninde donmuştu ve yine soluksuz kalmıştı.

"Alçak." dedi kız hırlayarak elini indirip, bulaşıcı bir hastalık varmış gibi eteğine silerken. Dudaklarının değdiği parmağı da dudakları gibi karıncalanıyordu hâlâ.

"Bu ne hırs güzelim. Yoksa beni ele mi vereceksin?" dedi kısık sesinin alayıyla adam. Gözlerini iri iri açtı. "Yoksa annene mi şikâyet edeceksin. Anne bu adam beni öptü ama bende hiç tepkisiz kalmadım. Tüm tutkumla onu baştan çıkardım mı diyeceksin?"

Ayten karıncalanan parmağına baktı garip bir tutumla ve iğreniyormuş gibi elinin tersini dudağına sürterek sildi. Adam kızın utancının sebebini anlayınca alaycı bir sesle, "Cık cık cık." yaptı. "Eve gelen adamları baştan çıkarmaya utanmıyor musun Ayten? Hem de ilk defa karşılaşmışken."

"Sen sen..."

"Alçak adamın tekiyim." dedi adam umursamazlıkla.

"Öylesin." diye hırladı kısık sesiyle kız ve o anda annesinin keyifli sesi girişte duyuldu.

"Ayten, bir sıkıntı mı var kızım neden uzadı gezinin? Merak ettik."

Aslında merak ettiği evin hâlâ yerinde durup durmadığı ve kızının bir taşkınlık edip adamı sevgilisini bile arkasında bırakarak kaçırıp kaçırtma dığıydı. Telaşlı hâlde eve giren yaşlı kadın kızının öfkeli hâlini görünce paniklemiş, Hülya bu ikilinin anlaşamadığını görünce sevinmişti. Ayten titreyen dudaklarını birbirine kapatıp çaktırmadan parmaklarıyla kamufle ederken, adamın kızın dudakları arasında gidip gelen gözleri parlıyordu.

Hülya sevgilisinin yanına gelip koluna girerken, "Evi beğendin mi hayatım?" diye sordu. Elini adamın koluna koyarak ona sahip olduğunu genç kıza belirtirken, memelerini koluna sürterek "Nasıldı?" diye soruyordu.

"Daha önce böyle güzelini görmemiştim." dedi adam Ayten'in gözlerine bakarken, onun sesindeki iğneleme ve karnını gıdıklayan o şehvet tılsımı kızı yerinde huzursuzca kıpırdattı ve dudaklarını ısırınca, adamın mentol kokusunu teninde algıladı. Kahretsin. Öpüşmenin tadı mı vardı?

Birbirlerine öldürecek gibi bakan ikiliyi süzüyordu ve bu hâller Hülya'yı keyiflendiriyordu.

"Hayatım." dedi adamın ilgisini kendine çekmeye çalışarak. "Memnun kalmadın mı?"

"Çok memnun kaldım! Muhteşem." dedi adam. Bu ses o kadar yakıcıydı ki, az önce tenini yakan dudaklarıyla aynı basınca sahipti ve lanet olsun karnının içinde bir yerde bulanan o ahlaksız düğmeye basmıştı, hiç olmayacak bir edepsizlikle bedeni ürpermişti. Tıpkı öptüğü anki gibi.

"Ya, memnun olmana şaşırdım." dedi Hülya memnuniyetsiz bir tutumla eve bakarken.

"Nasıl memnun olmam, ev sahibim çok misafirperverdi, beni evimdeymişim gibi hissettirdi! Rahatlattı ve tüm endişelerimi giderdi. O da en az benim kadar aynı hisleri taşıyor."

Elleri yanında yumruk olan Ayten adama yumruk atmamak için kendini telkin ederken, afallayan annesi bahsettiği kişinin kızı olup olmadığını merak ederek konuya daldı. "Kararınızda yardımcı olmuştur umarım."

"Oldu, hem de fazlasıyla. Önce tereddütlerim vardı ama artık eminim. Benim olmalı!"

Ayten öyle bir soluk aldı ki, bunun sesini duyan adamın dudakları sinsice kıvrıldı. Sürekli huysuzlanan ve sülük gibi bedenine yapışan kadının

pençelerinden kolunu kurtardı, kapının önüne gitti ve bahçeye bakarak kısa bir an düşündü.

"Peki kararınız kesin mi?"

"Evet." dedi Yaşar tüm gözler ona çevrilirken. "İlk gördüğüm an vermiştim kararımı zaten, şu an bu kararımı sadece pekiştirdi."

"Şaka mı yapıyorsun Yaşar?" dedi Hülya bozulmuş hâlde.

"Yo gayet ciddiyim." dedi Yaşar arkasında soluksuz hâlde duran kızın gözlerine bakarak. "Sen ilk görüşte aşka inanamaz mısın?" diye sordu, sonunun muhatabı Ayten, cevaplayanı Hülya'ydı.

"Bu evi mi?" dedi genç kadın şaşkınca etrafına bakarak. Bu eski yapının neresini sevmiş olabilirdi!

Ayten soluk almak ve adamın saçma imalarına hedef olmamak için arkasını dönüp bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaparken, Yaşar bakışlarını merakla cevabını bekleyen yaşlı kadına çevirdi.

"Ev güzel ama..."

Hülya hevesle koluna girerek yeniden, "Yoksa beğenmediğin bir şey mi var? Açıkça söyleyebilirsin." dedi fırsattan istifade. Bunu duymayı ne çok istiyordu.

Yaşar onu biraz uzaklaştırdı kendinden. Yakıcı bakışları biran Ayten'in sırtında dolaştıktan sonra derin bir nefes alarak, "Bu kadar büyük bir ev hayal etmemiştim hiç." dedi dürüstçe.

"Bakımlıdır, eşim öldüğü güne kadar tek bir sıkıntısı olmadı. Gözü gibi bakardı." dedi yaşlı kadın üzgünce. Ayten annesinin çaresiz sesine kayıtsız kalamayınca yanına gidip eline uzandı.

Yaşar iç gererek başını salladı. "Ama bu eve göre biraz fazla değil mi fiyatı?" diye sordu.

İşte o anda dişine taş değen kız çenesini sıktı. Ona mecbur oldukları için evi sattıklarını söylemeseydi, adam bunu aleyhine kullanmayacaktı, annesi de üzülmeyecekti. O anda ne kadar iyi niyeti varsa katletti ve adamdan yine ilk gördüğü anki gibi nefret etti.

Yaşar bir an durdu ve kızın öfkeden kızaran yüzüne baktı. Sır dolu gözleri kızın beynini okuyor gibi parlayıp sönerken, "Bu para benim için fazla, üstelik büyük şehir bile değil. Sattığım zaman zarar görmek istemem." diye açıkladı. Adamın daha almadan satmayı düşünüyor olması, yaşlı kadının suratını astırmış, kızı çileden çıkarmıştı.

"Üstelik kızınız pek gönüllü değil sanırım vermeye..."

Alçak adam! Bu kadar müstehcen konuşmaya, iki lafından birini ona ahlaksız imalarla süslemeye nasıl cüret ederdi! Biri tutmalıydı onu yoksa

ciddeh kafa göz dalacaktı, hatta şimdi tepinerek bağıracaktı. Sevgilisiyle ev bakmaya geliyordu ve ilk bulduğu fırsatta evini ziyaret ettiği kızı öpüyordu. Her zaman bu kadar midesiz, bu kadar düşüncesizse, sandığından daha da aşağılık bir adam olmalıydı. Az evvel hızla yanan her yanı şimdi veba kapmış gibi tiksintiyle sızlıyordu.

Annesi birden kızının elini bıraktı ve yüzüne suçlayıcı bakışlarını çevirince, dişlerini sıktı. Lanet herif, annesiyle vuruyordu. Muhtaç olduklarını bildiği için savunmasız bırakıyordu. Bu konuşmadan sonra annesini ikna etmesi gerekecekti kesin evi dolaştırırken adamı vazgeçirmek için bir şeyler yaptığını düşünecekti. Ve öyle de olmuştu.

"Kızım size ne anlatmış bilmiyorum..." Duraksadı. Kızı ona çekici dudaklarıyla neler anlatmamıştı ki? "Ama her yere iki saatlik mesafedesiniz" diye kaygıyla konuşmaya devam etti. "Zaten nereye giderseniz gidin burasının otoyolunu kullanmıyor musunuz? Kocaeli birçok şehri İstanbul'a bağlayıcı bir konumda..."

Kadının üzgün haline dayanamayan Yaşar yine o sıcak gülümsemesiyle söze girdi. "Evinizi çok beğendim, yemin de." Az önce yüzü asılıp gözleri küçülen kadının yeniden keyiflenmesine sevindi. "Üstelik kızınız beni... sahip olmam konusunda ikna etti." Ayten yumruklarını sıktı. Adamın gözleri kısa bir an kızın eline kaydı ve sonra gözlerine. "O çok zorlu biri." Ve suratı ciddileşti. "Ama meblağ şu aralar bütçem için büyük, izin verirseniz biraz daha düşünmem gerek."

"Bir de şey var..." dedi yaşlı kadın.

"Ne var?" dedi adam.

Yaşlı kadın utana sıkıla gözlerini kaçırdı. Sonra tüm mantığını toplayarak gururu bir kenara savurdu. "Aslında evi hemen alsanız bile birkaç ay daha burada kalmayı size teklif etmenin bir yolunu arıyordum." Bunu belli etmeyecek gibi dursa da yaşlı kadın çaresizdi. Elinde avucunda hiçbir şey yoktu, kış günü sokakta kalma riskini göze alamazdı. Evin parası da geldiği gibi borçlara gidince, hâlleri nice olurdu. Mantıklı bir çözüm sunarak, "Kış günü hemen ev bulmanız biraz zor." diye çevirdi çaresizliğini.

Kadının duruşu, tedirginliği ve gözlerindeki o kaygıyı açık bir kitap gibi okuyan Yaşar'ın aklında o anda ampuller parlayınca, mantığı panayır yerine döndü. "Çok acil mi paraya ihtiyacınız var?"

"Yok yok..." dedi yaşlı kadın üzgünce. Gerek yaşı itibari ile gerekse şu yaşına kadar kimseye muhtaç olmamış olması sebebiyle, yüzü kızarmıştı açıklama yaparken. "Konu para değil, oturduğumuz süre içinde kira ödeyebiliriz. Kızım çalışıyor şükür, emeklim de var. Sadece ben buralarda bir ev bakarım, mahalle değiştirmem, alıştığım bildiğim tek yer burası. Burada

doğdum, burada evlendim ve nasipse buradan göçmek isterim. Ama kış olunca kiralık ev bulmak zor. Hem kızım yakında evlenecek..."

Ortalığa bir sessizlik düştü ve ilk adamın göğsünde patladı korku. Yüzündeki o ifadesiz hâl sert bir tepkiye düşmüştü ve suçlayıcı gözleri Ayten'e dikilirken, yaşlı kadın konuşmasına devam etmeye niyetlendi. "Evlenmeden evvel ona ufak bir destek istiyorum hepsi bu. Ve gelinliğiyle baba ocağından çıkmasını arzu ediyorum, eşimle hayal ettiğimiz gibi. Eğer buradan ayrılmak zorunda kalırsak..."

Az evvel keyifle kızın yüzüne bakan adamın gözleri birden kararmıştı. *'Evlenecek'* sesi kulağında çınlarken, sert hatları ifadesiz bir hâl almıştı. Sonra aklı karıştı, kaşları bu sefer de düşünceyle çatılırken eli bocalayarak çenesinde dolaştı. Evlenecek bir kadın için, sevgilisi dışında biri tarafından gerçek anlamda öpülmesi tuhaf, değil miydi? Gözlerine çöken hüzünlü ifadeyi kimse anlamadan soğuk hâline döndü. Elini yeniden cebine koyarak, cebinin içindeki bozukluklarla oynamaya başladı.

"Fakat ben burayı alırsam, birkaç hafta içinde gelmeyi düşünüyordum" dedi sıkıntılı bir ifadeyle. Hâlâ kızın nişanlı olmasını hazmedememişti. "Sakinliğe ihtiyacım var."

"Yoksa burayı yeni romanınızı yazmak için mi almayı düşünüyorsunuz?" dedi az evvelki melankolik ruh hâlinden kurtulan yaşlı kadın. Heyecanla gözleri parlamıştı.

"Sadece düşünüyorum bu ara, yazamıyorum. Belki değişikliğin faydası olur demiştim."

"Nasip değilmiş." dedi Hülya hiç de üzülmemiş bir sesle.

Yaşlı kadının suratı düşerken, "Son kararınızı verirken..." dedi, birden sustu ve derin bir soluk alarak tekrar konuştu. "Bu kadar acele etmeyin, rica ederim. Belki de hepimizi memnun edecek orta bir yol bulunur."

Tam adama güle güle diyecek bir öfkeyle gelen Ayten annesinin yüzüne bakınca donup kaldı. Onun çaresiz hâli içini derinden etkilemişti. Şu anda bu küstah adama kafa yoramayacak kadar annesinin hüznüne takılıp perişan olmuştu hisleri. Aslında derinden etkilenen bir diğer kişi genç adamdı, kadın ne kadar dik durmaya çalışsa da kocasının hatırasından kopmak istemiyor gibiydi. Vefalı bir kadındı belli ki, kızı da onun gibi miydi? Sevdiği adamın hatırası için dahi her şeyi yapar mıydı? Aklından Ayten'i uzaklaştırmak için banka hesabını düşündü. Zeki adamdı Yaşar, kriz yönetimi iyiydi ve anî kararları ve planları bile kısa vadeli uzun hesaplara dayanırdı çünkü o bankacıydı.

"Dilruba Hanım çalışıyor musunuz?" diye sordu dayanamayarak.

"Yok evladım nerede? Ev hanımıydım ben, kendimi bildim bileli de öyle oldu. Evlendiğimizden beri hiçbir şeye muhtaç olmadım çok şükür, eşim her konuda kusursuz baktı bize."

"Tüm gün evdesiniz yani!"

Ayten merakla gözlerini kısarken yaşlı kadın, "Evdeyim, bahçe ev arasında gidip gelmek yetiyor bana." diye devamı etti açıklamasına. Ayten'in ise canı sıkıldı annesinin bu adama çocuk gibi izahat vermesine.

"Peki ev ile uğraşmayı seviyor musunuz? Sizi yoruyor mu?"

"O nasıl söz oğlum, boş oturunca canım sıkılır benim. Ayda bir yardımcı geliyor zaten, evde çok kirlenmiyor." dedi samimi bir şekilde atılırken.

Yaşar keskin bakışlarını genç kıza çevirdi. "Sanırım Ayten Hanım da çalışıyor?"

"Evet, o devlet memuru." dedi gururla. Aslında bunu tahmin ediyordu Yaşar. Ayten kimseye ev sahibi etmeyecek kadar dik başlı bir kadın olduğunu detaylarda göstermişti.

Bu soruları neden soruyordu ki? Ayten genç adama baktı dikkatle, az evvelki alaycılığı ve dengesizliği yok olmuş, sakin ve ciddi bir iş adamına dönüşmüştü. Onu ilk tanıdığı anki haline, yani şimdi bütünüyle zararsız görünüyordu. Adam annesine soruları sıraladıkça, kız gibi Hülya da huzursuz oldu. İyi de tüm bunları neden soruyordu. Kesin bunun altından da bir şey çıkacaktı. Merakla tırnaklarını avuçlarına batırdı. O tilki kafasından kim bilir nasıl hinlikler geçiyordu.

"Size bir teklifte bulunmak istiyorum ama yanlış anlamanızdan korkuyorum."

Al işte, felaket geliyorum diyordu.

"Kötü bir şey teklif etmeyeceğinize güveniyorum." dedi ilgili bir sesle yaşlı kadın.

Nereden biliyorsun anne, bu adamdan her şey beklenir. Sevgilisiyle ev bakmaya gelip evin sahibesini iki arada bir derede ayartan adam o. Allah'ım neler diyordu.

Annesinin bu adama hayranlığı Ayten'i çileden çıkarıyordu, daha teklifini duymadan nasıl güvenirdi?

"Kızınız *evlense* bile bu evde kalmak, ister misiniz?" Sesindeki ince umudu kimse idrak edemedi.

Kadının heyecanla göğsü kalkıp inmeye başladı. Şaşkınlığından sebep ne diyeceğini bilemedi.

"Çekinmeyin." diyen adama "E... evet." dedi kekeleyerek. Mahcubiyetinden genç kızlar gibi yanakları kızarmıştı.

"Benim şehirden kopmam pek mümkün görünmüyor, yani emekli olana kadar."

"Evet," dedi kadın heyecanla.

Hülya da aynı Ayten gibi dikkatle dinliyordu konunun nereye gideceğini. Adam sustu, ortamdaki gerginlik elle tutulur hâle gelmişti. Ayten adamın bir dengesizlik yapacağından emin hâlde tetikte bekliyor, Hülya parmağını saçına dolamış sinirli hareketlerle oynuyordu.

"Aklıma geleni teklif etmeyeceksin değil mi Yaşar, bu kadar saçmalık yeter!" dedi Hülya genç adama yaklaşıp, hiç de kibar olmayan bir ses tonuyla azar çekerken.

Koluna yine çiklet gibi yapışan kadını geriye ittiren Yaşar, derin bir nefes alarak, "Senin beyninden ne geçiyor bilmiyorum ama ben işime karışılmasından hoşlanmam Hülya, bunu iyi bilirsin." dedi uyaran bir ifadeyle.

Bu terslemeyle küçük düştüğünü düşünen Hülya kızarıp öfkeden gözlerini kısarken, herkes bir süre sustu. Ayten adamın kendisine baktığını hissediyordu ama utancından ve öfkesinden gözlerini kaldırıp yüzüne bakamadı. Neden onun gözlerine bakmadığını da bilemiyordu, sadece her bakışında içi garip oluyor, tüm tepkilerini bir kenara bırakıp, çırılçıplak duygularla kalıyordu.

"Eğer beni yanlış anlamazsanız..." dedi adam sakin bir ifadeyle. "Aklıma gelen çözümü söyleyeyim." Bekledi yaşlı kadından gelecek tepkiyi ama meraklı bir iç çekişten başka bir jest görmedi. O da devam etti sözlerine, "Önerimin iki taraf için de yararlı olacağı kanısındayım. Benim param burayı almak için yeterli değil, şimdilik... Sizin gitmek istemediğiniz ortada... Siz inatlarınızla yaptığınız bu evde kalmak, ben de ara sıra kaçamak için zaman kolladığım sakin bir yerde çalışmak istiyorum. Dilerseniz evi paylaşmayı deneyebiliriz!"

Ayten öyle bir açtı ki güzel menekşelerini, sesini kendi kulakları duyana kadar konuştuğuna bile emin değildi. "Ne?"

"Nasıl yani?" Bunu soran Ayten ve Hülya'ydı; aynı anda!

Adam iki kadına da sinek muamelesi yaparak yok sayarken, "Bir sözleşme imzalanır, bir anlaşma yapılır avukatlar tarafından. Ev hakkı paylaşılır. Kocaman bir eve ihtiyacım yok ama en azından sıcak bir yemeğe, temiz bir ortama ihtiyacım var. Bir kat benim olur araziyle birlikte, diğerleri de sizin. Kimsenin kimseye zararı dokunmaz."

Soluğunu tutup gözlerini irice açan Hülya, "Çıldırmış olmalısın." diye çıkıştı aniden. İsyankâr bakışları alev alevdi, yüzü hiddetini saklamıyordu. Herkes genç adama bakarken, Hülya bu önerinin ciddiyetinden kuşkulanarak gülümsedi. "Bir an ciddisin sandım!"

"Gayet ciddiyim." dedi Yaşar aynı soğuklukla. Fikirlerinin tartışılmasını sevmezdi ve kaçtır Hülya onu sorguluyor ve eleştiriyordu. Haddini de hududunu da tam çözememiş gibiydi. "Eğer ileride evi tamamen satmaya karar verirseniz alırım, satmaktan vazgeçerseniz belli koşullarda size devrederim."

"Annem sizin hizmetçiniz değil." dedi öfkeyle lafa atılan Ayten. Yanında yumruk yaptığı ellerinin parmak boğumları beyazlamıştı.

"O nasıl söz kızım, ben senin hizmetçin miydim senelerdir?" dedi alınganlık yapan ve azarlayan nazarlarla bakan yaşlı kadın.

"Ama anne bu aynı şey mi Allah aşkına."

"Aynı şey, ev yine benim olacak anladığım kadarıyla, iş yine aynı iş değişen tek şey evde başka bir nefesin yarenliği olacak. Masaya iki değil üç tabak konacak."

Annesinin bu kadar saf, bu kadar düşüncesiz ve bu kadar umursamaz olması iyice çileden çıkardı genç kızı. "Nereden bileyim bu adam katil mi, sapık mı?" derken yüzünü buruşturdu. "Tanımıyoruz bile. Üstelik evde ben de varım!"

Hülya alıngan bir tutumla, "Kendine gel Ayten, kırmayalım birbirimizi." dedi şirretçe söylendi ve sevgilisine dönüp, "Gidelim mi Yaşar, bak bu iş olmayacak. Zorlama rica ederim." dedi kaygıyla.

Ama zorlayacak gibi duran Yaşar onun aksine, "Haklısın, tanımıyorsun! o yüzden tedbir almak istersen alınmam. Zaten birbirimizi tanımak için aynı ortamda olmaktan daha iyi bir fikir düşünemiyorum." dedi dürüstçe. Kız yine konuyu özelleştirdiğini sesindeki imadan anladığı adama kafa atacak bir hırsla bakınca, Yaşar, "İnsanları tanımak için zaman vermelisin." diye belirtti düşüncesini. Bu adam cidden ona sarkıyor muydu yoksa kız kuruntularına çok mu anlam yükler olmuştu!

"Aynı evde bir yabancıyla yaşamak nerede görülmüş, burası Amerika mı?" Annesine dönerek ellerini avucunun içine alıp gözlerinin içine baktı üzgünce. "Annecim iyi düşün rica ederim, millete ne deriz. Bu durumun izahı bile komik, açıklayamayız kendimizi. Yabancı bir erkekle bir evde kalacağız." diye çıkışırken, annesini en iyi bu şekilde vazgeçireceğini biliyor, el alemi kaygısına baskı yaparak önyargılarını tetikliyordu.

Yaşlı kadın kızının elini okşayarak, kaygılarından arındırmak isteyerek yumuşacık konuştu. "Kiracı olduğumuzu söyleriz kızım, zaten bir nevi öyle olacağız. Hem herkes bizi tanıyor, şükür adımıza leke sürecek bir şey yapmadığımız ortada." İçi kan ağlarken bile gururluydu ifadesi. Kendi evinde kiracı olmayı hangi kadın hazmedebilirdi? Ama o kızına kırgınlığını da çaresizliğini belli etmemekteydi.

Kocası ölmeden evvel evlerini tadilat ettirmek için kredi çekmişti, daha onun borcunu ödeyemeden, kızı araba almış, kocası ölünce kan parası ve tazminat için kızı da kredi çekmiş, ikisi de ödenemeyince iyice bataga girmişlerdi. Arabasını satsa üç kuruş neye yeter... Çaresizdi yaşlı kadın, Allah korusun yarın Azrail hakkı olanı talep etmeye gelse, kızına kocaman bir hayal kırıklığı... omuzlarını her gün çökerten borçları bırakacaktı. Yaşlı kadın geriye kalan üç günlük ömrünü kızının kendini paralayarak geçirmesini izleyerek heba etmeyecekti. Emeklisi vardı, borç olmayınca bir şekilde idare edebilirdi. Hayatı tek evladına zehretmeyecekti, gençliğini, evlatlığını, güzelliğini yaşatacaktı çünkü annesi hâlâ ölmemişti.

"Bunun için çözüm buluruz merak etmeyin siz." dedi genç kızın içini rahatlatmaya çalışarak Dilruba Hanım. Ayten gözlerini devirip, başka tarafa yüzünü çevirdi. Aslında annesinin haklı olduğunu düşündü. Ama bu adamla aynı çatı altında olma fikri midesini bulandırıyordu. Evlenene kadar nasıl katlanacaktı? Hayır bu küstah katlanılamaz bir sancı gibiydi... Üstelik sevgilisine nasıl anlatırdı bu durumu. ***Bir adamla aynı evde kalıyoruz ama endişelenme, bu adam beni sadece öptü, hem de üç kere...*** İki arada kaldı, satsa içi el vermiyor, kalsa gururu izin vermiyordu.

"Siz ciddi misiniz Dilruba Teyze, Ayten haklı el âlem ne der!" dedi düdüklü tencere gibi tıslayan Hülya, lafa girmek için fırsat gözlüyordu. Birinin duvara mıh çakması lazımdı, liseden beri ilk defa Ayten'e hak vermişti. "Kızının adını çıkarıp tefe koyarlar alimallah." dedi, sevgilisinin bu sarı çıyanla aynı evde kalacağını bilmek, çığlık atma isteği uyandırıyordu. Buna asla izin veremezdi. Daha önce defalarca başa çıkmıştı Ayten'le, yine alt edecekti. "Düşünsenize genç bir kız ve genç adam... Tamam ben sevgilime güveniyorum ama el âlem böyle düşünmez. Ayten'in adını çıkarırlar." dedi Ayten'e tiksinerek bakarken.

"El âlem bana zor günde destek olmuyor kızım, o yüzden umurumda olmazlar. Tıkarım kulağımı, kapatırım gözümü." Ne kadar dürüst ve içtendi bu konuda, toplum olarak çok kez zorlanılan bir konu hakkında vurgu yapmıştı. İçini çekerek düşünceli bir hâlde yere baktı. "Tek sıkıntım Melih'e nasıl anlatırım bu durumu, bilemedim." Genç adam tek kaşını merakla kaldırınca, açıklamak durumunda kaldı. "Kızımın sözlüsü..." Gülümseyen bir ifade ile kızına baktı. Hülya önce şaşkınca, ardından mutluca gülümsedi, bahçede biraz bu konudan bahsetmişti yaşlı kadın, içini rahatlatmıştı.

Üstelik kızının evleneceği fikri onu mutlu ediyordu ve bunu saklamıyordu. Ayten annesine sert bir bakış atınca, yaşlı kadın, "Yani sayılır." diye çevirdi sözlerini. "Bir o gelir gider arada, saygılı ve dürüst bir gençtir, rahatsız etmez sizi ama başlarda bu konuyu anlamak istemeyebilir. Sonuçta genç, erkeklik olguları toplumsal ahlakla şekillenmiş, kanı da deli akıyor."

Konuşmadan bu açıklamayı dinlerken Yaşar, dikkatle aralanan gözlerini Ayten'e dikmişti ve bunun farkında olan kız yanakları kızarırken bakışlarını kaçırarak, göz göze gelmenin önünü kesti ama onun ne düşündüğünü merak etmeden duramadı. Melih açık görüşlü bir adam değildi ve mahalle kültürüne sahip bir delikanlıydı, bu fikri duyduğunda delireceğini adı kadar iyi biliyordu.

"Eğer ödemekte zorluk çekeceksen kredi çekebilirsin, banka senin avucunda zaten." diye önerdi Hülya, hâlâ almama konusunda ısrar etmekteydi.

"Kredi çekmek istemiyorum. Önerine ihtiyacım yok."

"Ama ödeyemeyeceğinden korkmuyorsun değil mi? Kazancın bildiğim kadarıyla çok iyi."

"Hülya..." diye uyardı, kesesinin hesabına mı gelmişti iş? Üstelik miktar ödeyemeyeceği kadar büyük değildi, sadece amacı başkaydı!

"Sen yazarken sessizlik istersin." dedi Hülya dünkü sabotesini çabuk unutarak. Kıskançlığını dizginleyemediği bir hırsla, "Tam uyum sağladığında birisi kapıyı açıp içeri girince, ya da temizlik yaparsa veya ses çıkarırsa... O zaman işine ara vermek zorunda kalacaksın ve bu seni sinirli yapacak. Kızgınken ağzından çıkanı bilmiyorsun, insanları kırıp, üzülebilirsin. Huzursuz olmanızı istemem." dedi açık yüreklilikle.

Hülya bu kadar kelimeyi ve mantıklı bilgiyi kendi başına mı düşünmüştü? Ayten şaşırdı ve daha çok şaşıracağı bir tepki ile, onunla yine hemfikir oldu. Allah'ım bu gidişat hiç iyi değildi. Hülya ile birlik oluyordu.

"Bunlar ufak meseleler, herkes birbirinin sınırlarını zamanla bilir ve rayet eder eminim."

Yaşar 'ı daha fazla kızdırıp kendinden uzaklaştırmak istemediğinden ötkeyle yana döndü ve gözlerini devirerek, "Hadi yine iyisin Dilruba teyze, evden gitmeden paraya konacaksın. Çok şanslısınız gerçekten, Yaşar verdiği sözü tutmakta ünlüdür." dedi patavatsızlıkla, hırsından kudurduğunu artık saklamıyordu.

"Hülya?" diye serçe uyardı adam.

Ama kadının kıskançlıktan o kadar gözü dönmüştü ki, Ayten aklına geldikçe buraları ateşe vermek istiyordu. Annesinin sürekli kıyasladığı kızdı o, çocukluğunda herkesin gözbebeğiydi, ortaokulda öğretmenlerin dokunulmazı, medaruftiharıydı ve lisede hoşlandığı erkeğin âşık olup onu yok saydığı, en yakın arkadaşı Ayşe'nin sevgisini çaldığı kızdı. Yine onun tarafından alt edildiğini düşünmek istemiyordu. Adamın uyarısına aldırmayarak sözüne devam etti. Dengesiz sözleri kırıcı hâl almaya başlayınca Yaşar dişlerini sıktı. "Hülya, bu konunun seni alakadar ettiğini sanmıyorum, fikrini kendine saklarsan sevinirim."

"Seninle alakalı her şey beni ilgilendirir sevgilim." dedi kız adamın gözlerindeki öfkeyi yatıştırmak için tatlı dille, bu kadar ileri gittiğini işte o anda anlamıştı ve zaten gergin olan iplerin kopmasından korkarak panikledi. Soluk alamaz hâlde gülümserken, sinirden titreyen ellerini arkasını saklayarak, gözlerini kaçırdı. Sonuçta artık çocuk değillerdi. Hülya her zaman bu pısırık kızı alt etmenin yolunu bulmuştu yine bulurdu. Ve lanet olsun, Yaşar'ın ona nasıl baktığını görmüştü. Hayır, kuruntu değildi, kapı açıldığında ve az önceki o hayran bakışı yakalamıştı. Onunla ilk tanıştıkları zaman ona da öyle beğeniyle bakardı. Bu işin tam bir saçmalık olduğunu bağırmak için ağzını açtı ve adamın sinirden kasılan bedeniyle gerisin geri kapadı, gururu öfkesine ağır basarak, konuşmaktan vazgeçti.

İkilinin öfkeli düellosunu Ayten ve annesi dehşetle seyrediyordu.

Biraz kendini toparlayan Yaşar sakin bir sesle, "Geç oldu." dedi Ayten'e garip bir bakış atarak. "Artık gitmemiz gerekiyor. Bu arada siz de bir düşünün. Dilerseniz ekspresiz tutarız. İsterseniz avukatınıza da danışın. Size iletirim bilgilerimi ve kararımı bildirdim, gerisi size kaldı."

Yaşlı kadın asık suratını kontrollü sakinliği ardına saklarken, konuya girmek için boğazını temizledi. "Düşünmeye gerek yok Yaşar Bey, durum ortada, saklamaya da gerek yok." Parmaklarıyla oynarken başını eğdi. "Teklifinizi kabul etmeye hazırım. Belirlenen günde bir araya gelelim, gerekli kâğıtları hazırlatırsanız, memnuniyetle imzalarım."

Annesinin çaresiz sözleriyle soluğu duran Ayten, bir adım geriledi. Zafer dolu gözlerle ona bakan adamın yüzüne tükürmek isterken, gülmek zorunda bırakıldığı için annesine olan kızgınlığı arttı ve bu kadar çaresizken bunu kullanan adamı hiç bağışlamayacaktı.

Hem yanımda hem de çok uzaktasın...

İnsanın aynası gözleridir derler... Nasıl bakarsa, öyle yansıtırdı içini...

Benim aynam hiç olmamıştı, çevrem yükselme tutkusuna yenilmiş riyakârlar, birbirinin kuyusunu kazıyan hırs tutkunlarıyla kaplanmıştı.

Annem; "En büyük yalnızlık, milyonların arasında nefessiz kalmak." derdi, bazen öyle kesiliyordu ki nefesim, içimin günden güne öldüğünü kimse bilmiyordu.

Onu ilk defa bir düğün günü gördüm, şımarık kız çocuğu gibiydi asi saçları... Yarımaz tuklelerini omuzlarında tutmak imkânsızdı. Haylaz duruşu baştan çıkarıcıydı.

Kızınca hırçın, dalınca sonsuz, gülünce eşsiz bir ummân gibiydi bakışları...

Herkes mavi gözlü olabilirdi ama onun gözleri başka renkti. Sormayın, anlatamam, tarifi öyle imkânsızdı işte... Anlatabilsem kıskanacaktı deniz, anlatabilsem hasedinden yarılacaktı gök kubbe, anlattığım gün açmava utanacaktı menekşe...

Sesi, en eşsiz melodinin can bulmuş hâli gibi. O konuşunca zaman bile saygı duruşuna geçerdi... Minnacıktı, avuçlarımda saklamak istediğim bir serçe kadar narin ve masum... Neşelendiği vakit gökkuşağından ödünç aldığı parıltıları tüm kadınları kıskandıracak şekilde parlak, muhcupça içe çöken gamzesi tüm hayallerimi içine gömecek kadar zalim olurdu...

İşte öyle anlatılmazdı bir nefes mesafemde kalan vuslat...

Adı; Ayten'di...

Sesin yok, yüzün yok, gelişlerin yok ama menekşeler açmış gözbeklerin hâlâ zihnimde.

Bulur mu bilmem bir daha bakışlarının hedefi gözlerimi, bilmem bir daha erir mi gözlerim gözlerinde... İçindeki bin bir düşünce neydi hiç bilmeyeceğim ama bütün kapıların eşiğine oturmuş, umudu bekleyen menekli bir çocuk gibi adım sesini gözlüyor hislerim. Sen geçiyorsun içimden sık sık, yeni baştan yaşıyorum o sıtma anını... Mühürleniyor dilim, cezalandırılmış keman gibi notaların ağlatıyor tüm satırları, telleri titretiyor ayrılığın ve biz susuyoruz, sanki kader de biliyor hiç kavuşamayacağımızı da bundan sebep konuşmuyor.

3. Bölüm



Nemli havanın serinliğinden içeri girdiğinde boğucu bir sıcaklık yanaklarını okşadı. Kısa bir an soluksuz hâlde içeri bakındı, gelmemişti. Cam önüne konuşlandırılmış bir masaya yöneldi, buradan caddeyi görebiliyordu. Yerine otururken saatine baktı, çok vakti yoktu. Umarım erken gelmeyi başarırdı.

Geceleri kâbusları, gündüzleri sıkıntılı düşüncesi hâline gelmişti bu konular. Kendini intikam oyununa yenilmiş hatîf meşrep kadınlar gibi hissettiriyordu. Onu öpmesine izin vermişti, hem de Hülya'yla doludizgin bir aşk yaşarken. Hafta boyu yaşadığı stres yetmezmiş gibi bir de onunla ve vicdan azabıyla uğraşmak durumunda kalacaktı. Kimsenin sevgilisinde gözü yoktu, kimseden intikam almak gibi bir derdi de yoktu. Geçmişte ne yaşandıysa geçip gitmişti, ısıtılıp ısıtılıp önlerine gelerek mide kaldırmaya gerek yoktu. Sıkıntıyla çantasının içindeki telefonunu alıp saatine baktı. Buluşmayı iptal etme şansı var mıydı? Keşke vaktimin olmadığını belirtseydi. Hatta hasta olduğunu söyleyebilirdi, onunla maziden iyi bir dostmuş gibi sohbet etmek istemiyordu. Oldum olası yıldızları barışmamıştı, birbirlerinden hiç hoşlanamamışlardı.

Bu düşüncelere onun da sahip olduğuna emindi, iyi ama o zaman neden görüşme talebinde bulunmuştu? Anlaşmadan caymak için mi çağırmıştı acaba? Konu Hülya olunca Ayten mantık yürütemiyordu. İyi mi kötü

mü olduğu belli olmayan bir karaktere sahipti Hülya, konu çıkarları olunca annesi olsa gözü görmez yıkar geçerdi. Ama vicdanı konusunda da çok kez onun gurur duyulacak şeyler yapmadığına tanık olmuştu, onun çift karakterli kişiliğini ne geçmişte ne de şimdi çözemeyecek kadar tanımıyordu. Çünkü onun gibi biri, Ayten gibi sakin kanlı mantıklı bir kızın bile, sağlam duruşunu enkaza çevirecek ve işlerini berbat edip hayatını mahvedecek hırsa sahipti. Kibri, bencilliği, duruş olmayan mantığı ile yarışılmıyordu. Bunu daha evvel yaşamışlardı. Sırf kıskançlığı yüzünden okulda defalarca rezil olmuştu. Öğretmenlerinin gözünden düşmesine sebep olmuş, kız arkadaşları ile arası açılmıştı ve bunlara hep saçma mazeretler sunmuştu Hülya. Onu mahvetmek için yemin etmiş gibi her günü burnundan getirmenin bir yolunu bulmuştu. Seneler ondaki bu hadsiz kıskançlığı değiştirmemişse, Ayten yeniden onun hedefi olduğunda bu sefer sessiz kalmayacaktı. Ama artık çocuk değillerdi ki, yaptıkları hatalar azarlayınca geçecek kadar ufak olmazdı. O yüzden onunla bir derdı olmadığına onu ikna edip, olgun bir tutumla yollarına devam etmeliydiler.

Sonunda kapıda görünen Hülya platin sarısı saçlarını savurarak yanına yöneldiğinde, çıkardığı topuk sesiyle dikkatleri çekmiş, kusursuz fiziği ve güzelliğiyle tüm gözleri kendine çevirmişti. Üzerindeki mini triko elbisesi, ayağındaki sivri burunlu stelettolan ve yüzündeki porselen makyajıyla film artistleri gibiydi. Tüm kusurlarını kapatan kusursuz bir maskeydi.

Masaya yaklaşınca, "Çok bekletmedim değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Biraz bekledim yalan değil" dedi Ayten dikkatle ona bakarken. Hülya beklenmeyen bir sıcaklık gösterip yanına geldi, eğildi, sanki hep güllük gülistanlık bir dostlukları olmuş gibi yanağından öperek "Nasılsın?" diye sordu.

Onun parfüm kokusuyla başı dönen kız, "Sen konuya gelirsen daha iyi olacağım." Bu gergin bekleyişi fazla uzatmanın âlemi yoktu. Onunla burada oturup geçmişi yad edip öfkesinin katlanmasına sebep olmayacaktı.

"Sakin ol cicim, artık çocuk değiliz." dedi Ayten üzerindeki mevsimlik yeleğini çıkararak. Şuh bir kahkaha atarak, "Tırsım halinden, bir an geçmişin intikamını almak için saçlarıma yapışacağını sandım." dedi dudaklarını devirerek.

"Buraya geçmişe sünger çekmeye geldiğini sanmıyorum."

"Ayten..." dedi uyaran tatlı bir gülüşle Hülya. Yerine oturup çantasını masaya bırakırken ona kırgın nazarla baktı, "Sakinleş, korkma seni üzecek kadar çocuk ve düşüncesiz değilim. Geçti kıskançlığım."

"Allah razı olsun." dedi Ayten kollarını göğsünün altında bağlayıp camdan dışarı bakarken. Bir de utanmadan kabul ediyordu. Yanlarına gelen

garson siparişleri alırken Hülya kızın huzursuzluğundan rahatsız olarak lafı fazla uzatmaması gerektiğini idrak etti.

"Evin satışı hakkında ne düşündüğünü biliyorum, açıkçası bende sana hak veriyorum."

İşte bu konu dikkat çekiciydi. "Rahatla biraz, ikimizde olgun kadınlarız. Çocukken üzerine fazla geldiğimi biliyorum, ama sende hak ver. Ne zaman bir araya gelsek annem sürekli seni bana örnek verirdi, ne zaman kötü not alsam öğretmenlerim seninle beni kıyaslardı. İlk defa âşık olduğum çocuk sana aşıktı, hoşlandığım kişi senden hoşlanıyordu. Yani o zamanlar yaptıklarımı bu sebepler haklı göstermez ama bir genç kız için kıskançlığın sebepleri durumu hafifletir belki."

Bu kadar açık sözlü ve dürüst olmasını beklemeyen Ayten genç kadına kaygıyla baktığı sırada garson siparişleri getirdi, kahveleri masaya bıraktı. "Afiyet olsun." diyerek geldiği hızla gitti.

Kahvesini önüne çeken Hülya, "Eğer evi satmak istemiyorsan sana maddi konuda destek olabilecek birini önerebilirim." dedi konuyu uzatmadan.

Ayten dikkatle süzerken onu, kahvesinden yudumladı. "Nasıl olacak mı?"

"Bir arkadaşım var." diye konuya girdi Hülya, kahvesinden yudumlarken gözlerini devirerek kızın ifadesini süzdü yeniden. "Faiz karşılığında banka gibi borç veriyor."

Bir fikrim var derken onu ciddiye alıp dinlediğine inanamıyordu. Garip bir alayla gülen Ayten, cama sinirle baktı. "Bana bulduğun çözüm tefeciye muhtaç olmam mı?" diye dişlerini sıktı.

Hülya hemen atılarak, "Sen yanlış anladın beni." diye başladı söze. Gülümseyerek ortamı yumuşatacağını falan mı sanıyordu? "Ben sadece destek olmak istiyorum sana."

"Hülya..." dedi Ayten daha fazla bu yardım sever arkadaş pozlarına dayanamayarak. Neyin peşindeydi bu sefer bilmiyordu ama cidden hoşuna gitmiyordu geçmişiyle yüzleşmek. "Ne istiyorsun?"

"Evi satmaktan vazgeçmenizi." İşte sonunda çıkarmıştı dilinin altındaki baklayı.

"Sebep?" dedi Ayten merakla tek kaşını kaldırarak.

"Bir sebebi yok." Omzunu sarstı dalgınca. "Sadece Yaşar'ın evi almasını istemiyorum."

"Bunu ona söyleseydin ya, bu kadar atraksiyona gerek kalmazdı."

Garip bir kırgınlıkla gülümseyen Hülya, "Evleneceğim adama ben bu

evi sevmiyorum, alma diyemem." diye başladı sözlerine. "Açık olalım canım, ben eski bir yapı yerine daha modern bir yer olmasının taraftarıyım. Eğer onunla sürdüreceksem hayatımı, ciddi bir ilişki içindeysem mudahale etmeye hakkım vardır. Yanlış anlamıyorsun değil mi?"

"Hayır anlamıyorum, tercih sizin ama anlamadığım neden bunu bana deme gereği buldun." iç geçirdi. "Madem birlikte hayat kuracaksınız, naçizane benim tavsiyem, sorunlarınızı önce bireysel olarak konuşun sonra dışarı taşırın. Üstelik evi satan kişi ben değilim." dedi ayaklanırken.

"Senden rica etsem, lütfen. Bak saçma görünebilir sana bu isteğim. Satmayı düşünmediğinizi Yaşar 'a belirtsen, almaktan vazgeçeceğine eminim. Gururlu adamdır Yaşar, eğer istenmeyen bir şey varsa asla ısrar etmez."

"Madem öyle o zaman sen açık açık konuş onunla..."

"Lütfen." dedi yeniden.

Kız başını sallayarak çaresizce baktı ona. Cidden ona yalvaracak kadar mı istemiyordu bu evin sevgilisinin olmamasını. "Bu konuda ne yazık ki yetkim yok, son karar annemin. Sana yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"İstesen olabilirsin, sen bunu yine de bir düşün."

Üzerine hırkasını giyinirken gülümsedi. "Kalkmam sorun olmaz sanırım, mesai başlamak üzere çok vaktim olmadığını söylemiştim."

"Yok." dedi Hülya üzgün olduğunu belli etmeden, o da ayaklandı. "Ayten..." dedi garip bir tonda.

"Merak etme Hülya, geçmişi deşmeye niyetim yok. Senin de dediğin gibi çocuktuk o zamanlar."

Ayten telefonuna uzanırken, "Ayten." dedi yumuşak bir sesle yineledi Hulya. "Evet çocuktuk ama çok üzdüm seni..." Ayten duraladı, bu itirafa hazır değildi. "O zaman olan saçmalıkları ciddiye alıp geçmişin intikamını almayacaksın değil mi?" diye sordu garip bir tonda.

İşte buna şaşırdı. Anlamamıştı, nasıl bir intikamdan bahsediyordu ki? "Nasıl bir intikam?" dedi daha fazla dayanamayıp merakla. Cidden anlamamıştı. Gözlerinden bakışlarını kaçıran Hülya omzunu sarstı. Ona *kıskançlık krizi geçiriyorum, sevdiğim adamın sana olan bakışlarını kıskandım* diyemeyeceğine göre, hissettiği saçma korkuların yersiz olabileceğini bile bile ortalığı karıştırmamayı seçti, susması gerekiyordu.

"Hülya, senin de dediğin gibi geçmiş çocukluklar geride kaldı. Tamam, seninle iyi değildik ama korkma, kin gütmüyorum."

"Yani arkadaşız." dedi kız garip bir sevinçle.

"Sanmıyorum. Düşman değiliz ama arkadaş olmamız da imkânsız. Kusura bakma cidden geç kalıyorum." diyerek kafeden ayrılırken, Hülya

uygun bir şekilde yerine oturdu ve düşünceli gözlerini kafenin önünden geçen kızın üzerine odakladı. İçindeki korkunun gerçek olmaması için dua ederken, Yaşar'ı kaybetmeyi kaldıramayacağını anladı. Soluğu kesildi. Kimsenin sandığı gibi boş vermiş değildi, gerçekten seviyordu onu ve kimseye vermediği inisiyatifleri ona vermiş, onaylamasa bile kibarlıkla kabullenmişti. Onu kaybetmeyi göze alamazdı.

Üzmeyi göze alabilir miydi peki? Sevdiğini üzmek pahasına kendi duygularına sahip çıkabilir miydi? Yüzü iyice düştü, kalbi kırgın kırgın atmaya başladı.

İki gün sonra İstanbul'un demlenen serin havasına inat içindeki sıcaklık yanaklarına vuruyordu. Garson buharı üzerinde tüten taze çayları masaya bırakıp yanlarından çekilirken, sıkıntıdan tırnaklarını yiyen kız dikkatle karşısındaki adama bakıyordu.

Ah o menekşeler... İnsana kalemsiz kâğıtsız cenneti çizdiriyordu. Ne zaman o menekşe gözler nefretle parlasa, kırık camların üzerinde yürüyor gibi hissettiriyordu. Kayboluyordu o zaman kendi düşüncelerinin içinde. Sanki gecesi gündüzü birbirine karışmış berduşlar gibi aklı bomboş oluyordu. Ve ne zaman güne gözlerini açsa, tek düşündüğü menekşe gözlerin sahibi oluyordu.

Kız fırtına olup onu yerle bir edecek gibi bakan adamın karşısında dururken, bakışlarını gözlerinden almayı unutuyordu. Tüm bedeni titriyor, ıslatılmış hamur gibi erime kıvamına geliyordu.

Konu basitti ama konuşmak o kadar zordu ki...

Ani bir karar değildi buraya gelişinin sebebi, çok uzun düşünülmüş ve cesaretle hareket edilmişti. Belki birazda Hülya'nın çaresiz ricasının ve Yaşar denen adamla öpüşmelerinden dolayı vicdanına yüklenen muhasebenin de hatırı sayılır bir etkisi vardı. Kucağında kıpırdanıp duran elleri sonunda dizlerine papatya misali açıldı. Buraya geldiğini annesi bir duysa, boynunu kırardı. Ama ona başka çare bırakmamıştı. Kör testereyle doğramaya kalksa bile denemekten başka şansı yoktu.

Beş dakikadır karşılıklı sessizce oturuyorlardı, ne Yaşar onu görmenin şaşkın keyfini bozmak istiyordu, ne de kız onun koca ağzını açmasına olanak verip, sinirleri dinmeden konuşmaya yelteniyordu.

Yaşar denen bu kan emici hiçbir zaman ne kadar ukala ve kibirli biri olduğunu kabul etmişe benzemiyordu, kendine bile inkârcıydı. Haklıydı da aslında Ayten. Yaşar'ın yaradılış itibariyle biraz soğuk mizacı olabilirdi ama aslında samimi ve sıcakkanlı, hatta çok merhametli bir adamdı. Yakın

çevresindekiler hanç, hiç kimseye pek yüz vermezdi. Koluna taktığı modeller ve aktrisler de onun çekiciliğinden çok, ününe, gelirinin cazibesine kapılırdı ve ilk defa bir kadın, onun ne yakışıklı olduğuna ne ününe ne de kesesine bakmıyordu.

Yaşar ... Hayatında ilk defa, bir kadından bu kadar etkilenmişti ve ilk defa sınırlarını zorluyordu. Tutuşmuştu kalbi, uçuyordu aklı ve ne zaman gözlerini arsa yüreği, sönmeye yüz tutmuş mum gibi çaresiz hissediyordu kendini. Ona karşı umutsuz olmak çok tehlikeliydi ve yoldan çıkarıyordu masum düşüncelerini. Ufacık inatçı burnunu kaldırışını izlemek için tüm malını heba edebilirdi, menekşe gözlerinin kendine sevgiyle baktığını görmek için ise, canını ortaya koyabilirdi. O böyle öfkeli baktığında, hasta bir sokak çocuğu gibi bitiyordu umutları.

"Buraya susmak için mi geldik?" dedi adamın sıcak bal gibi eriyen sesi. Kız ona çevirdi kederle sislenen gözlerini. Öyle çıkmazda duruyordu ki, kör kuyuya düşmüş de ip bekler gibiydi. "Neden soldurdun menekşeleri?" dedi adam birden suçlarcasına.

"Anlamadım." dedi kız, masumca kirpiklerini kırpıştırdı.

"Gözlerin..." dedi adam daha fazla şaşırtarak, "Solmuş menekşe renginde."

Flört içeren bu samimi tepkisine hazırlıksız yakalanan kız kaçırdı gözlerini, yanağının içini dişledi sıkıntıyla ama cevap vermedi. Demek kızları böyle antin kuntin klişe sözlerle kandırarak, geçici hevesi olmaya ikna ediyordu.

"Tek bir telefonla ayağına çağırıyorsun? Cevabı beklemeden telefonu insanın yüzüne kapıyorsun..." dedi Yaşar sesini duymanın özlemiyle. "Hep böyle saygısız mısın?"

"Ben saygıyı ailemden öğrendim ve babam her zaman hak edene göstermem konusunda beni tembihlerdi." Küstah şey, ne kadar da açık sözlüydü ve bu hâli daha da çekici kılıyordu menekşe gözlerinin dürüstlüğünü.

"Bir an..." dedi adam başını sarsarak...

"Bir an?" dedi kız merakla tek kaşını kaldırarak. Adam dişlerini sıkarak tıslar gibi soludu. Bakışlarını camdan dışarı çevirdi, otoparka bakıyordu güya ama görmüyordu. "Duymak isteyeceğine emin değilim?"

Oflarcasına omuzları kalkıp indi. Kızın dikkatli bakışları yüzünde ve masada duran iri elinde gezindi. Parmakları ritmik bir tıkırtıyla masayı döverken dikkatini dağıtıyordu. Birden durunca, gözleri adamın yüzüne çıkarak gözleriyle kesişti.

"Bırakın buna ben karar vereyim." dedi aynı inatla.

"Neye?"

"Duymak isteyip istemediğime." Cidden merak etmişti "Bir an..." derken ne demek istemişti? Yoksa o da düşünüp yanlış bir karar aldığı sonucuna mı varmıştı, heyecanlanınca gözleri parladı. Solukları hızlandı.

"Bir an benim için geldiğinizi sandım."

"Sizin için geldim." dedi kız saf saf, cidden onun için gelmişti! Ama bilmesine gerek yoktu.

Adam güldü, bu öyle keyifle yapılan bir eylem değildi, sinirli de değildi ama garipti. Kendiyle alay eder gibiydi, duygularıyla çelıştiğini gizlemişti. "Ben sizi düşünüyorum kaç gündür..." dedi açık sözlülükle. Aklından çıkmıyordu yüzü ve menekşe gözleri. "Tüm gün sizi düşündüm..." dedi merakla yüzüne bakarken. Kız gözlerini irice açarak kırpıştırırken, konuyu nasıl toparlayacağını bilemediğinden sustu. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu, bir insan başka bir insana duyduğu ilgiyi bu kadar rahat nasıl dile getirebilirdi. Onların Melih ile birbirlerine açılmaları bile aylarca sürmüş, ilk temas ve ilk öpücük için ise zamanı kullanmayı ihmal etmemişlerdi.

"Seni gördüğüm ilk anda kararımı verdim." dedi Yaşar gözlerindeki yanardağ sıcaklığıyla.

Kızın bedeni ürperdi. Allah'ım cidden düşündüğü gerçekleşiyor olmalıydı, adam vazgeçtiğini söyleyecekti. Yoksa neden düşünsün ve karar versin ki? Adam bu sefer cidden keyifle güldü. Kız o kadar masum duruyordu ki, o menekşe gözlerin altında merakla toplanan yanaklarda mahcup bir al görmek için deliriyordu. Masaya eğildi, dirseklerini yaslayarak sesini ayarladı, gözlerini gözlerinden ayırmadı.

"Dün gece en az üç kere rüyalarımı işgal ettin küçük hanım ve bu hiç hoşuma gitmedi." dedi kaşlarını kaldırarak. Kız afalladı, beklediği kelimeler bunlar değildi ve vereceği tepki bu kadar şeffaf olmamalıydı. Çapkın yüzünde pervasız bir parlaklık vardı. Kız salak olmadığı için bu ifadenin ne demek olduğunu anlamıştı. Ağzı açık kalarak, yanakları kızarırken gözlerini kaçırdı. "Vicdan azabı olmalı." dedi, bir an cidden onda vicdan olduğunu düşünerek nasıl da kendini kandırmıştı.

"Uyanıkken de düşüncelerimde boş boş dolanıp duruyor menekşe gözlerin."

"Sende benim kâbuslarıma giriyorsun ve hepsinde ellerimde kan, yerde sen varsın..." dedi kız dişlerini sıkarak.

"Ya..." dedi adam sesini yayarak. Gülümser gibi dudaklarını araladı. "Ama sen benim rüyalarımın bazılarında giyinik bile olmuyorsun."

Yüzüne kezzap atılmış gibi irkilen kız bir cevap vermek için çabalayınca kekeledi. Soluğunu tutarken hareket etmeye çalışan dili dişlerinin ardında

ütriyordu. Daha kaç kere karşılaşmışlardı ve adam hem onu öpmüş hem de arsızca konuşmaktan çekinmemişti. Bu adamın cesaretinin de küstahlığının hiç sınırı yok muydu?

İstediğini alan Yaşar kızın yüzündeki kızarmayı izlerken keyiflenmişti, başı boş menekşeler mahcupça boyun bükmüş saksıya saklanır gibi göz kapaklarının altına gizlenmişti. O süreden sonra bakışları ondan hariç her yerde dolaştı. Şu haliyle ne kadar çekici olduğunu bilse, bir anlık onun karşısında asla utanma zayıflığını göstermezdi. Hırsla ağzını açmak için hamle yaptığını görünce, "Boş vaktim yok... Eğer buraya aylak aylak dolaşmaya geldiysen, seni toplantıdan sonra memnuniyetle ağırlarım." dedi.

"Ben asla aylak aylak dolaşmam."

İçinden telkin edici cümleler sıralayan kız, dişlerini sıkarak kendini yatıştırmaya çalıştı. İşte yine yapıyordu. Onu utandırarak konudan koparıp, ev meselesini başından savmaya çalışıyordu. Hangi derdi için geldiğini unutturma eylemine girişiyordu ve kahretsin, başarıyordu da.

Kız kaşlarını öfkeyle çattıkça adamın mantığı hızla uzaklaşmasını söylüyordu, fakat iradesi bu tatlı uğraştan geri çekilmesine izin vermiyordu. Yaşar da tepki olarak kaşlarını çattı, "Çok fazla vaktim yok, önemli dedin. Merak ettiğim için geldim buraya. Hemen konuya gelmeni istesem, kabalık etmiş olmam değil mi?" diye sordu.

Önemli bir toplantıyı geri çekmişti onun yüzünden, sırf kız yarım saat önce arayıp seni şurada bekliyorum deyip telefonu yüzüne kapadı diye; tüm dünyayı bir kenara itmiş, onu karşısına koymuştu. Bu ömrü hayatında bir ilkti. Yaşar hiç sorgulamadan işi gücü asıp düşmüştü sesinin peşine. Kahretsin, önce gözlerinin hayalini kuruyordu ama mantığı hâlâ üzerindeydi. Karşılık alarak gerçekleştirdikleri o öpüşmeden beri mantığı hiç iyi seviyede değildi.

Ayten alaycı bir tavırla, "Merak etmeyin, iki üç tane palavra sıkarsınız, inanırlar." dedi buz gibi gülümseyerek.

Yaşar kaşlarını daha da sert çattı, sabrı taşmak üzereydi. Kim olduğunu sanıyordu bu kadın? Biraz müsamaha gösterdi diye dilediği gibi at koşturamazdı gurur ülkesinde. Gözlerine karşı zaafı var diye her dediğini komut bilip, eğitimli finolar gibi yerine yetireceğini mi düşünüyordu?

"Bu tavrını değiştirmezsen masadan kalkarım."

Kızı nereden vuracağını biliyordu adam ve bunu istemeyen Ayten konuşurken daha dikkatli olacağını gönülsüzce ima etti. Sonuçta karşısındaki adam uyuzun tekiydi ve ne olursa olsun onun fikrini değiştirmeye muhtaçtı.

"Evi almaktan vazgeçtiğinizi anneme söylemenizi istiyorum."

Sonunda baklayı ağzından çıkarmıştı prenses, hem de kustalı bir şekilde emrederek. "Bunu neden yapayım?"

"Çünkü... Çünkü sizin almanızı istemiyorum."

"O zaman bunu annene sen söyle, satmak isteyen o."

Kız suratını astı, dudaklarını dişlerdi. O dudaklar, dişler tarafından ezildiğinde, adamın neler hissedeceğini bilmeyecek kadar saf olamazdı değil mi? Ve gözleri hedefine ulaşırken, kirpikleri ufak bir kelebek gibi kanat çırptı. "Söyledim ama dinlemiyor. Üstelik o gün için bana kızgın, hâlâ zorla konuşuyor."

"Bunun için üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok."

"Var, vazgeçebilirsiniz."

"Tamam." dedi adam masaya eğilip kızın heyecanla parlayan gözlerine bakarak. Bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti. Ayten heyecanla derin bir nefes aldı.

"Ama bir şartla."

Ve adam konuşunca gözlerini iri iri açtı. Yine ayarsız bir şey diyeceği belliydi, garip ama hissediyordu gelecek tekliften hiç hoşnut kalmayacağını. Bu adamın uçkuru ne kadar yalamaydı, düğüm tutmuyor muydu?

"Şartın ne?"

"Benimle yemeğe çıkmanı istiyorum."

"Hayır." dedi bir an düşünmeden öfkeyle. "Bu yaptığın insanlığa sığmaz. Sen çıkarcının tekisin."

"Ben bankacıyım, hamlelerimde şansa yer yok." Dönüp kalabalık kafeye bakındı. "Sana ölmeni teklif etmedim tatlım, alt üstü yemek."

"Sonra iki kadeh içki, sonra yatak değil mi?"

"Ben bu kadar açık sözlü değilim." dedi adam masum masum bakarak.

Kız hırsla yerinden kalktı. Sandalyeye koyduğu çantasını aldı ve her an adamın kafasına çakacak gibi sımsıkı tırnaklarını derisine geçirdi. Üzerini iyi ki çıkarmamıştı şimdi karşısında giyinmek durumunda kalacaktı bu sapığın. "Buraya gelmek hataydı."

Onunla yemeğe çıkıp adının kötüye çıkmasına hiçbir dünya malı değmezdi çünkü bu annesini daha fazla üzerdi. Ne sanıyordu, iki güzel söz biliyor, çapkınca bakıp yürek yoruyor ve biraz da etkiliyor diye kollarına atılıp bekâretini ona teslim edeceğini mi? Allah esirgesin. Kızının bir gecelik eğlence olduğunu bilmek, annesinin ölümüne sebep olurdu. Ya Melih, hakkına neler düşünürdü kim bilir? Şantajı sonuçsuz kalacaktı keza Ayten dünya malı için kendini satışa çıkaracak karakterde olacağına ölmeyi tercih ederdi. Masum bir yemek bile bu adamın yanında kirlenirdi. Annesi babası

bugünkü onurlu hâline tırnaklarıyla kazıyarak getirmişlerdi ve kızlarının düşüncesiz birkaç hareketinden dolayı emeklerinin heba olmasına asla izin vermezdi.

"Bu buluşmayı anneme söylemezsen sevinirim."

"Neden?"

"Çıkarcılık yapmayı kes de biraz insan ol, kadının yüreğine mi insın istiyorsun." dedi kız hırsla.

"Yemek?" dedi adam inatla.

Hâlâ yemek diyordu ya, bu adamın yüzüne tükürse yarabbi şükür derdi sırf kadın olduğu için. "Sen... Sen?" dedi kız dişlerini sıkarak, masanın üzerindeki suyu yüzüne fırlatmamak için kendini zor tutuyordu.

"Alçak adamın tekiyim." dedi iç geren Yaşar.

Bu kadar sakin dile getirmesine öfkelenen kız dişlerini sıkarak, "Pislik" dedi ve geldiği gibi hızla çıkıp gitti kafeden. Masasındaki kızın ayrıldığını gören birkaç hayranı onunla resim çektirmek için yaklaşırken, donmuş bir hâlde kalan Yaşar onu camdan izledi. Kendi gibi minnacık olan aracına binip hızla uzaklaşmıştı. Gülümseyerek orta yaşlı kadınlarla fotoğraf çekilirken, aklında sadece kızın çakmak çakmak yanan gözleri ve sözleri vardı.

Ona bu şansı verir miydi hiç? Onu sürekli görmek varken, tek bir gün için onca planı heba eder miydi Yaşar? Yukarı kalkan parmaklarını hafifçe hareket ettirdiğinde, garson hesabı getirdi ve içtikleri iki -yani boğazlarına dizdikleri- bardak çayın hesabını ödeyip bol bahşişle kafeden ayrıldı.

Sen neden bu kadar güzelsin menekşe?

Uzak bir pencere önü duruşuna sığdıramıyorum hislerimi.

Sen neden bu kadar öfkelisin menekşe,

Kim hırpaladı taç yapraklarını, kırdı dallarını, söktü köklerini?

Ben neden terk edemiyorum boş odalar ardına düşüncelerimi?

Güneşe emanet edemiyorum gülüşlerini.

Neden bu kadar korkuyorum solmadan, uzatamıyorum ellerimi?

Hangi toprak canlandırır parlaklığını, hangi gözler sular mutluluğunu?

Kaç bine dökülecek adının harfleri.

4. Bölüm



Gecenin karanlığı diğer günlerden daha koyu gibiydi. Bugün gökyüzünde neredeyse hiç yıldız yoktu. Yanında çatırdayan ateşin huzmeleri yüzünde raks ederken, dalgın bakışlarını bir türlü denizden koparamıyordu genç kız. İmtihanı büyüktü, çaresizliği anlatılmayacak kadar utanç verici ve vicdanı rahatsızdı. Bugünkü konuşma aklından çıkmıyordu. Oraya gitmek hataydı, o adamın anlayışla geri çekileceğini düşünmekte hataydı. Kahretsin, onu görmek hepsinden daha büyük hataydı çünkü unutmak için debelendiği o gece, bakışı, dokunuşu yine zihnine çakılmıştı ve çıkaramıyordu. Tırnaklarını dişlemeye başladı. Annesine, onu caydırmaya çalıştığını anlarsa yaşlı kadın ona bunu sittin sene unutturmazdı. Allah'tan hâlâ her şeyin normal olduğunu düşünüyordu çünkü bugün eve geldiğinde onu karşısına alıp nasihat vermişti.

"O eve geldiği zaman üst kata yaklaşmanı istemiyorum kızım, sen masumsun ama o olgun bir erkek, şeytan var arada." demişti ve bunu kullanan Ayten dantarına basınca çimdiği yemişti. "Çok samimi olma hem, zaten ben seni yalnız bırakmam, hep tepesinde olurum için rahat olsun." diye de eklemişti.

Kızın içi rahattı, ona kan kustururdu, ama annesinin bilmesine gerek yoktu.

Bu adamdan kurtulmak için daha kalıcı ve zeki bir çözüm bulmalıydı. Daha akıllıca. Yanından geçen neşeli sesler onu daldığı karanlıktan çıkarırken, üşüdüğünü hissetti. Kabanına daha sıkı sarılarak bakışlarını yan tarafına çevirdi.

"Bu kadar derinlere dalarak beni düşünmüyor gibisin?"

Kız düşündüğü şeyle titreyince, üşüdüğünü anlayan genç adam kolunu onun omzuna atarak bedenini kendine çekti. Uzanıp sıcak çayı eline aldı ve sevgilisinin dudaklarına uzatarak "İç bence, için ısınır." dedi, öyle güzel bakıyordu ki, kızın boğazına bir yumru oturdu. Ona haksızlık ediyordu bazı hataları saklayarak ama anlatıp üzmek de istemiyordu. İçi daralınca yine kaçırdı gözlerini. Burası sahilde ufak bir kafeydi. Dışarıda oturmak için ısrar edince Ayten, Melih'te ateş yakturmıştı.

"İyi misin? Bir sıkıntın mı var?"

"Bir... bir şey yok." diye kıvırdı ama vardı işte, duruşu soğuk, sesi mesafeli, gözleri dalgındı.

"Olmayan bir şey için hayli uzaklardasın Ayten." Genç adamın dikkatli gözleri genç kızın zarif yüz hatlarında dolaştı. Bakarken ruhunu görüyor ama dilinden anlamıyor gibiydi, sıcak bir tebessüm hediye etti ama konuşurken sesinde ince bir ima vardı. Merak mıydı, yoksa içinde biriken korkuların telaşı mıydı? Bir köşeye gizlediği korkuları kabarınca bakamadı yüzüne, kaçırdı gözlerini karanlığın içine.

"Hadi anlat artık sıkıntı ettiğin konu ne?"

Ayten derin ve titrek bir iç çekişle genç adama döndü. Melih henüz yirmili yaşların sonunda, ortalama boydan biraz daha uzun, sarışın ve oldukça yakışıklı bir adamdı. Sakindi, anlayışlıydı, kırmaktan çok yapmayı tercih eder, sorunları uzatmamayı yeğlerdi. Çok annenin hayalini süsleyen damat, çok kadının hayal ettiği prensti. Trabzon'un kendine has hafif uzun burnu ve renkli gözleri onda da mevcuttu ama Karadeniz kadar hırçın bir ruha sahip değildi. Çok değişik gözleri vardı, kızınca başka, gülünce başka, düşününce başkaydı. Yeşil mi mavi mi hangi renk olduğuna Ayten de dâhil kimse karar veremiyordu. Üstelik çok çekici ve oldukça dikkat çekiciydi. Sıcakkanlıydı, vicdanlı, iyi niyetli, kimsenin etlisine sütlüsüne karışmayan, evden işe, işten eve gidip geri kalan vaktini arkadaşları ve sevgilisi arasında pay eden, civarda yaşayan bütün genç kızlar tarafından beğenilen iyi bir mahalle delikanlısıydı. Henüz iki yıldır birlikteydiler ama çocukluktan beri tanıdığı bu adamın sevgilisi olmasından gurur duyuyor, onun gibi bir adama sahip olduğu için şükrediyordu. Üstelik annesi de severdi, gelecek vaat

eden ilişkilerine sıcak baktığı için arkadaşlıklarının önünü kapamamış, belli bir samimiyete kadar izin vermişti.

"Çok zor sanırım konuşmak." dedi adam muzipçe bakarken, kızın buz gibi olmuş yanaklarını okşayıp kurumuş dudaklarından varla yok arasında öptü. "Donmuşsun." dedi solukları yüzüne vururken. Elleri, buz kesen yanaklarını şefkatle ısıtırken gözleri parlıyordu. Oyuncağına kavuşmuş çocuk heyecanı vardı yüzünde. Yakınlaştığı için artık sık sık soluk alıyor, onun her soluğunda kız nefessiz kalıyordu. Mavi gözlerini gözlerine çekinmeden dikerek baktı Ayten. Yüzünün her ayrıntısını inceledi, bir sürü saçma şey düşündü, birkaç tane yeni romantik heves üretti. Ama olmadı. Bu temas neden aklını başından almamıştı? Oysa o gece... zorla yapılan ufacık bir temasla ayakları yerden kesilirken, sevgilisi tarafından her zaman yapılan bu ufak ve nazik temas, neden içindeki kelebeklerin kanadını tutuşturmamıştı?

"Böyle bakarsan devamını isterim." dedi ufak bir öpücük daha çalarken dudaklarından Melih.

Kızardı Ayten. Devamı mı? Parmakları hâlâ yanaklarında dolaşıyordu adamın, tırnağının tenine her sürtüşünü hissediyordu. Fazlası? Daha fazlası ona, o gece hissettiklerini hissettirebilir miydi? Kıyaslama yaptığını hissetti suçluluk içinde kıvranan kalbini, *sadece boş bir andı* diye rahatlatmaya çalıştı. *Sadece zorla yapılan eylemin şaşkınlığı hâlâ sürüyor.*

Vicdan azabına gerek yoktu! Suçluluk duymasına gerek yoktu! Bunu o başlatmamıştı. Ama hissettikleri... Bu da suçu değildi, bedeninin kendi iradesi ve başına buyruk saçma tepkileri vardı, hem öfkelendiği için olmuştu öyle, nefret ettiği için hissetmişti o garip telaşı ve suçluluğunu hissettiren isteği. Yoksa insan zorla yapılan bir eylemden zevk almazdı. Kendiyle çatışan Ayten adamın sorusuyla gözlerini kırpıştırdı.

"Devam edecek gibisin."

Kız korkuyla titreyerek, "Saçmalama." dedi biraz uzaklaşarak, bakışlarını geriye çevirdi. Kafede bir iki sevgiliden başka kimse yoktu ama yine de böyle umuma açık yerde samimi hareketler ona tersti. Melih başını sallayarak çayına uzandı. Tavşankanı çayları neredeyse buz kesmişti ama yine de manzaranın güzelliğinde içilmeyecek gibi değildi. Körfez ayaklarının altındaydı, gece çökünce bu şehre daha albenili duruyordu deniz ve daha cezbedici duruyordu sahiller. Pul taneleri gibi göz kırpıyordu içinde yaşayan hayatlar.

Kaç zamandır huzura aç başını sevgilisinin omzuna yaslayarak denize bakan Ayten. Dakikalarca o şekilde kaldılar. Bu an bitmesin, aklında dolaşan sıkıntılı anılar geri gelmesin, Hülya'nın isteği, Yaşar'ın düşüncesizliği, annesinin çaresizliği, vicdanı onu boğmasın istedi. Melih kızın parmakları

arasına parmaklarını geçirip, elini kaldırarak üzerine öpücük kondurdu ve üşüyen ellerini ısıtmak için sımsıkı tuttu avucunda. Bunu hep yapardı. Sakınırdı onu, nazlı nazlı dokunurdu, kırmazdı, üzmezdi, sıkmazdı. Asla zorlamazdı. Öyle iki arkadaş, iyi anlaşan sevgiliydiler ki, bazen ne dosta ne başka bir şeye ihtiyaçları olmayacakmış gibi, ikisi birbirine yeteceğini hissettirirlerdi.

"Ne kadar zamandır birlikteyiz?" diye sordu.

Bu ani merak üzerine Melih gülümsedi. "Beni mi yokluyorsun? Eğer amacın buysa tanışma yıl dönümümüze daha var, unutmadım bilgin olsun."

Gülümsedi Ayten. Geçen sene güzel bir sürpriz yapmıştı Melih, romantik ve iç çekiriciydi. Ama şu anda beklentisi bu değildi, aklında olan da bu değildi. İki yıldır birlikteydiler ama hiç kavga etmemişlerdi mesela, ufak birkaç öpücükten ileri gitmemişlerdi, bazı özel konulara hiç değinmemişlerdi. Sınırları asla aşmamışlardı. Melih hep huzur bulduğunu söylerdi, Ayten onu sığınak olarak görürdü. Uzak değillerdi ama saygılıydılar. Ayten bu huzuru kaybetmek istemedi, iyice sokuldu sevgilisine ve kollarını beline dolayarak kokusunu içine çekerken, gözlerini kapadı.

Başına çenesini yaslayan adamı tepesine ufak bir öpücük kondurdu. "Uyursan uyandırmam, bu hâlin hoşuma gitti. O yüzden hasta olmaya niyetli değilsen sen uyumadan kalkalım." dedi gülümseyerek.

İkiletmedi sözlerini Ayten, ayaklandı. O içtikleri iki bardak çayın ücretini ödерken, bakışlarını üzerinde dolaştırdı dalgınca. Son bir haftadır hiç düşünmediği şeyleri düşündü ve kuruntuları arttı. Bir şeylerin yerli yerinde olmadığını hissedip huzursuz olduğu için sürekli kendine kızdı. Dalgınlaştı. Şimdiki gibi.

"Sen... iyi olduğuna emin misin?" dedi eline uzanan Melih. Ödemeyi yapmış, yanına gelmiş, elini tutmuştu ve kız yine de dalgındı.

"İyiyim, sadece yorgunum." diye kıvırdı kapıdan çıkarken.

Melih araca sürüklerken önden, adamın eline asılan kız, "Biraz sahilde dolaşsak olmaz mı?" diye sordu çocuk mahçupluğunda. Melih bir aracına, bir de bomboş ve buz gibi olan sahile baktı. Başını sallayarak kabullendi. El ele sahil boyu sessizce yürümeye başlamışlardı.

İkisi de aynı bankada çalışıyordu, Melih bireysel kattа, Ayten kurumsal departmanda çalışıyordu. Aynı yerde çalışıyor olsalar bile gün içerisinde birbirlerini ya yemek arasında ya da çay arası dışında neredeyse görmüyorlardı. Hatta bazen o aralarda bile görmeleri zorlaşıyordu. Bu da ilişkilerine dengeli bir atmosfer sunuyordu.

Sevgilisine baktığında Melih'inde ona baktığını görünce, boğazını temizleyerek konuşmak için olan cesaretini sonunda toparladı. "Seninle

önemli bir konu hakkında konuşmayı düşünüyorum ama açıkçası tepkinden korktuğum için ne diyeceğimi bilemiyorum."

Adamın sakin duran yüzü sertleşti, hissi bir dürtüyle kaşları hafifçe çatıldı. "Kızacağım bir şey mi?" dedi lafı çevirmeden.

Ondaki değişim hissedilmeyecek gibi değildi. Gözlerine bakamadı. "Kızacağına eminim ama anlayışla karşılayacağına da eminim. Sonuçta buna mecbur olduğumuzu biliyorsun." diye bocaladı.

Çenesine dokunup bakışlarını gözlerine isteyen adam, "Korkuttun şimdi beni." dedi ciddiyetle. Oysa o bu kadar sert baktığı zaman nasıl konuşacağını, elini ayağını nereye koyacağını bilememişti kız. Elinden çekerek bir banka oturtup yönünü kıza döndü. Yüzü havanın serinliğine rağmen ateş olan kız sonunda konuya giriş yaptı.

O anlattıkça Melih'in yüzündeki ifade sertleşti, kaşları çatıldı, bedeni büzüldü. İzzeti nefsiyle oynanıyormuş gibi gurur meselesi hâline getirdiğini ondan sakladığından öfkesi katlandı. Sert bakışlarından habersiz, "Yani evin bir kısmını almak istiyor." sözlerini duyunca, dişlerini sıkarak yerinden kalkıp parmaklarını saçlarına daldırdı.

İlk defa ondan yana kaygıya kapıldı Ayten, ilk defa bu kadar çekindi söyleyeceği sözlerden. Hâlâ sakin olmak için kendiyle savaş veriyordu oysa Melih. Yeni yetme toy bir adam değildi, üstelik gün boyu bir sürü dengesiz banka müşterisiyle yüz yüze geldiği için sinirlerini kontrol altına almakta oldukça başarılıydı. Saygılı ve her zaman nezaketli hâli ise yaptığı en sert sohbetleri bile dengede tutar, sabrı herkesi kendine hayran bırakırdı. Ama bu sefer hırsla sevdiği kadının yanına gelip elini tuttu, kavuşmuş parmakları arasına sıkışan narin eli hırpalar gibi okşarken, bir süre bekledi ancak kasılan elleri öfkesinin dinmediğini gösteriyordu. Ayten çekinerek yüzüne bakarken, "Tamam şu meseleyi şimdi ayrıntılı anlatır mısın?" diye sordu.

"Üst katı ona satacağız ve arazileri."

"Yani siz onun kiracısı mı olacaksınız?"

"Öyle değil ama onun gibi."

Bir an saçma düşüncelerinin gerçek olacağını sanıp kaygılanmıştı! Garip bir rahatlamayla sırtını banka yaslarken, "Bir an aynı evde oturacağınızı düşündüm, delireceğimi sandım." diye iç geçiren adam kendi tutumuna alay eder gibi güldü. "Bu kötü bir şey değil, sonuçta adam evin bir kısmını alıyor değil mi?"

Ayten rahat bir soluk alarak ona döndü, gülümsedi. "Öyle."

"Üst kat mı onun olacak?"

"Henüz hangi katı istediğini belirtmedi, ama annem üst katı seçeceğinden emin, devridaim yaparken konuşacaklar ama."

"Üst kat olması çok iyi olur."

"Evet orayı çok beğenmişti."

Genç kızın omzuna kolunu sararken, "Üst katı alırsa bir kapı ve merdivenle sizden bağımsız yaşamaya başlar. Bunda sıkıntı edecek bir şey yok, apartmanlarda bir sürü kişi böyle yaşıyoruz." dedi sakinlikle.

Ayten yutkundu. "Kapı mı?" dedi şaşkınca.

"Evet bir de merdiven." Gülümsedi huzurla.

Kız sevdiği adamın huzurlu yüzüne bakarken, nedense bu konuda Yaşar Bey'in hiç de cömert olabileceğini sanmıyordu. Onun evi parçalamak gibi bir fikri olmayacağına en az onun kadar emindi ama yine de bu konu hakkında net bir bilgi olmadan konuşmayı uygun görmedi. Eğer adam aynı kapıyı ve merdiveni kullanmayı kafasına koyarsa tedbirli olması gerekecekti. Yarın gidip kapısına üç beş tane kilit alacaktı, sapık adamı odasına dalarsa da onu meyve bıçağıyla doğrayacaktı.

Amacı sakinleşen adamı ürkütüp hırçınlaştırmamaktı çünkü Melih hırçınken nasıl davranırdı henüz hiç denk gelmemişti. İlk defa ona karşı soğuk bu tutum sergilemesi ise içinde bir yerleri huzursuz etmişti. Melih kızgınken nasıl biriydi? Ya da kıskançken!

"Peki kimmiş bu adam? Tanıdık biri mi?"

Kız bakışlarını kaçırıp sırtını banka yaslayarak, omuzlarını çökertti. "Yaşar Sadık!"

Ona hızla dönen Melih'in gözleri bir an yerinden fırlayacaktı. "Annenin hayran olduğu Yaşar Sadık, değildir herhâlde!" Bir kere annesini imza gününe götürürken yolda arabaları kalmıştı da Melih o gün öğrenmişti hayranlığının derecesini, kadın gidemediği için neredeyse ağlayacaktı ve tüm gün hüzünle evde dolaşmıştı.

"Ta kendisi. Bütün anlaşmalar yapıldı ve alım satım sonrasında taşınmayı düşündüğünü belirtti."

Bir an donukluktan sonra kendine gelen Melih yakışıklı yüzünü buruşturdu. Daha sahiplenici bir sokulmayla omzundan sımsıkı sarılırken, "O tür adamlar böyle sessiz yerlerde pek barınamazlar tatlım. Bence biraz kafa dinleyince sıkılıp gidecek, sonra da senede bir defa gelir, belki de onu bile gelmez. Üzülme aksine iyi olmuş, sezonluk evi kiralamış tatilci gibi olacaksınız." dedi kendi gibi kızı da rahatlatmaya çalışarak. Bu düşüncesine o kadar güveniyordu ki, az evvelki kaygılı hâli birden yok olmuş gibiydi.

"Gerçekten mi?" dedi Ayten heyecanlanarak, bunu hiç düşünmemişti.

"Gerçekten şaşkın. Düşünsene öyle şana şöhrete alışık kişiler, gece hayatından ve şaşalı günlerinden vazgeçer mi? Üstelik lükse alışıktır o, yerli

hafif sıkar. Bir yerde okumuştum sanırım yazar olmasına rağmen bir bankada müdürmüş, yani işi gücü orada burada kalacağını sanmıyorum."

Ayten'in içi rahatladı, olaya bu yönden hiç bakmamıştı. Gözlerinin önüne adamın yüzü gelince, dişleri sıklaştı, o anki gibi öfkeyle katıldı içi. Eli karıncalandı bilinçsiz olarak, dudaklarına gitmek isteyince dizlerindeki parmakları etine kenetlendi. Onu öpmüştü ve bu suçluluk duygusu içini kurt gibi kemirip duruyordu.

Eve geldiklerinde Melih annesinin misafirleri olduğunu bildiğinden gitmek istemedi ama Dilruba Hanımın ısrarına yenilince onu kıramadı. İçeri girdiğinde asıl sürprizin, annesinin de orada olmasıydı. Buraya geleceğinden haberi yoktu. Gerçi annesi ve Dilruba Hanım oldukça samimi iki dosttu ama yine de bu beklenmedik bir sürprizdi.

Melih, "Senin burada olacağını bilmiyordum." dedi annesini yanağından öperken.

"Çaya davet ettim, siz ikiniz bizi asıyorsunuz diye biz yalnız mı kalalım?" dedi Dilruba Hanım biraz sitemle. Genç adamın yüzü tatlı bir mahcupluğa büründü.

"O nasıl söz anne asmak falan, bizimle dolaşmak isteyeceğini düşünmedim." dedi Ayten sitemkâr bir şekilde. "Hem sahil hayli serindi, üşürdün."

"Sen şuna biz seninle sıkılırdık, yaşlı kadınları çekemeyiz desene..." dedi inadına kızın damarına basarak.

"Üstlerine gitme Dilruba" dedi Yasemin Hanım güzel gelin adayının mahcupluğuna kıyamayarak "Şimdi ciddi sanıp bir dahaki buluşmalarında bizi davet etmeye falan kalkacaklar." İki kadın bakışıp kıkırdarken, bu sahneye zihninde bile hazır olamayan Ayten dudağının kıyısını dişleyerek utangaç bakışlarını keyifle sırıtan Melih'e çevirdi. Erkekler kadar geniş mezhepli olmak isterdi. Ne utanma duyuları ne de böyle basit meseleleri umursayan yanları vardı.

Dilruba arkadaşına olanları anlatmış, Ayten'in korktuğu gibi olmamıştı. Yasemin Hanımda bunu anlayışla karşılamıştı. Hatta o da oğlu gibi, "Dışarıdan bir kapıyla halledilmeyecek bir mesele değil, bahçe ortak alan olur. Biz de sitede öyleyiz, sıkma canını." diye destek olurken, anne kız manalı manalı bakışmışlardı. Ve konu normal seyrine dönerken, sıkıntılı bir şekilde duran tek kişi hâlâ Ayten'di çünkü aklından o öpücüğü çıkaramadığından sebep iyi niyetlerine daralıp suçluluk duygusu iyice artmaya başlamıştı.

Haftalar sonra her şey normal seyrine dönmüştü. Kızın içindeki sıkıntı gitmiş, annesi tüm planlarına rağmen evin devridaim işlerini hallettiğinden beri sakinleşmiş, eski huzurlu hâline dönmüştü. Sanki ev hiç satılmamış, o adamla hiç karşılaşmamış, Hülya hayatlarına yeniden girmemişti. Annesi olduğundan daha huzurluydu, borcunu ödemenin keyfini yaşarken ellerinde hiç para kalmamasına rağmen moralini bozmuyordu. Tabii ne olur ne olmaz diye tedbirlerde almıştı, mesela odasını kızının hemen yanındaki odaya taşımış, kapılarına da biler adet kilit daha taktırmıştı.

Güya ona diyordu *bir şey olmaz* diye ama, kendisi de hiçbir işi şansa bırakmıyordu.

İşin güzel yanı evi alalı 2 ay olmasına rağmen, Yaşar Sadık denen adamın eve yerleşmeye gelmemesiydi. Sanırım Melih haklıydı, adam sadece yatırım için düşünmüş olmalıydı. Bir hevesle aldıktan sonra da unutup gitmişti planlarını. Ona karşı olan tavırları da midesiz olmasından ileri geliyordu, etek giyen kadının bacak arasında olmak isteyen niyetsizlerden olduğuna emindi. Magazin haberleri onun kadın merakıyla çalkalanıyordu ve her resimde yanında başka bir kadın vardı ve her haberde ona ayrıla bayrıla bakan kadının sonunun neresi olacağı belli oluyordu. Ece, buraya kadın atamayacağını az çok bildiğinden, onca kavgayla aldığı malını iki ay görmeye gelmediğine göre hemen soğumuş olmalıydı. Ayten eskisi kadar sıkıntı hâline getirmemeye başlamıştı bu durumu. Ta ki, eve gelen yeni mobilyalara kadar! Bir anda kapıya dayanmıştı ustalarla birlikte gelen adamlar, bir haber ya da bildiri vermeden. Birileri ölçü alıyor, birileri tamir için hazırlığa gidiyordu ve iki şaşkın kadın öylece duruyordu.

Nezaketsiz herif, adet olsun diye arayıp haber bile vermemişti, üstelik evde yaşayan erkek olmadığını bile bile eve bir sürü adamı habersiz göndermişti. Annesi kızgındı ama anlayışlı olduğundan çabuk kabullenmiş gibiydi.

Tüm gün üst kattaki eşyalar alttaki bir odaya indirilmiş, bir gün içerisinde üst kat badana boya yapılmış ve evin sahibi tarafından alınan yeni eşyalar özenle yerine yerleştirilmişti ve bunlar olurken anne kız sadece bakıp, sessizce evlerine girip çıkan adamlara izin vermişlerdi.

Tüm gece yatağında bir sağa bir sola dönerek sabahı şiş gözler, algısı azalmış bir zihinle karşılayan kız erkenden kalkıp kahvaltıyı hazırlamış, hatta biraz televizyon da siyaset izleyecek vakit bile yakalamıştı. Annesi kalktığında ona hâlâ kızgın olduğundan, suratı asık hâlde karşılamıştı. Ona sevgiyle bakan kadının hazır masaya yaklaştığını gördüğü anda ise, yerinden kalkıp, "Ben çıkıyorum." diyerek bu sabahki tartışmanın fitilini ateşlememek için kriz alanından kaçmıştı.

Kapıyı çekerken mantosunun yakasını kaldırıp koyu gri olan gökyüzüne

baktı. Bugün yağmur yağacak gibiydi, bulutlar içindeki öfkeyi boşaltmak için zaman kolluyordu. Arabasına binip yola çıkmadan evvel telefonuna sarıldı. Telefonu iki defa çalmasına rağmen açılmayınca inatla yeniden denedi. Üçüncü çalışınca, "Ayten." dedi boğuk ses.

"Melih?" dedi kız endişeyle, "Ne oldu sesine?"

"Yok bir şey ya." dedi genç adam burnunu çekip öksürerek. Sesi cidden iyi gelmezken nasıl *yok bir şey* derdi. "Biraz üşütmüşüm. Sürekli terliyorum."

"İşe gelmeyeceksin değil mi bugün?"

"Yok hazırım, seni bekliyorum." dedi adam her zamanki gibi iş kolik tavrıyla.

"Saçmalama Melih, gelme sen bugün işe. Git sağlık ocağına rapor al, ilaç yazarlar sana. Hatta istersen polikliniğe götüreyim seni, öyle geçerim işe. Hadi sen in aşağı bekle, ben geliyorum." dedi kız ama Melih inatla işe gideceğini söyleyince azarlar bir tutum takınan Ayten, almaya gelmeyeceğini ve dinlenmesini belirterek, "Mine Hanıma ben haber veririm." diyerek telefonu kapadı.

Bankaya geçtiğinde Nesrin abla temizliğe çoktan başlamıştı. "Günaydın abla, çay hazır mı?" diye sordu.

"Hazır Ayten Hanım, şurayı halledeyim getiriyorum." dedi kadın az bir işi kaldığını belirterek.

"Sen işine bak abla, ben alırım." Hem böylece sıcak poğaçalarını da aşağıda yerdi ama istediği olmadı. Onu sıkıntılı bir hâlde bekleyen Leyla derhal yanına gelerek, "Haberin var mı?" diye sordu.

Neyden haberi yoktu ki? Yine bankanın dedikodu kazanı kaynamaya başlamış gibiydi ve Leyla Hanım birine anlatmadan dururşa, patlayacak gibi iç şişmiş duruyordu. Ayten onu kıvrandırmak için ağırdan alarak paltosunu çıkarırken, "Bu hâlin ne? Ne oluyor?" diye sordu.

"Müdürler açığa alınmış."

Ayten'in kaşları havalandı şaşkınlıkla. Bir an elindeki mevsimlik palto yere düşecekti. Kolları aşağı indi şaşkınca, işte bu kadar ciddi bir habere hazırlıklı değildi. "Nasıl yani?"

"Nasılını bilmem?" Ayten'in şok geçiren yüzüne rağmen omzunu sarstı. "Yukarıdan el koymuşlar duruma, geçici bir müdür gelecekmiş, işleri de o yürütecekmiş kısa süre. Bana kalırsa bu gelen adam işleri araştırmaya geliyor? Teftiş var anlayacağın. Diyorlar ki; Osman Bey zimmetine para geçirip kaçmış."

"Peki abla biz nasıl anlamadık bir sıkıntı olduğunu?"

"Nereden anlayacaksın şekerim, işin içinde büyükler varsa, dua edelim de kazara adımız karışmasın aralarına. Valla kurunun yanında yaşı yakmasınlar yeter. Sonuçta imzalarımız var ortalıkta. Üstelik tek başına yapabildiğine inanmak zor, destek almış olabilir diye düşünüyorum." Sıkıntılı ifadesiyle yerine geçti.

"Allah korusun." dedi Ayten elinin ucunu masaya vurarak. "Bizim ne suçumuz var, saatiyle çalışan işçileriz. Birileri harama göz diktiyse bu onların kabahati." Şaşkın bir hâlde yerine oturup çantasından telefonunu çıkardı, öğle saatine Melih'i araması için alarmı kurdu. Bazen yoğunluktan telefonunu eline almayı unutabiliyordu.

Üstelik, Osman Bey'den hiç beklemezdi böyle bir hareket, çalışkan ve dürüst bir adamı olduğunu düşünürdü hep. Yine öyle olduğunu düşünmek istedi, sonuçta; suç kanıtlanana kadar zanlı masum sayılırdı. *İnşallah o da iftiraya uğramıştır.*

Banka açıldıktan ve o tükenmeyen temposu başladıktan yaklaşık iki saat sonra, alt katın kapıları güvenlik tarafından kilitlendi ve alt katın personeli birkaç dakikalığına işini bırakıp üst katta toplanmaya başladı. Ayten yerinden kalkıp toparlanan arkadaşlarına bakarken, "Ne oluyor?" diye sordu elinde dosyalarla koşturan Şule'ye.

"Geçici müdür gelecekmiş, herkesle tanışmak istiyormuş." dedi genç kız elindeki dosyaları masasına bırakıp, saçına başına çeki düzen verirken.

"Toplantı yapsaydı ya, böyle ayaküstü olacak iş miydi?" Daha evvel hiç tesadüf etmemişti böyle bir gösteriye. Kızlar kendilerine çeki düzen verirken, kimisi çaktırmadan rujunu yeniliyor kimi de masasını temizliyordu.

"Ayaküstü mü olacak cidden?" dedi şaşkınca.

"Vakti yok sanırım, Mine Hanım kısa sürecek dedi." diye atıldı Şule. "Hadi sende toparlan biraz."

Herkes gibi kendine çeki düzen veren Ayten hafif bir makyaj yaptı, sonuçta bankada çalışanların bakımlı olması zorunluydu. Masasını temizleyip merakla gelecek olan geçici müdürü beklerken, yanına gelen Mine Hanım, "Ayten senden bir şey rica etsem yapar mısın?" diye sordu.

Kadının sıkıntılı hâline bakıp kayıtsız kalamayan Ayten, "Buyurun Mine Hanım?" dedi ama içinde garip bir sıkıntı vardı.

"Bu departman ile alakalı değil, özel bir şey."

Mine Hanım temizlik çalışanlarının dahi burada olmasını istediği için bankanın özel bir müşterisiyle ilgilenme işi ona kalmıştı. Alt kata inen Ayten onun ofisine girip müşteriyle ilgilenirken, dışarıda hummalı bir hareketlilik

gerçekleşti. Önce sesler kesilip nefesler tutuldu, ardından her ağızdan bir ses yükseldi ama tam işin ortasında olduğu için fazla dikkat edemeden işine yoğunlaştı.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra el sıkıştığı müşterisine "Hayırlı olsun." derken gülümsüyordu çünkü iki tarafı da memnun edecek bir anlaşma sağlanmıştı.

Tekrar yukarı çıktığında herkesin işinin başına geçtiğini ve müşteri kabul etmeye başladığını fark etmişti.

"Geldi mi?" dedi yerine geçerken merakla Leyla Hanıma.

Bir müşterisiyle ilgilenen Leyla başını salladı gülümseyerek, herkes tanışmıştı demek. O hariç.

Ayten ilk müşterisini gönderip kendine kahve söylerken, kabinin üzerinden ona uzanan Leyla "Mine Hanım seni odasına bekliyor." dedi.

Ayten aşağıya inerken tekrar, Mine Hanımın bugün ona taktığını düşünmeye başlamıştı. Yoksa ondan da şüphelenip izlemeye falan mı almıştı? Yok canım, ne açığı olacaktı, ufak tefek unutkanlıkları dışında çok şükür hata yapmazdı. Harama el uzatmazdı. Kendinden emin şekilde yok saydı bu saçma düşünceleri. İçeride bir müşterisi olduğunu görünce, "Sonra gelebilirim." dedi ona bakan kadına.

"Bitti zaten içeri geç." dedi yerinden kalkıp karşısındaki yaşlı adam elini uzatırken. "Siz bir düşünün, ben her zaman buradayım." dedi Mine Hanım gülümseyerek ama yaşlı adamın bir daha düşünmeyeceği yüzündeki ifadeden belliydi.

"Otursana Ayten." dedi genç kıza karşısını işaret ederek.

"Bir müşterim gelecek..." diye kibarca bilgilendirdi oturmadan hemen evvel.

"Olsun otur, kızlar ilgilenir iki dakika." Ayten oturdu karşısına, sabahtan beri içini yiyip bitiren tedirginlik iyice büyümüştü. Yoksa onu da mı açığa alacaklardı. Allah muhafaza. Leyla kurunun yanında yaş da yanar falan demişti. Osman Bey'in müşterileriyle o ilgilendiğine göre kesin onu da suçlu göreceklerdi. İçi daraldı, suçsuz olmasına karşın onu da suçlar mıydılar gerçekten?

"Seni neden çağırdığımı merak ediyorsun değil mi?"

"Haliyle." Buz kesen ellerini tedirgin bir biçimde dizlerinin üzerinde kıvranıp duruyordu.

"Geçici bir müdürümüz var biliyorsun artık."

"Duydum." Şimdi bayılacaktı, soluk alamaz hâle gelmişti şu kadın sadece bir gelseydi.

"Her zaman burada olmayacak, alelade birisi değil. Ben de hâlâ şaşkınım neden o gelmek istedi işin başına. Neyse burada olduğu zamanlarda ona senin asiste olmanı istiyorum."

Ve Ayten şaşkın bir solukla rahatlayıverdi bir anda. "Asistana ihtiyacı mı olacak?"

"Olacak. Bazı sıkıntılı durumlar var, yanında güvenilir birinin olmasını rica etti."

İçindeki kaygıları balon gibi sönen Ayten itiraz edemezdi zaten, hem her zaman gelmeyeceğini duyduğu ve bu işin uzun sürmeyeceğini belirttikleri için kabullenerek yukarı çıktı. Leyla ona bakışlarıyla ne olduğunu sorarken, genç kız yerine geçti, omuzlarını sarstı ve on dakikadır onu bekleyen yeni müşterisine gülümseyerek selam verdi.



Ertesi gün merakla müdürü beklerken başka bir şey oldu.

Buna hazır değildi, hayır bu kadarına hazır değildi. Cidden onunla derdi vardı, dengesini alt üst ederken tüm duygu sisteminin çökmesi için özellikle yapıyor olmalıydı. Onu savunmasız bırakmak istiyordu, kesinlikle silahsız ve kalkansız.

Unutmuştu!

Ya da öyle davranmak işine geliyordu ama vicdan azabı gibi karşısında belirmesine de katlanamıyordu. Masasındaki menekşelere öfkeyle bakarken, bir an onları çöpe atmayı düşündü, sonra "Bu masumların ne suçu var Ayten." diyen iç sesiyle kendine çıkıştı. Hayır, iş adresini nereden biliyordu? Evdeki huzursuzluk bitmiş, uykularını mahvetmiş, şimdi işe sıçramıştı kaygıları. İri bir yaprağına dokunurken çiçeğin, diğer kabinden merakla eğilen kız, "Kimden gelmiş?" diye sordu hevesle, sonra tuhaf bir surat ifadesiyle omzunu sarstı. "Aman benimki de soru, Melih mi?"

Çiçeğin üzerinden korkuyla aldığı notu endişeyle elinde sıkarken, "Yo...yok." dedi garip bir suçluluğa kapılan Ayten. Kızın notu okuyup okumadığını düşündü, dikkatle süzdü yüzünü. Çiçeği ilk gören o olduğuna göre... Başkasının özeline pek karışmazdı ama belki merak edip okumuştur diyen iç sesine uymamayı diledi. Okuduysa rezil olurdu. "Melih değil... Yani kimseden değil, ben aldım. Sen mi koydun buraya?" diye sordu soluğunu tutarak.

"Bende Melih koydu sandım, çiçekçi getirdi sanırım. Ben geldiğimde masandaydı!"

Derin bir soluk aldı Ayten. "Evet, o getirecekti." Leyla yerine geçerken kasılan bedeni gevşedi. Elindeki nota baktı menekşe gözleri, tıpkı çiçeğindeki gibi koyulaşmıştı gözbebekleri.

Öldürmek için hançere gerek yok gözlerin yeter.

Gömmek için toprağa gerek yok sözlerin yeter.

Ne arabesk bir adamdı. Kızları böyle kandırıyordu demek, iki güzel söz, bir çiçek ve yemek ve yatak... sonra da bir çöp gibi kenara fırlatarak yoluna devam ediyordu bal arısı gibi. Adi herif...

Ona neden çiçek yollamıştı şimdi? Neden sürekli aklını meşgul ediyordu? Neden en olmadık zamanda ona kendini hatırlatıyordu. Eğer amacı onu da haremine katmaksa... O zaman avucunu yalardı. Hem hiç hazzetmezdi böyle klişe çapkınlık gösterilerinden, üstelik sözlerde sadistçeydi.

"Hançere gerek yok gözlerin yeter!"

Beyninin içinde kurşun gibi seken bu sözü aklından silkelemek istedi.

"Bu dünyada huzuru bulmak için, cennete gerek yok gülüşün yeter." Kolunu masaya yaslayarak, başını koluna yasladı. Çiçeğin yapraklarına dokunurken farkında olmadan az önceki dörtlükleri mırıldandı.

Garip ama her kelimede ukala adamın yüzü gözlerinde belirdi. Çapkın çapkın parlayan gözleri, insanın içine huzur veren gülüşleri ve sanki içindeki en tehlikeli notayı titreten bas sesi...

Ne zaman onu düşünse terk etmek istiyordu kendini. Bölünüyordu Ayten, bir yanı kelebek olup kanat çırparken saçma sapan hayallere, bir yanı taş kesip ağırlaşıyordu vicdan olup yüreğine. Sanki kader herkese düz yazarken yazgıyı, onun vicdan azabını motif motif işliyordu zaman gergefine. İçindeki o kelebek kanatlı Ayten'le çatışmaktan yoruluyordu bazen... bu hatalı kaderin yanlış çizgisi kırbaç gibi iniyordu ruhuna.

Oysa her kalp kendi hikâyesini yazmaz mıydı, kimi mutsuz sonla biter, kimi mutlu sonsuzla.

"Ayten Müdür Bey seni bekliyor." dedi kızın hüzünlü gözlerini menekşelerden koparan ses ve bir anda iş yerinde olduğunu kavrayarak sıyrıldı saçma düşüncelerinden. Hızla toparlanıp ayaklanırken; Mine Hanım, "Ne tatlı menekşeler." diyerek gülümsedi. O ne ara çıkmıştı üst departmana. Ayten menekşelere baktı garip bir hüzünle, topuk seslerini de yanına alarak uzaklaşan Mine Hanımın "Hadi bekletme müdürü." sesiyle irkildi.



Köşeye koyulmuş minik tabağın içinden ağrı kesiciyi alıp ağzına atarak soğuk suyu bir dikişte içti. Başı çatlıyordu. Dosyalarda düzen diye bir şey

yoktu, bu kadar dağınık çalışanların sistemini anlayamıyordu. İmzaladığı dosyaları tekrar incelerken dikkatle, kapı varla yok arasında tıkladı.

"Girin," dedi yorgun bir tutumla, ancak içeri giren olmadı. Kısa bir süre sonra tekrar tıklayan kapıya kaşları çatmış bir hâlde bakakaldı. Onunla alay mı ediyordu dışarda ki? "Girin." diye daha kuvvetli bir sesle bağırdığında, bu seferde kapı açılınamak için savaş verircesine aralandı ama daha fazla itilmedi. "Girmeyeceksen cereyan yapma, kapa ve yok ol." derken kızgınca, bakışlarını yeniden önünde duran dosya yığınına kaymıştı ama bu seferde tüm konsantresi gittiği için uyum sağlamıyordu.

Önce ritmik topuk sesleri yaklaştı, sonra kapı usulca kapandı. Yorgun başını kalkarken, ofise giren genç kadına bakakaldı. O da en az kendi kadar donup kalmıştı.

Biri gördüğü güzellikten nefesini tutmuştu, diğeri şaşkınlıktan soluk alamıyordu.

Ayten az evvel düşüp kafasını dörde bölerek bayıldığını düşündü. Utanmasa kendini çimdikleyecekti. Yok yok, kesin eşek şakasıydı bu. Hayır, aylardır onu kıvrandıran kâbus karşısındaydı.

"Sen?" dedi şaşkın bir hâlde.

Onca zaman sonra onu görmenin keyfini yaşayan Yaşar, menekşe gözlerinin şaşkınlığının tadını çıkarmak için geriye yaslandı. Tonlarca yükün altından çıktıktan sonra alınan o ilk nefes kadar tatlıydı bu kızın gözlerindeki masumiyet ama şaşkınlığın küllenmiş nefrete dönüşmemesi için derhal toparladı kendini. Hayranlık besleyen yüzündeki o afallayan ifade geri çekilmiş, kendinden emin bakışları geri gelmiş, otoritesi göze vurulmuştu. Bu saçma işe sadece menekşe gözleri görmek için atıldığına inanamıyordu. Kocaman Genel Müdür Başkanı, bir şubenin işine karışmıştı, olacak iş değildi ama konu Yaşar olunca olmayan oluyordu işte!

Yaşar başkasının ne düşündüğünden çok kalbinin ve aklının ne düşündüğüne önem veriyordu.

Kız ağzı bir karış açık hâlde işaret parmağıyla bir kapıyı bir adamı göstererek, bir şey demeye çalıştı ama sesi kaybolmuş gibiydi, kelimeler ortalığa saçılamadı.

"Hoş geldin diyecektiniz sanırım!" dedi kıza yerini ve haddini bildirerek. Koltuğuna yaslanınca iri bedeni, koltuğu geriye kaykılmıştı.

Kız ağzı açık kalakaldı. Sanki camdan giren keskin güneş gözünü almıştı, ya da son dönemin yorgunluğuna yenilip uyuya kalmıştı da hâlâ gerçek hayata geçiş yapamamıştı. Gözlerine ışık tutulan tavşan gibiydi bakışları, garip bir telaşa kapılmıştı. Mantığı devreden çıkmış olmalıydı ki, gözlerini adamın yüzünden alamıyor ve hayatında ilk defa, bir adamı bu

kadar dikkatle incelerken cevap veremiyordu. Garip bir sessizlik geçişti aralarından. Kız çekingen ve ürkek, adam meraklı ve tuhaftı tepkilerini beklerken... Evet açık kalan ağzını kıpırdatmayı akıl edemeyecek kadar tuhaf bir durumdaydı ve bu hâli öyle seyirlikti ki. Bu iş için çabaladığına ve kendini buraya geçici olarak da olsa görevlendirmeyi başardığına, tüm o çene savaşına; bu kızın şu şaşkın hâli değerdi. Bu menekşe gözlerini bir daha bu şekilde merakla görmek için tüm dünyayı dize getirecek bir gücün içinde bulunduğunu hissetti. Kendine bile açıklayamadığı tuhaf bir alışkanlık hâline gelmişti o gözlerin görselini hatırlamak...

Ayten kendini toparladı. Burası iş yeriydi ve ona böyle cesurca bakmasının da sürekli karşısına çıkmasının da hesabını soramazdı. "Şey..." dedi çekinik bir sesle, "Siz?"

Müdür siz misiniz? Siz neden sürekli kâbuslarımda ve gerçeklerimde bulunmaktasınız ve lanet olsun neden hep hayatıma kazara düşmüş el bombası gibi geleceğimi kör etmektesiniz.

Derhal toparlandı. "Müsait misiniz?"

"Değilim." dedi adam kaşlarını kaldırarak, bedenine öfke dolan kız dışarı çıkmak için hareketlendiğinde, olduğu yere mıhlayan sözleri işitti.

"Ama kal."

Kız gözlerini kısarken adam kibirli bir bakış attı. Bir selviyi andıran uzun boyu ve narin yapısına etkileyici bir hava sunan siyah bir döpiyes giymişti Ayten. İpek olduğu her hâlinden belli olan beyaz gömleği, yeni alınmış olduğunu parlak dokusundan haykırıyordu. Ayağında hafif topuklu siyah deri, ince bileklerini saran bantlı ayakkabıları vardı. Telaşlı bir şekilde solurken, nehir misali omuzlarına dökülen dalgalı saçlarının parlak sarısı yüzündeki o beyazlığı daha da vurguluyor, öne doğru fırlar eden ve adamın her baktığında kanını kaynatan tepeler aklını karıştırıyordu.

Menekşe rengi ürkek gözleri ve kendinden emin bir tavırla yukarı kalkan kumral kaşları da teniyle müthiş bir uyum içindeydi. Bir inat abidesi olduğunu belirtircesine yukarı dikilmeye hazır olan burnu fındık kadardı ve dudakları... sanki konuşsa bir ömür; susmasın diye dua ettirecek bir büyüye sahip dudakları... şaşırtıcı bir şekilde dikkat çekiciydi. Günün bu saatinde, camdan vuran ışığın altında her an kanatları açılacak gibi duran bu melek görünüşlü şeytanı seyretmek onun için paha biçilemezdi.

Kız sessizce beklerken merakla adama bakıyordu ve şu hâliyle ne kadar sersemletici olduğunu bilse tepesinde tef çalarak gezerdi. O resimlerde gördüğü göz kamaştırıcı takımlarından birini giymişti, ofisin bir cephesini boydan boya çevrelen penceresinden gelen altın rengi ışık kumral yüzüne vuruyordu. Ceketinin kumaşı ve düğmeleri öyle gösterişli şekilde

parlıyordu ki, ona bakmak neredeyse can yakıyordu. Genç adamın gözleri başıboş gözlerini yakaladı ve gözlerinde gördüğü o parıltı hiç de masum olmayan anıları zihninde canlandırdı. Ayten yutkunarak alelade şeyler düşünmeye karar verdi. İşe yaramadı. Zihni sürekli utanılacak anıların yasaklı görüntüleriyle bağlantı kurmaya devam etti ve akabinde yüzü kızardı.

Şimdi tıraşlı çenesinde dolaşan o güçlü eller, cüretkâr, saygısız bir amaçla onun vücudunda gezmişti. Dudaklarına kayınca gözleri, annesi elini çimdirmiş gibi irkildi. Düşüncelerine öfkelenince gözlerini sımsıkı yumdu. Adam hızlanan kalbini durdurmak için her an elini göğsüne koyabilirdi, sadece masumca onu süzmesinden bile bu kadar etkilenmesi saçma değil miydi? O kadar kadın içinden neden o? Aslında içinin derinliklerinde cevabı biliyordu. Diğer kadınlar ona asla meydan okumamıştı. Diğer kadınlar onu görmezden gelmemişti ve diğer kadınlar ona böyle güzel bakmamıştı. Tek çekim onu görmezden gelmesiydi, ikisinin hiçbir ortak yanı yoktu. Onca kadın içinde bir mıh gibi kalbine gözlerini çakan sadece oydu. Kız kendiyle savaşırken Yaşar elini çenesine koymuş vitrine çıkarılmış elbise gibi onu dikkatle süzüyordu.

"Yaşar Bey?" demesiyle adamın bakışları yine çakmak çakmak yanan gözlerine çıktı. Öfkesinden tepesinden dumanları çıkan kız topuklarının üzerinde dönerek kapıya atıldığında, onun huzursuz sesiyle titredi.

"Olduğun yerde kal." Bu bir emirdi.

Kaldı ve sorgularcasına adama döndü. Aradaki gergin enerjiye bakılacak olursa ikisi de bu an için hazırlıksızdı. Adam başını salladı. Son zamanlarda unutmaktan korkmaya başlamıştı. Bu güzelliğin hırçınlaştığında nasıl da saf bir ihtirasa demir aldığını biliyordu artık. Aklından çıkaramadığı, uzun süredir düşündüğü ve hayatında sadece dört kere gördüğü... hayal mi gerçek mi ayırt edemediği bu güzelliği, doğduğu günden itibaren tanıyor gibiydi ve ne zaman aynı havayı solusalar eksik olan ne varsa tamamlanıyordu sanki...

Aslında işin enteresan tarafı gerçek anlamda hâlâ tanımıyor oluşuydu kızı ama içinde bir yer onu en az kendi kadar tanıyor olduğuna emindi. Ona dair hiçbir anıyı, hiçbir kelimeyi, hiçbir ukalalığı unutmamıştı ama belli ki küçükhanım o günü ve sonrasını kafasından tamamen silmişti.

"İzlemeniz bitti mi?" dedi kız kollarını göğsünün altında bağlayıp ayağını ritmik olarak yere vururken.

"Cık." yaptı adam gülümseyerek. Ne kadar baksa da doyamayacak olduğunu söylese, kesin kafasına bir şeyler fırlatırdı.

"Bu yaptığınız mobing," dedi kız dişlerini sıkarak.

"Neye dayanarak?"

"Beni izliyorsunuz?"

"İzlemeden nasıl karar veririm."

"Neye karar vereceksiniz?"

"Çalışanımı tanımaya çalışıyorum." dedi küstah bir tutumla. "Şimdi sessiz kal..."

"Ne?"

"Koca ağzını kapa."

"Sen... Sen?" dedi kız yine ellerini yanına indirip yumruk yapıp hırçın ayağını yere vururken.

"Alçak adamın tekiyim."

"Öylesin." dedi kız dişlerini sıkarak, "Statünü kullanarak beni mobbingliyorsun."

"Öyle mi?" dedi adam yine umursamaz sesiyle.

Öyleydi cidden. Bu şaşırtıcıydı, çünkü içine kapanık olduğunu, hatta biraz melankolik olduğunu düşündüren yapısının duygusallıktan ne kadar yoksun olduğunu herkes bilirdi.

Herkesten kendini soyutladığında mutlu olan, kendi ekseninde dönen dünyasına ayak uyduran, toplantı odalarındaki ciddi tavrını, kadın erkek ayrımı olmadan çalışırken de beraberken de sergileyen, herkesten çok çalışan ve bir şeyleri elde etmek için dişini tırnağına katan otoriter bir adamdı. Disiplin onun karakteriydi.

Ve bu kadınla her karşılaşmalarında, tek bir bakışla etkisi altına almasına kızarak, kaşlarını çattığını idrak edemedi. İçin için kızdı buna, belki ego belki beklenti, yabancısı olduğu duyguları hazmedememişti.

"Gördüm göreceğimi, şimdi çıkabilirsin. Bir de kahve söyle."

Kız ağzı açık kaldı. *Ukala. Uyuz. Pis sapık.* Dişlerini gıcırdattı.

"Neden çiçek yolladınız bana?"

"Beni unutmaman için." dedi dürüst bir tutumla ama kızın yüzüne bakmak yerine önündeki dosyalara odaklanmıştı.

Adamın umursamazlığına kızıp dikkat çekmek için "Sizi aklımdan bir saniye olsun çıkaramıyorum inanın..." dedi kız ve istediğini aldı. Başını üzerinden kaldıran adam keyifle kıpırdanırken, çapkınca gülümsedi ve kız gülüşünü yüzünde soldurdu. "Sürekli, sizi bıçakla mı gebertsem yoksa silahla mı karar veremiyorum. Bana hangisi daha fazla haz verir bilemedim!"

"Bende seni aklımdan çıkarmıyorum. Özellikle rüyalarımı süs..."

"Yeter..." dedi Ayten geçen seferki gibi saçmalayacağını bildiğinden. Onu daha fazlasını dinlemeye ne terbiyesi ne de sinirleri izin verecekti.

Yine sapık rüyalarından bahsedecekti, ter bastı, solukları düğümlenerek çıktı yukarı. Ayağının topuğunu hırsla yere vurarak odadan çıkarken, farkında olmadan kapıyı sertçe çekince, gümbürdeyen kapıyla tüm departman ona şaşkınca baktı. Beyazlayan yüzüyle ona bakan iş arkadaşlarına çevirdi, "Ce... Cereyan yaptı." diyerek soluksuz hâlde yerine geçerken, bacaklarının hâlâ titrediğine yemin edebilirdi.

Önce aklını, sonra evini ve rüyalarını işgal etmişti ve bunca eziyet yetmezmiş gibi işine de el atmıştı Alçak adam. O gün kendine bir daha gelemeyeceğini düşünen Ayten, çantasını alıp buradan koşarak ayrılmadığına şaşarak işine devam etti. Yeni müdür ilgi odağı hâline gelirken herkes onun işinden çok kitaplarından dem vuruyordu. Ne aşk meraklısı milletti, iki laflarından biri iç çekişmeyle bitti. Onu görme umuduyla gözleri hep ofisinin kapısındaydı ve sürekli imalı imalı ne kadar şanslı olduğunu belirtip duruyorlardı.

İki saat sonra dosyalarla adamın ininin- aman ofisinin- kapısını tıklayıp isteksizce odasına girerken, sinirden mi yoksa heyecandan mı titrediğini bilmediği elleriyle dosyasına iyice sarıldı.

"Ne vardı?" diye sordu; kendiliğinden kaba çıkan bir sesle dosyalara bakan adam.

Sanki ilk defa müdür odasına çağrılan öğrenci çekingenliğinde, yavaşça meşe ağacından yapılmış masaya doğru yöneldi. Her adımında kalbinin hızlanan baskısına öfkelenerek adama nefretle bakıyordu. Topuk sesleri beyninde uğulduyor, kirpiklerinin sesini bile duyumsuyordu.

Adam başını kaldırdı ve kız yanına yaklaşırken şaşkın hâline gülümsedi. Gizemli denizler gibi derin duran bakışlarından etkilenmemek mümkün değildi.

"Sen mi geldin Aysel?"

"Adım Ayten Yargıcı, Mahmut Bey!" dedi kız dişlerini sıkarak. Adını bile hatırlamıyordu öyle mi uyuz adam ama çiçek yollayıp şiir yazıyordu.

"Adım Yaşar, Ayfer. Mahmut değil." dedi bu çatışmaya çanak tutarak "Her neyse, işe devam edelim?" Resmen onunla dalga geçiyordu. Kız sabır dilerek derin bir soluk çekti içine ve yapacağı konuşmanın ses tonunu ayarlayarak, "Daha evvel bu işlerle Mine Hanımın ilgilenirdi ve ben iş düzenini bilmiyorum... Şey... düşündüm ki..."

"Mine kim?" dedi dalgınca. Önündeki notlar karışmıştı tıpkı aklı gibi. Hızla düzenlemeye sokmaya çalıştı Yaşar.

"Müdürümüz." Bir an durdu. "Yani eski... yani eski sayılır... Yani... Siz tanıştınız işte. Yani..."

"*Yani*lerin bittiyse sadede gel." Bir kâğıdı imzalayıp kenara ayırdı,

gözleri hâlâ elindeki kâğıtları tarıyordu dikkatle.

"Az evvel bu dosyaları istemiştiniz." Kız bayramda çikolata ikram eder gibi kollarını öne uzattı.

Vurdumduymaz bir tavırla, "Hatırlamıyorum." dedi doğruyu söyleyecek Yaşar. Kız şimdi çığlık atacaktı. Yahu yarım saat önce Leyla'ya dememiş miydi? "Orada yeni gelin gibi dikilmekten hoşlandın herhâlde Ayça, lütfedersen dosyaları masama bırakabilirsiniz."

Dişlerini gıcırdatan kız, "Benim adım Ayten." diye hırladı. "Ayten."

Adamın yüzünü alaylı bir tebessüm kapladı ve bakışlarını kızın ateş saçan mercekselerine çevirdi. "Aysel olduğunu kim iddia etti?"

Çığlık çığlığa topukları üzerinde zıplamak isteyen kız, hızla omuzlarını kaldırıp indirirken, "Birazdan edecek gibisiniz. Milyon Kere Ayten dedim." diye tısladı. "Belleğinizde trilyonlarca 'A' ile başlayan kadın ismi olunca, arasında bulmak zor hâliyle."

"O kadar çapkın mı duruyorum?" dedi ukala, yüzüne bakmadan. "Sana soru sordum. Çapkın mı duruyorum Milyon Kere Ayten?"

Elindeki kalem kıpırdanarak birkaç yeri işaretledi ve başını kaldırdığında kız, "Evet. Ve ukala. Ve Alçak." diye tamamladı sözlerini.

Bu kız öfkeliyken hep böyle güzelleşiyor muydu? Küstahlığına sahte bir hışımlıkla gözlerini kısarak, "Fikrini sordum mu?" diye terslendi.

"Allah'ım bana sabır ver." dedi kız, gözlerini kısa bir an kapatıp dosyalarını göğsüne basarak. Gülmemek için kasılan dudaklarının arasına kalem sıkıştırıp dişledi Yaşar. Kız geriye yaslanmış keyifle kendini süzen adama öldürücü bakışlar atarken, huysuz bir çocuk homurdanmasıyla kendine kızıyordu. Hayır bu adamdan mı etkilenmişti, hem de birkaç saniye gördüğü bu küstah adamdan, sanırım dalgın ve çaresiz bir anda kendinden geçmişti de eşeği at sanmıştı.

"Yaşar Bey..."

"Sus..."

"Ben şimdi ne yapayım?" diye sordu mahcup bir tavırla.

Öyle kalması yeterliydi, onunla aynı havayı solumayı bile seviyordu Yaşar. Önündeki notlara baktı dikkatle, hata vardı. Kâğıdı buruşturmadan önce göz ucuyla okuyup çöpe attı.

Adının Ayten olduğunu direterek yanına yaklaşan akıl bulandırıcı kız, yeniden elinde buruşturduğu kâğıda bakarken gözlerini kaldırdı ve gözleri kesişti. Ne kadar yakın olduklarını idrak etmediğini anlayınca kıza göz kırparak başını salladı. Kızın kalbi tekledi. Ne yaptığını anlayarak derhal elindeki dosyaları masaya bırakıp biraz geriledi Ayten. Kaşıyla notu gösterirken,

"Burada bu tane daha havale olması lazımdı, o yüzden istediğiniz rakamı bulamıyorsunuz." dedi bilmişçe.

"Nereden anladın?" dedi adam tek kaşını kaldırarak, hatalı çıkan hesaba baktı.

"Bu müşteri benim, tüm işlemlerini ben yaparım. Yaptığım işi de unutmam." dedi küstah bir tutumla. Yani onu optüğünü de unutmadığı gibi!

"Bu dosyada eksik var o zaman. Bilgisayarda kayıtlı değil." dedi Yaşar dosyayı itirerek kızın önüne.

"Eksik yok." dedi kız dosyaya uzanarak, saçları önüne dökülürken bakınıyordu. Adamın elleri karıncalandı o saçlara dokunma isteğiyle, yumruk olup dizlerine kondu. Bu kızın gözleri menekşe, saçlarının kokusu çiçek bahçesi gibiydi. İki dosya arasına sıkışan dekont kağıdını çıkarıp adamın önüne koydu. Ayten dikkatle. "İşte burada." Geri çekildi. "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

Ona böyle bakabilirdi mesela. Hiç kıpırdamadan böyle durabilirdi yanında. Yemezdi, içmezdi, uyumazdı Yaşar. Sadece bakması yeterdi, doyardı, ısınırdı, mutlu olurdu onunla.

Kızın yakınlığıyla aklını işe veremediğini anlayarak bocaladı. "Her zaman ne yapıyorsan onu?" diye çıkıştı sertçe. Bedenini bu tür dengesiz hallere alışık değildi ve bu kız iradesinde açılmış, kocaman kara bir delikti.

"Her zaman yaptıklarımızın size uygun olacağını sanmıyorum Yaşar Bey. Şimdi ne yapmam gerektiğini söylerseniz, işimin başına dönebilirim."

Ona meydan mı okuyordu bu ufak şeytan?

"Bırak da buna ben karar vereyim!"

"Yarım saat sonra randevunuz var, istekleriniz yetişmezse bana bağırdığınız da diğer asistanlarınız gibi susmayacağımı belirtmek isterim."

İşte bu şaşılacak bir tepkiydi, ona kafa tutuyordu bu kadın.

"Şimdi saat on ikide randevunuz olduğu için, bu saatten sonra bir iptal yapamam, ama eğer yetiştiremeyeceğinizi düşünüyorsanız önümüzdeki birkaç gün için verdiğiniz randevuları gözden geçirip araya alabilirim. Birden sonra gerçekleşecek randevunuzun dosyaları hazır değil, bunun için neler gerektiğini not ederseniz derhâl dosyayı toparlarım. Osman Bey'in yarım bıraktığı, yeni bir müşteri anlaşması için üç randevunuz daha var fakat isim dışında bilgi alınmamış, neleri araştırmam gerekiyor bana bildirmelisiniz?"

"Sen bana emir mi verdin az evvel?"

"Hayır efendim, öneride bulundum. Dilerseniz bugün tüm randevuları iptal edip yarın hazır şekilde hepsini davet edebilirim?"

Süklüm püklüm olacağını düşündüğü kızın içinden resmen kobra yılanı çıkmıştı. Kaşları içinde kabaran hiddeti saklayamayacak bir öfkeyle çatılırken, "Aldığım kararların sorgulanmasına alışkın değilim, listedeki tüm işler gerçekleşecek," diye kestirip attı.

Bu kadar imkânsız bir görevi hemen yapmasını bekleyecek kadar aklının havada olduğunu düşünmemişti. Ama ciddiydi. Ayten bu ikazı iyice aldı, düşünceli duruşunu toparladı. Buz gibi bir tavırla, "Benden isteğiniz nedir?" diye sordu otoriter bir tutumla.

"Kapıyı kapaman ve yerine geçip benim için çalışmaya başlaman." Anlamayacakmış gibi duran yüzüne bakarken, "Çiçeğe su vermeyi de unutma, solmasın." diye ekledi.

O da kendi menekşesine sevgi verecekti, solmayacaktı, zamanı vardı. Onu sevmeyi öğretecekti Ayten ve onu tanıyana kadar peşini bırakmayacaktı. Milyon kere Ayten olsa bir tane menekşe gözlü etmezdi.

Çiçekten bahsettiği an tepesi atan ve küstahlığında sınır olmadığını kavramasına yardımcı olan adama öldürücü bir bakış atan Ayten hırlarcasına nefes aldı. Yine elleri yanında yumruk olmuştu, sanki birazdan yerinde tepinerek bir çocuk şeffaflığında isyan edecekti. Ufak aptal. Beden dili açık kitap gibiydi, okumasını bilene.

Yanakları kıpkırmızı olmuştu ama bunun utanmaktan değil öfkeden olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordu Yaşar. Yutkundu. O an göz göze geldiler ve gözlerini ondan koparmak cidden irade savaşına yelken açtı. Kahrolası kibirli kadın, bir içim suydu. Neler oluyordu böyle... Neden onun için tek taraflı bir savaş başlatıyordu ki?

"Gidiyordun sanırım..."

"Yaşar Bey." diye başladığı sözlerinin nereye varacağını az çok tahmin ediyordu adam. O yüzden dinle şapkam moduna geçmesi zaman almadı. Ama onun kibirli bakışlarını kaçırarak, "Asistanlık özellikleri taşımıyorum. İzin verirseniz..." diye başladığı sözleri, kabaca ağzına tıkandı.

"Vermiyorum. İşinin başına dön, az evvel saydığın tüm o işleri toparla sonra gel burada bekle."

"Bekle derken!"

Adam ona sert bir bakış atınca çığlık atmak istedi, yine karşısına dikip uzun uzun seyredecek miydi?

"İşlerinizi halledeceğim."

"Ve geleceksin."

"Ve işimi bitirip mesaim bitene kadar müşterilerimle ilgilenip evime gideceğim."

"Buraya gelecek karşımda duracaksın." diyen adama dişlerini sıkarak baktı.

"Yapmazsam."

"Yaparsın," dedi kendinden emin adam. "Hem de birazdan. Şimdi çıkabilirsin."

"Çok beklersiniz efendim." derken başıyla jest yapıp, hızla odadan çıktı. Neyse ki bu sefer kapıyı hırsla çalmadığı için, bir süre kapıya mal mal bakmak durumunda kalmamıştı adam.

Elindeki kalemi masaya atıp parmaklarını yüzüne kapadı. O sarı saçlar... masmavi gözler... mükemmel kıvrımlar ve asistanlık için yeterli özellikleri olmadığını söyleyen ukala dudaklarla... bu kadının hırçınlığı, yatakta çok yetenekli olduğunu söylüyordu ve bu düşünce adamı milyonlarca zerreye bölüyordu.

KAKTÜS TEAM

Gitmeliyim menekşe diyarından...

Suladıkça soluyor taç yaprakların...

Sen unutulduğun kadar şiirsin...

Ben göremediğim kadar şairim...

5. Bölüm



İnsanın taşıyamayacağı en ağır yüktü vicdan. Bir kalbin gizleyemeyeceği en büyük kaygıydı hoşlanmakla nefret arasında kalmak. Bir insanın perdeleyemeyeceği tek duyguydu gözlerine vuran özlem. Ve farkında olmasa bile kalbinde kelebek çırpınışı, karnında at çiftliği kurulan herkes ufak ufak fire verirdi dirayetinden. Saklayamazdı beyninin köşesine ittelediği hislerini beden dilinden.

Ayten de saklayamıyordu çok sefer, nefreti kadar keskin değildi belki beğenisi ama eskisi kadar fulü da değildi. En önemlisi de bu olanları kime anlatsa deli derdi. Adam resmen ona işkence etmesi için özel seçilmişti. Her şeyi geçti de Melih bankada çalıştığını duyduğunda küçük dilini yutacaktı kesin. Üstelik bu adamla uğraşmak, Çin Seddi'ni tek nefeste dolaşmakla eş değerdeydi. Ne zaman yan yana gelseler, sinirleri laçka olmuş hâlde irade savaşına girmekteydi.

Umuyordu ki bir gün kendi şubesine döner, bu şehre bir daha da geri dönmezdi.

İş yorgunluğunun arkasından önce Melih'i ziyaret edip iyi olduğundan emin olmuştu. Yolu üzerinde olduğu için market işi de ona kilitlenince, bugünkü arkadaş toplantısını iptal etmişti Ayten. Evinin yolunu tuttuğunda aklından geçen tek şey, baharın güzelliğini sunan rengârenk bahçesine kurduğu hamağa uzanıp, yeni aldığı kitabını okumaktı.

Son zamanlarda her yerde, [2]Müjde Aklanoğlu'nun yeni romanından hayranlıkla bahsediliyordu. Bu yazarın her kitabı bambaşka ve eğitici senaryolara dayanıyordu, eğlendirirken düşündürdüğü aşikârdı. Bununda

2 Sırtında çok dost hançeri taşıyan yazarlar, es kaza birinin kitabının adını emeklerinin satırında gezdirmeye bile korkarlar!

diğerleri gibi öğretirken eğlendireceğine ve hemencecik biteceğine, tadının dimağında kalacağına emindi.

Evin sokağına geldiğinde marketten alması gereken ve unuttuğu şeyin ne olduğunu düşünürken, bahçe kapısını açık görünce kaşlarını çattı. Leyla gelecek dese bundan hiç bahsetmemişti. Evin girişine yaklaştığında gördüğü son model Land Rover ile kimin geldiğini anladı. Kahretsin, geriye dönmesi için geç mi kalmıştı?

Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Çayını içerken, dikkatle izleyen adamın bakışları altında aracını durdurdu, bakışlarını ondan kaçırmadan emniyet kemerini çözdü ve kapıyı açarak dışarı çıktı. Şaşkınlığını göstermemeye çalışarak arka kapıyı açıp marketten aldığı poşetleri yüklenirken, onun dikkatle kendini izlediğini biliyordu. Ayağının ucuyla kapıyı kapatıp aracın alarmını devreye sokarken, derin bir iç geçirdi.

Her zaman takındığı sakinlik maskesiyle ilerlerken, adamın kaşlarını kaldırarak onu izlemesi hiç hoşuna gitmemişti. Yanına yaklaştığında isteksiz sohbet ettiği kişilere kullandığı ses tonuyla "Keçinin sevmediği ot." diye homurdandı. İş bitmiş, evde başlamıştı işkencesi. Yaşar 'in göğüs hizasındaki bardağı dudağına kaldırırken sinsice güldüğüne yemin edebilirdi.

Dikkatle kızı süzen Yaşar aynı soğuklukla selamlarken, birbirlerine olan bu garip mesafeye ikisi de kafa yormayacak kadar umursamazdı.

Elindeki poşetlerle mutfağa giren Ayten, "Kalıcı değilsiniz sanırım." dedi iğneleyici bir sesle.

Nezaketen elindeki poşetleri almaya yeltenmeyen öküz Yaşar, bir an kıza bakakaldı. Az önce soğuk konuşan dudakları alaycı bir biçimde kıvrılmıştı. "Bunu ne kadar çok isterdin değil mi?"

"Bu soruya yanıt için geç kaldım, değil mi?" dedi elindeki poşetleri mutfağa sokup bulaşıkları makinaya dizen annesine bakarak. "Kolay gelsin sultanım." dedi her zamanki gibi, poşetleri masaya bıraktı.

Ona gülümseyerek dönen Dilruba Hanım anında kaşlarını çatarak "Koyma pis şeyleri masaya." diye çıkıştı her zamanki gibi suratı asılırken.

"Anne daha yeni aldım, neresi pis?"

"Markette poşetlerken yere bırakmadın mı?" diye sordu. Yaşar çocuk gibi azarlanan genç kızın yüzünü keyifle izlerken, Ayten dudağını dişledi suçlu suçlu. Annesi başını sallayarak poşetleri yere indirip kızını yanağından öptü.

"Misafirimiz var."

"O misafir değil, baş belası." diye homurdanan kız, "Ayrıca görmemek

mümkün değil. Bir ev büyüklüğündeki arabasının bahçeyi işgali yetmemiş, yalı kanığı gibi kapıya dikilmiş... şimdi de bizi dikizliyordur eminim." dedi buysuzca.

"Ne bu öfke?" dedi annesi kızarak. "Umarım bankada da böyle kaba davranmıyorsun adama? Valla hatır demez koyarlar kapının önüne bilesin." Kız şaşkınca annesine bakarken, yaşlı kadın omzunu sarsarak, "Yaşar Bey söyledi. Ayrıca çok çalışkan ve disiplinli olduğunu da belirtti. Aferin, işinde iyi ol, savsaklama." diye tenkit etti.

Şirket aklına gelince, unutmak istediği tüm öfkesi galeyana gelmişti. Onu öptüğünü de söyleseydi keşke de annesi onu bir temiz döverek postalasaydı. Ona çiçek alıp şiir yazması yetmezmiş gibi, resmen karşısına dikip gün boyu defalarca seyretmişti. *Pis sapık.*

Hayır sadece adama bakarak neden öfkelendiğini bir anlayabilse. Aslında son derece samimi duruyordu bu sefer. üzerindeki kaliteli ceketini çıkarmış yerine daha gündelik şeyler giymişti. Kot pantolon ve aynı renkte kot gömleğin, yaşından daha genç gösterdiği kesindi. Onun hep takım elbiseyle gezeceğini düşünmüştü. Ama o gömleğinin kollarını kıvırmıştı ve bu daha tehlikeli, daha sert bir görünüm veren adaleli kolları ortaya çıkmıştı. Sürekli çalıştığını okuduğu bir adam için atletik bir beden hayli akıl karıştırıcıydı. Oysa masa başında çalışan kadınlar genelde birkaç ayda bir rejim telaşına düşerdi ve adamlar spor yapmazlarsa göbek büyütürdü.

"Yerleşti mi şehzade?" diye sordu annesine alayla, üzerindeki ceketi çıkarıp hole çıkarak portmanto dolabına asıp geri döndü. Yerdeki poşetlere uzanarak dolabın başına geçti.

"Fişini çek." diye uyaran annesinin sesiyle iç gerdi. Homurdanarak dolabın fişini çekti ve annesi eline temiz, nemli bir bez tutuşturarak, "Yerleşmeye çalışıyor. Zaten çok bir şey getirmemiş." diye bilgilendirdi. "Mobilyalar yeni, onları sildik birlikte."

Yaşar Sadık temizlik yaparken...

Başında annesinin eski yazması, altında çamaşır suyuna bulanmış eski donu... Bu görüntü gözlerinin önünce gelince derhâl aklından sıldı. Tüm karizma yerlerde, işte bu düşünce az da olsa gülmesine vesile olmuştu... Onu sürekli böyle düşünmeliydi. Gülmemek için dudaklarını ısırdı. Aldığı sebzeleri yerleştirmeden evvel dolabın içini silen kız annesinin eline bezi tutuşturup yere diz çökerken, "Kalıcı değil o zaman?" dedi kısık sesiyle.

"Bence kalıcı." dedi annesi iyice yıkadığı bezi sıkarken, arabasına yönelen adama baktı camdan.

Annesinin dikkatle nereye baktığını merak eden Ayten ayaklandı, onun

gibi camdan dışarı baktı. Aracın bagajından ufak bir kutu çıkaran adam, büyük bir çantayla eve yönelmişti. Ayten onun sessizce holden gidişini izlerken, "Bu adamdan hoşlanmıyorum." diye fısıldadı.

Annesi hülyalı bir sesle, "Bence çok iyi biri. Önceden kitaplarına hayrandım, şimdi karakterine. Çok kültürlü, ayrıca çok kibar... Nasıl nazik bir bilsen." dedi iç geçirircesine.

Annesiyle aynı adamdan bahsettiklerine emin değildi, nezaket namına bir hareket görmemişti uyuz adamdan ve hiç de çekici bir yanıyla karşılaşmamıştı, aksine çok iticiydi. O yüzden yaşlı kadına kaşlarını çatarak bakıyordu. "Buna ne ara karar verdin?" diye kısık sesle çıkıştı. O sırada Yaşar Bey yine holde görünmüş, ardından aracının yanına gitmişti.

"Biraz sohbet etme şansımız oldu?"

"Ne zaman geldi ki?" dedi kız merakla.

"Senden iki saat önce." Biraz duraksadı. "Arada, şirkette görüşeceğinizden bahsetti, mesain bittiği hâlde neden gelmediğini merak etmiş. Ben de Melih'e uğrayacak dedim."

"Ona izahat verdin yani! O kim ki nerede olduğumu merak ediyor?"

Kızının yine saman alevi gibi parladığını gören kadın, "Laf olsun diye sordu bence, hemen adamı gömme. Bu kibarlığını gösterir." diye azarladı. Bu hadsizliğini gösterirdi ona.

Dilruba Hanım kızını süzdü dikkatle, ani çıkışlarına alışık değildi ve ne hikmetse konu ne zaman bu adama gelse Ayten durduk yere deliriyordu.

"Geleceğini biliyordun değil mi? O yüzden dün temizlik yaptın, arkadaşlarının geleceği falan yok!"

Kızının suçlarcasına yüzüne dikilmiş gözlerinden kaçarken, "Üf Ayten sorguya mı çekiyorsun? Ayrıca üst katta fazla ses yapmazsan sevinirim." diye uyardı. Ayten ara da bir müziği bangır bangır açar, deli danalar gibi tepinerek spor adı altında kendini paralardı.

"Üst kata çıkmayacağıma göre ses olmayacağı garanti. Hani sensiz çıkmayacaktım unutmadım." dedi iğneli iğneli, "Maazallah bir köşede beni sıkıştırır, mıncıklar falan." diye annesinin damarına basınca, acılı bir çimdikle ödüllendirildi. Suratını asıp "Onu eve alan sensin ama her seferinde çimdiği yiyen benim. Gerçekler acıdır sözünü kanıtlamana gerek yok."

"Zevzekleşme, işine bak." dedi yaşlı kadın düşünceli gözlerle.

"Bu benim işim değil, üstelik işten yeni geldim. Ne zalim annesin sen, hemen işe vuruyorsun elimi." Biraz naz biraz öfkeyle dolabın başına geçti. Hızla aldıklarını yerleştirdi. Annesinin, "Fişi tak." diye azarlamasıyla, fişi takıp mutfaktan çıkarken, yine barut gibiydi. Bu kadın neden her seferinde

fiş eziyetini çektirirdi ki, anlamıyordu!

Söylenerek hızlı çıkış yapınca hole, adamla burun buruna gelmesi kaçınılmaz oldu. Meydan okur gibi huysuz bir duruşla karşılık verirken, Yaşar koluna doldurduğu kutuları düşürmeden bir adım kenara kaydı. "Affedersin." diyerek merdivenlere yöneldi.

"Bir daha burnumun dibine girersen, affetmem." diyen hırçın kız onu teğet geçerek merdivenden paldır küldür çıkıp, odasının kapısını adamın gözlerinin içine bakarak suratına çarptı.

Sonra da odada tırnaklarını yiyerek dolaştı.

Camı açıp soluk almak istedi, ellerini camın pervazına yaslayıp dişlerini sıkarken annesinin onunla olan sohbetini duyumsayabiliyordu. Muhtemelen aracın başındaydılar. Bu adamın evde olacağını bilmek onu geriyordu. Tırnaklarını mobilyanın pervazına batırdı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sırtını yatağa yasladığı an düşünmeye başladı. Bu adamı ilk gördüğü andan beri bir huzursuzluk hissediyordu ve onun gözlerine baktığı ilk andan beri, başlarına dert olacağı belliydi.

Annesi zaten hayrandı ona, yapmacık kibarlığını ondan başka görende yoktu. Kahrolası pislik fazla bir gayret sarf etmeden, annesini avucunun içine almıştı ve iş yerinde de herkesin ona saygı duyması gerçekten korkunç bir durumdu. Sanki kadınlar bankaya para yatırmaya değil de ünlü reklamcıyla resim çektirmeye gelir gibi doluşmuş, ipini koparan üst katın yolunu tutmuştu. Hayır hangi ara haberdar olmuşlardı anlayamamıştı ki.

Yarım saat sonra kapı tıkladı ve annesi içeri kafasını uzatarak, "Yemek hazır, hadi aşağı gel." dedi her zamanki şefkatiyle.

Kız yataktan kalkarken "O da bizimle yemeyecek değil mi?" diye sordu aynı kibriyle.

Tam o sırada merdivenlerde ayak sesi duyulunca, annesi kaşlarını çatarak onu uyardı ve "Lütfen terbiyesizlik etme." diye kızarak odadan çıktı.

Hırsla kaptıya bakarken tüm öfkesini bir kumaş parçasından alırcasına hırçınca gömleğini çıkararak yatağının üzerine fırlattı. Altındaki eteği de çıkarınca, iç çamaşırıyla odanın ortasında tırnağını yiyerek dolaşmaya başladı. Bu adamı burada istemiyordu ve bunun için bir şey düşünmeliydi. Kahretsin, adam zaten arazinin sahibiydi, evi de almıştı, daha ne düşünebilirdi ki? Susmaktan başka düşüncesi olmamalıydı, çaresizdi.

Üzerini değiştirdiğinde, elindeki tarakla aynanın karşısına geçti ve hüzünlü gözlerle görüntüsüne baktı. Annesiyle alakası yoktu ama babasına çok benziyordu gözleri, ne zaman aynaya baksa, babasına bakıyor gibi oluyordu. İşte o zamanlar onun yüzü şekillenirken zihninde, içi özlemle doluyordu.

Onun gibi ince ve uzundu. Altına geçirdiği düz eşofman bile bacaklarının bütün güzelliğini ortaya koyuyor, biraz belirgin olan kalçalarını her halükarda belli ediyordu. İnce merserize kazağının V yakası muntazamdı, üstelik siyah kazak saçlarının rengini vurguluyordu ve kuğu gibi narin boynunu dikkat çekici bir hâle sokuyordu. Sarı saçlarının her zamanki gibi omuzlarına dökülüyor olması bugün hoşuna gitmeyince, taradığı saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yaptı. Giyinme faslını hallettiğinde içindeki sıkıntıdan hareketleri hantallaşmıştı.

Odadan çıkmak istemiyordu, hatta o sahte kibarın evdeki varlığını unutmak istiyordu ama annesini, ne kadar uzun süre sahtekârla yalnız bırakırsa, dostluklarının o kadar sağlam olacağından korkarak aklını başına devşirdi. Annesinin yersiz hayranlığıyla başa çıkamayacak kadar zayıf olmaktan nefret etti ama o adamla başa çıkacak kadar güçlü olduğunu düşünerek kendiyle gurur duydu.

Aşağı indiğinde masa neredeyse hazırdı ama annesi ortalarda görünmüyordu. Yemek masasındaki eksikleri giderirken içeri giren ve sanki kırk yıldır bu evde yaşıyormuş gibi dolaba gidip kendine bir bardak soğuk su alan adama, kaşlarını kaldırarak baktı ve az sonra adam sessizce yanına geldi. Ona yakın bir mesafede durarak uzandı. Hemen kızın başının üstünde olan dolaptan bardak alırken, nefesini tutan Ayten onun saçlarını havalandıran soluklarını ensesinde hissederek titredi. Adam gülümseyerek geri çekildi. Onun kokusunu algıladığı an nefes almayı bırakan kız yakınlığı ile kasılıp kalmıştı. Bunu bilinçli yaptığını bildiğini belirtircesine öfkeyle adama döndü.

"Su içene yılan bile dokunmazmış, senin gözlerin dokunuyor." dedi suyunu yudumlamadan evvel.

Kız derhal bakışlarını adamdan çekerek salata işine odaklandı. Hızla sebzeleri yıkamaya başladı. Öyle eziyetle yıkıyordu ki, salata yapılmadan tüm vitaminlerini elinde ovuşturarak öldürecekti.

"Annemle fazla samimi olmanızı istemiyorum."

"Neden?" dedi adam bir yudum daha su alırken. "Onu da baştan çıkaracağımı mı düşünüyorsun?"

Bu iğrenç sözle kasıldı kız ve hırsla sıktığı elindeki biber ortadan ikiye ayrıldı. Adam kısacık bir an eline baktığında gözlerinde yanıp sönen ışığı Ayten görmedi.

"Yersiz şakalarınız canımı sıkıyor."

"Ne zamandan beri?"

"Şu andan beri."

Adam elindeki bardağı sertçe tezgâha koydu, üzerine eğilerek yüzüne

yaklaştı. Kız donup kalırken o soluksuz kalmasını algılasa da geri durmadı. "Belki hayal kırıklığına uğrayacaksın ama *yaşlı kadınlar* ilgimi çekmiyor." Bakışlarını ateşten kurbaçlar gibi kızın üzerinde gezindi ve sinesinde biraz daha oyalanarak saçlarına çıkardı.

"Gençler hayli zamanınızı aldığındandır bu."

"Sen yılan dilli bücürün tekisin." dedi adam kaşlarını çatarak.

"Boyum size yakınken mi, gözlük almanızı tavsiye ederim malum yaş geçiyor değil mi?"

"Öyle nazik bir kadının senin gibi taş kalpli kıza nasıl sahip olduğuna akıl sır ermez. Hani ellerimde ateş kestiğini görmesem, hep böyle buz kütlesi olduğunu sanırdım."

Her kelimesinde o geceyi vurgular gibi konuşan adama diş bileyen kız, o geceden her geçen gün biraz daha pişman oluyordu.

"Bana bak..." dedi hırsla.

Bu isteğe bir ömür köle olurdu adam. Ona baktı, dikkatle ve sevgiyle. Kız ne yaptığını anlayınca dişlerini sıkarak dudaklarını büzdü isyanla. Şimdi adamın bakışları gözleri ve dudakları arasında gidip geliyordu.

"*Sen ne keskin ne yakıcı bir kadınsın. Aklıma düşmüş dipnot gibisin. Hem dikkat çekmeyecek kadar küçük hem de önemini arz edecek kadar büyüksün.*"

Bu kadar tutkulu cümlelerin bir arada olmasını beklemeyen kızın ağzı kurudu ve derhal gözlerini kaçırdı. "Biliyor musun ikimizde konuşuyor ama ne sen beni anlamak için önyargılarını kaldırıyorsun ne ben senin inat çeperini kırmaktan vazgeçiyorum. Aslında sessiz bir savaş başlattığımızı görmüyor musun, eğer sonunda esir düşersen sözlerime, asla affetmem."

Bu kadar şairane söze verilecek kadar ince kelimeler konuşamıyordu kız ve kabaca ürettiği kapak laflarının saklandığı heybesinde onu alt edecek kadar cüretkâr bir sözcüğü bulunmuyordu. Sustu. Arkasını döndü. Sözlerindeki eşsizlik yetmezmiş gibi dibinden bir adım öteye de gitmiyordu. Şimdi elleriyle birlikte bacakları da hafifçe titriyordu. Kalbinin atışını kulağında duyumsayınca derhal sakinleşmeye çalıştı. Yere düşürdüğü yeşilliği çöpe atmak için eğildi. Adamın gözleri aşağıya indiğinde beklediği görsel bu değildi. Yuvarlak poposu ortaya çıkmıştı. Kahretsin, bu kız her zerresiyle onun elleri için yapılmıştı, parmakları karıncalandı. Hem inatçı hem de dik başlı olmasına rağmen inatla ona çekilmekten kendini alamıyordu.

Kız ellerini yıkayıp işine odaklandı. Ona çaktırmadığını umup yandan bakarak, "Umarım kusursuz hayatınızı bu eve taşımaya kalkmazsınız." dedi iğneleyici bir sesle. Sebzeleri doğrama tahtasına aldı.

"Bende tam bunu yapacaktım."

"Neyi?"

"Kusursuz hayatımı bu eve taşıyacaktım."

Söylediği sözlerle aklında çağrışım yapan şey hiç hoşuna gitmeyen kız elindeki bıçağı adama doğrulttuğunu fark edemeden, "Bana bak. Eve kan kız atarsan gecenin bir yarısı onları sokağa dökerim, seni de deşer bahçeye gömerim haberin olsun," dedi hırsla. Ve bu sözlerin ağzından çıktığına kendi bile inanamayarak dururken eli titredi.

Bir an kaşlarını çatan ama sonra derhal keyifli sırıtmasını saklayan adam burnunun ucuna sokulan bıçaktan hiç irkilmemişti ve işaret parmağıyla bıçağın ucuna dokunup kenara çekerken, "Çok kıskançsın. İstemediğini söylemen yeterli, ben seni dinlerim." dedi gözleri parlarken.

Kız ağzı açık hâlde bakarken sözlerini yanlış anladığına emin oldu, aslında o sözleri hangi nedene dayanıp söylediğini kendi de bilmiyordu ama onu kıskandığı falan yoktu. Hayır bu yalandı!

"İnsan sevdiğini kıskanır, nefret ettiğini gebertir." dedi lafı kendi istediği gibi çevirerek.

Adam gözlerinde yine o hain parıltılar belirdiğinde kalbi tekledi, boğazına bir yumru oturdu.

"Evime kimi getireceğim seni ilgilendirmez bücür." Baştan çıkarıcı bir sesle ve gülümseye, bu sözler çok eğreti duruyordu. "Kıskançlığın falan yok değil mi cidden?"

O zaman kadar hiç kimseyi kıskanmayan kız, onun eve kadın atacağı düşüncesine katlanamaz bir hazımsızlıkla karşı çıktı. Kanı kaynayınca içinde yeşeren bu duyguları reddetti. "Ah neden yazar olduğunuz ortada, hayal dünyanızda yaşamanız cidden gerçekmiş. Ayaküstü yine yazmaya başladınız." Hışır ettiği salatasına donerken, devam etti. "Adımızın çıkmasını istemiyorum. Seni bilmem ama burası ufak yer, hoş karşılanmaz. Annemi üzersen seni buna pişman ederim."

"Seninle anlaşmanın bir yolunu bulmalıyız." dedi adam.

"Uzak durun benden, gül gibi anlaşırız."

Uzak durmak mı, bu kadar yakınındayken mi? Öldürseler dirilmenin yolunu bulurdu. Kıza tepeden aşağı bakarken soluğu yavaşladı. Gözleri sinesine kaydı, hızla nefes alıp verdiği zaman o minik şeyler yukarı doğru kalkıp iniyordu. Bu kadar çekiciyken uzak durmak mı, cidden o minik elleriyle gırtlağını kesmesi gerekecekti?

İşaret parmağıyla ona dokundu. "Kavgacı tavrından vazgeçersen size uyum sağlarım." Dokunuşuyla kızın omzu titredi, adamın kalp atışı sekteye uğradı. Kız ağır bir dönüş sergiledi. Sanki dans ediyorlarmış gibi. "Üstelik özelime saygı duyduğunuz sürece sizinle kapışmam Ayten Hanım ve

buraya sadece kendimi dinlemeye geliyorum, kadın dırdır çekmeye değil. Bilmem anlatabildim mi?"

"Yani kadın olmayacak." dedi kız merakla yan yan bakarken. Onca konuşmadan anladığı ve sevindiği şey bu muydu?

Adam kızın gözlerindeki parıltıları görünce bir an kaşlarını çattı. Az önceki ani çıkışının sebebini öfke sanmıştı, yanılmış olabilir miydi? Amacı ona sataşıp kızdırmaktı ama o gözlerine böyle bakınca uzaklaşmasından çekindi. Menekşeler nefretle değil, merakla ve adını koyamadığı bir tuhaflıkla parlıyordu. Bu kızın menekşe gözlerini sinesine dikip sevgisiyle sulamak istiyordu. "Çevremde her dakika kadın olmadan da idare edebilirim, sonuçta annemin karnından yalnız çıktım."

"O zaman anneme söyleyeyim senden uzak dursun."

"Allah'ım." dedi adam dişlerini sıkıp gülerek. "Çok zorsun, cidden. Beni zorluyorsun, her anlamda. Eve kadın atmayacağıma emin olabilirsin." Elinde bıçak varken, elinin tersiyle yanağına düşen saçı çekmeye çalışan kıza kaş çatan adam dişlerini sıktı. Sakarlık edebileceği aklına gelmiyor muydu manyak kadının, kendini yaralayabilirdi?

Yemin et der gibi bakan Ayten'in yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti adam, boş bardağı tezgâha koyup mutfaktan çıkarken gülümsuyordu. Adamın gidişine kız şaşkınca bakakaldı. Fark ettiği şeyle, "Bardağı bulaşık makinasına koy, senin hizmetçin yok bu evde." diye çıkıştı. Arkasından dudağını dişledi, söylediği sözle dehşete düştü.

Kahretsin, daha ilk günden annesinden yardımcısı olmasını talep etmişti. Titreyen elleriyle salatayı yapan kız sosunu ayarladı. Taze değil de günlerdir dolapta beklemiş gibiydi, suratını astı. Annesi mutfağa girip masanın hazır olduğunu gördüğünde kızının yanağından öperek. "Teşekkürler." dedi ve kız kendini toparlamayı umarak yerine geçti.

Yaşar mutfağa girdiğinde kız annesiyle sohbet ediyordu, tabii ki kapının dibinde donup kalmasının sebebi bu değildi. Ayten, iki eliyle ensesine uzanarak, az evvel salata yaparken bağladığı saçlarını çözdü, sonra başını neşeli şekilde geriye atarak parmak uçlarıyla sarı buklelerini salladı. Henüz özgür kalmış saçları, tepelerindeki taşlı avizenin altında altın dalgalar hâlinde ışıltılar saçıyordu. Bu görsel, kalbi tekleyen genç adamın gözlerini kamaştırarak onu bir sarhoşa çevirdi. Kız arkasını döndü, boyun eğen bir iç çekişle başını sallarken, bakışıyla buluştu. Sanırım ağzı açık kalmıştı, Yaşar 'in ilk işi onu kapatmak oldu. Beş dakika sonra üçü masada oturmuştu. Üçü! Bu görüntü de bir terslik vardı. Ve kapı zili çaldığında adam saçma düşüncelerinden uyandı.

"Melih gelecek miydi bugün?" diye sordu annesi kaşığını masaya bırakırken.

Ağzına götürdüğü çatalı hırsla ısıran Yaşar, bakışlarını genç kıza çevirdi. Gözleri çok tehlikeli bir hâl almıştı ve bunu kızdan saklamayacak kadar kendinden emindi. Şu Melih denen adamın ismini bile sevmiyordu.

Adamdaki bu ani değişimden korkan Ayten yerinden kalkarken, "Yok, bugün arkadaşlarıyla takılacaktı." dedi düşünceli bir tutumla.

"Sen otur ben bakarım." dedi bir anda Yaşar, ayaklandı. Dilruba Hanım bile, adamın bu samimi tutumuyla afallayarak bakınca, bunu fark eden Yaşar derhal kendine çeki düzen verdi. "Akşam vakti ben varken gerek yok, ben bakarım." Toparlaması iyiydi ama hâlâ canı sıkkındı.

Başını salladı yaşlı kadın memnunca. Yaşar kapıya giderken anne kız şaşkınca bakıştı, bir dakika olmadan mutfağı dolduran ses, "Kaynanam seviyor vallahi." dedi neşeli bir hâlde.

Ayten içeri giren Hülya'yla dişlerini sıkarken, onun genç adama sokulup, "Annen beni çok sever değil mi Yaşar?" diye şakalaştı.

"Tabii sever kızım, neden sevmesin. Neyin var senin, mis gibisin." dedi yerinden kalkan Dilruba Hanım gülümseyerek. Hülya bu iltifatlarla neşelenerek yaşlı kadının yanına gidip yanaklarından öperek sarıldı.

"Hoş geldin. Hadi ellerini yıka da yemeğe gel." dedi gülümseyerek.

Hiç ikiletmemişti Hülya Dilruba Teyzesini. Birkaç dakika sonra mutfağı sadece çatal kaşık sesleri yokluyordu. Hülya salatayı çatalına takarak evirip çevirerek, "Kaç haftalık bu?" diye sordu.

Ayten kızaran yüzünü saklayarak çorbasını içerken, Yaşar, "Bir saatlik. Allah taksiratlarını affetsin." dedi gülerek.

Ayten kaşığı öyle bir sıktı ki, kâseyi birazdan kafasına fırlatmazsa, Yaşar çok şanslı bir adam demekti.

"Neden yemek odası varken mutfakta yiyorsunuz yemeğinizi?" diye sordu Hülya yine işgüzarlık ederek.

Bir an çatalı elinde asılı kaldı yaşlı kadının. Yaşar'la gözleri çakışınca kaçırdı hüzünlü bakışlarını. "Bilmem." dedi ağzına attığı lokmayı yavaşça çiğnerken. "Muhsin Bey öldüğünden beri hiç orada yemek yemedik."

Ortalığa kederli bir sessizlik çöktü, Hülya bile sorusuna pişman olmuş gibiydi. Baba acısıyla dalga geçecek kadar kimse vicdansız olamazdı. "Aman canım, burası daha samimi." dedi lafı geçiştirmeye çalışarak ve konuyu değiştirmek için Yaşar'la konuşmaya başladı. Ayten iştahının kaçtığını hissetti, bir kâse çorbayla oyalanıp durdu. Normalde annesi günün nasıl geçtiğinden dem vurur, ona arkadaşlarıyla olan telefon görüşmelerinden

bahsederdi. Ama bugün neredeyse ona yok gibi davranıyordu.

Yemek sırasında annesi yalnızca sahte kibarla ve onun uzatmalısıyla konuşmuştu. Ama Yaşar ayran bardağına uzanırken kızın hâline bakmadan edemedi. Sofraya oturduklarından beri tek kelime etmemiş, üstelik bir elini dertli dertli başına yaslayıp tasalı şekilde yemekleriyle oynayıp durmuştu. Bunun sebebinin Hülya olduğunu varsaydı. Bu kız neden sevmiyordu Hülya'yı? Gerçi Hülya da ne zaman Ayten konusu açılsa, kızı yerden yere vurmak için zaman kolluyor gibiydi. Bu kadınların sessiz savaşı sanırım çocukluklarına dayanmaktaydı.

Yaşar meselenin ilk aşka dayandığını bilse, öfkesinden kudururdu kesin.

"Yeni romanın konusu ne hakkında?" Dilruba Hanımın sorusuyla Yaşar'ın dikkati genç kızdan yaşlı kadına kaydı. Bunu söylemeyi gerçekten düşünmedi. Bakışları genç kıza kaydı. Ayten yerinden kalkarak yiyemediği tabağını toparlayıp, "Size afiyet olsun." dedi, tabağı sudan geçirip makinaya atarak, ellerini yıkayıp mutfaktan çıktı.

"Elinize sağlık yemek harikaydı." dedi genç adam ağzını silip yerinden kalkarken.

"Kahve ister misiniz?" diye sordu yaşlı kadın.

"İyi olurdu ama yola çıksak daha iyi olur. Hülya'yı evine bırakırım, hem gece yarısı yola çıkma durumunda kalmayız. Sabah da toplantım var." dedi gülümseyen kibar bir sesle.

"Ben burada kalabilirim, sabah erkenden kalkar giderim işe, aracımla geldim zaten." dedi Hülya yaşlı kadının varlığını hiç umursamadan. Dilruba Hanım bocalayarak, "Kalabilirsin tabii, boş odamız var." dedi saf bir hinlikle. Kızı gibi gördüğü kadını, kendi çatısı altında evlenmediği adamın koynuna sokacak kadar geniş mezhepli değildi.

Hülya şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken yaşlı kadının otoriter tavrına bakakaldı. Anaç tavrıyla başını dikleştirdi, utanarak yanakları kızardı.

"Hadi çıkalım." dedi Yaşar uyarıcı bakışlar atarak Hülya'ya. Kız bu tavrından hiç hoşlanmadığını belirterek kaşlarını çattı. Sanki daha evvel onunla yatmamış gibi davranmasından sıkılmaya başlamıştı, aylardır ona elini bile sürmemişti. Sanki onun bekâretini Hülya almıştı. O sırada kapıda beliren gölgeyle irkildi. Bakışları hırsla Ayten'e dönerken, dişlerini gıcırdatarak gülümsedi.

"Ben bu gece sende kalırım o zaman." dedi Yaşar'a sokularak arsız arsız.

Dilruba Hanım onaylamaz şekilde başını sallarken, Ayten sessiz şekilde yanlarında dikilmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Yine beklerim kızım?" dedi yaşlı kadın üzgün bir sesle.

Normalde Ayten yemekten sonra eline kitabını ya da telefonunu alarak kendi dünyasına çekilir, Dilruba Hanım televizyon izleyerek kahve içerken sıkıntıyla kızını izlerdi. İlk defa evde başka bir nefes var, sohbet edecek biri var diye sevinirken, o da gelip geçici olduğunu belirtmişti. Belki bu gençler evlenince yine kızıyla tek başına kalacaktı ve bu da uzun sürmeyecek gibiydi, sonuçta Yasemin Hanım ***artık bu işe bir ad koyalım*** falan dediğine göre Melih yakında evlenme teklif edecekti.

"Bir daha ki gelişiniz uzun sürecek sanırım." dedi yaşlı kadın üzgün bir sesle.

"Yok, hafta sonunu burada geçirmeyi düşünüyorum. Birkaç parça eşya daha getireceğim ve ufak bir alışveriş yapmayı planlıyorum." Biraz durakladı, "Bana yardımcı olur musunuz bu konuda?" diye sordu.

Hülya dışlanmaktan hoşlanmayarak, "Bende olabilirdim, hafta sonu boştum. Bende burada kalabilirim." dedi kırgın kırgın.

"Sen bana hafta sonu kızlarla İzmir'e geçeceğiz, uçak biletimizi aldık demedin mi?" dedi adam ilgisiz bir tonda.

"Dinliyor muydun?" dedi kız sesi kısık hâlde. Hâlbuki pek dinliyor gibi değildi umursamaz hareketleri.

"İsterseniz haftaya yaparsınız siz gençler..." dedi Dilruba Hanım anlayışla.

"Haftaya olmaz." dedi adam inatla. "Bu hafta yapalım."

Yaşlı kadın hevesle, "Tabii ki." dediğinde genç adam onun gülümsemesine mutlu oldu. "Aslında annem de olurdu ama o memlekette kalıyor, gelip gitmesi babam için sıkıntı." Babası annesinin birkaç günden fazla uzakta kalmasına delirirdi, adam yapışık ikizi gibi karısını gözünün önünden, dizinin dibinden ayırmak istemiyordu ve Yaşar bunu neden açıklamak gereği duyduğunu kendi bile bilmiyordu.

Yaşar Hülya'yla birlikte odasındaki dağınıklığı toparlayıp dışarı çıktığında, yaşlı kadın ortalıklarda yoktu. Oysa ona gideceğini belirmişti, veda etmeden gitmekte içinden gelmiyordu. Hülya çantasını kurcalarken, "Uf telefonum yok." dedi ve söylenerek tekrar eve girdi.

Saate baktığında bir saatten fazla odasında oyalandığını anlayarak bahçeye bakınmaya başladı Yaşar. Yaşlı kadın bahçeyi çevreleyen çelik tellerin ardındaki başka bir kadınla koyu bir sohbete koyulmuştu. İri bir ağaçta dallarıyla onları saklıyordu. Yaşar gülümsedi. Annesine ne kadar çok benzediğini söylese şaşardı sanırım Dilruba Hanım. Bakışları ileri kaydığında kollarını göğsünün altında bağlamış, tek başına sedirin yanında duran kızı gördü. Garip duruyordu. Üzgün gibi. Dalgın gibi. Bir sıkıntısı mı vardı?

"Çok güzel bahçe, eminim annen senelerini vermiştir."

Kız irkilerek dibine sinsi bir kedi gibi sokulan adama kaşlarını çatarak baktı. "Gidiyorsunuz sanırım?"

"Kedini boğazlamışım gibi düşmanca davranmaktan vazgeç küçük kız, bu tavrın artık canımı sıkıyor."

Adamın yüzü sertleşip gözleri öfkeyle parlayınca, kızın içinde de hiddet ateşleri yandı. "O zaman muhatap olma sıkılmasın. Ben mi sokuldum sinsice senin yanına?" Bu kıza veda etmekte, derdini sormak istemekte haklıydı. Neden bu kadar hırçınlaşmıştı birden, ona yine kedisini öldürmüş gibi nefretle bakıyordu. Sorunu neydi, bir anı bir anına tutmayan ayarsızın teki, asıl oydu.

"Sana tecavüz etmişim gibi davranıyorsun, bunu hak etmiyorum." dedi adam sonunda kabalaşarak.

Kız kaşlarını çatarak etrafına bakındı ve kollarını göğsünün altından çözerek, adama yaklaşıp sesini kıstı. "Bundan emin misin? Fırsat bulsan zorla yaparsın. Pis sapık."

Adam iç geçirerek derin bir nefes aldı ve sabrını zorlayan kıza sakin bir şekilde sordu. "Ayten, iyi misin? Neden hırçınlaştın bir den? Yoksa cidden Hülya'yı mı kıs..."

"Üçtür beni zorla öpüyorsun, bankada karşına dikip seyrediyorsun, çiçek yollayıp şiir yazıyorsun..." diye adamın ağzına lafı tıkadı. Bunu yaparken sergilediği güç genç kızı heyecanlandırdı.

O öpücüğü de sayarsa, üç kere öpmüştü evet.

Niçin sayıyordu? Saymamalıydı!

Elle tutulur, şehvetli bir gerilim onları saran havayı yoğunlaştırdı. Adam duyulabilir, boğuk bir hâlde soluk alıp veriyordu. Bir an yumruk olan parmakları bocaladı. Uzandı ve kızın yüzüne düşen o asi perçemi, yanağını okşarcasına kulağının arkasına tıkıştırdı. Kız bir adım geriledi. Adam bir an dişlerini sıkarak gözlerini kapadığında, onun bunu sinirden yaptığını sanmıştı ama dokunma arzusunu bastırmak için savaş veriyordu. Tamamen yeni bir açlık hissiydi. Ona dokunma açlığı. O ırı, kimseye boyun eğemeyen adam, şimdi saçına dokunduğu için hırçın ve hiddetli görünen kıza karşı çaresiz kalıyordu.

Onun ilgisine.

Ona dokunduğunda verdiği tepkilerin farkında mıydı? Ayten o geceki tutkulu öpücüklerini düşündü. Her seferinde adamın dokunmak için her bahaneyi nasıl kullandığını hatırladı. Az önceki ufak temas... O his omurgasından aşağı doğru dalgalandı, sanki adamın başparmağının zarif dokunuşunu hâlâ yanağında hissedebiliyordu.

"Tüm derdin bu mu? Öpülmek. Hadi ama tatlım seni öpen ilk erkek ben değilim, değil mi? Bu kadar tantana yapmana gerek yok."

Dişlerini sıktığı gibi yumruklarını da sıkan kız, "Seni aşağılık." dedi ağlamaklı sesiyle, onun gözünde o anların bu kadar değersiz olması canını yakmıştı. Üstelik ona ucuz, değersiz bir sürtük gibi davranması da gururu kırıcıydı. İki de bir saçına dokunmasına da katlanamıyordu. "Sen?" dedi, sesini biraz gur çıkarınca annesinin duymasından korkarak ona baktı ama o dünyadan bir haber sohbetine devam ediyordu. "Sen...?"

"Alçak diyeceksin sanırım." dedi adam yine aynı soğuklukla.

"Hayır daha kötü şeyler diyeceğim, hemen karşımdan yıkılmazsan da başlayacağım."

"Ufak bir öpücüğü anımsa uzattın, üstelik öpüşme bile sayılmazdı. Tokalaşma kadar resmiydi. İnan bana seni gerçekten öpseydim şu anda peşimde kuyruk gibi gezerdin."

Kız şimdi tepinerek ağlayacak ve bu ahlaksız adamı tokatlayacaktı. "Sen önüne gelenı öpmeye alışık olabilirsin ama beni hayatımda sevgilim dışında öpen tek..."

İtiraf etmeye başladığı şeyle susup dilini ısırırken adamın gözleri parladı kısa bir an ve ardından öfkeli bir şekilde koyuldu. "Sen de önüne gelen adamı öpüyorsun tatlım. 3. karşılaşmamızdı ve sen de beni her seferinde öptün. Tek taraflı değildi bu eylem."

Bu kadar iğrenç olabildiğine inanamıyordu. Bunu yüzüne nasıl vurmuştu? Unutmaya çalıştığı o hatasıyla nasıl canını yakardı? Bununla yüzleşemedi. Adamın da yüzü aynı öfkeyle dolmuştu, iyi ama neden? Onu öpen de öfkelendiren ve özür dilemeyen de oydu.

Ayten kendini çok rahatsız hissediyordu. Hiç kimseye bu kadar merhametsiz davrandığını hatırlamıyordu ama bu adam yaptığı hareketler ve söylediği şeylerle bu merhametsizliği sonuna kadar hak ediyordu. Bazen düşünürken buluyordu kendini, ***acaba çok mu üstüne gidiyorum*** diye ama adam her seferinde bu düşüncesinin üstüne barut saçıyordu. Aslında bütün olanlara yol açan kendisi değil miydi? Ona yüz vermişti. O gece ona karşılık vererek kendini küçük düşürüp, eline koz vermişti.

Adamı ukala bir tutumla, "Bana hoşça kal demeyecek misin? Ne ayıp." dedi, sesindeki eğlence kızı çileden çıkarıyordu. "Benden nefret ediyorsun değil mi, elinden gelse bir kaşık suda boğacaksın?"

Sustu kız. Ağlayacaktı. Kuyruğu kapıya kısılmış kedi gibi hissediyordu kendini, çaresiz. Adamın bir an evvel gitmesi için dua eder hâle geldi. Uzatmalı sevgilisini de alıp gitmeliydi? Hırsla solurken, "Artık gider misiniz? Kuyruğunuzu da unutmayın rica ederim." diye hırladı dişlerinin arasından.

Sinirle arkasını döndü adama ve beklemediği şey gerçekleşti. Kızı nazikçe omuzlarından yakalayarak kendine çevirdi Yaşar ve kız ilk defa ne söyleyeceğini şaşırıp donup kaldı. Adamın sıcak ellerinin nazik teması bedenini eritiyordu. Geri kaçamadı, ya da bacak arasına tekme savurup kendini ellerinden kurtarmak için mantıklı bir hamle yapmadı.

Yaşar garip bir tutumla birkaç saniye Ayten'in masum yüzüne, menekşe bahçesi, hüzünlü gözlerine baktı. Dudakları titriyordu yine. Nemli kirpikleri titreşiyor, ıslak gözleri ondan kaçıyordu. Dokunsa, ağlayacak gibiydi. İyi ama onu ağlatacak kadar ileri mi gitmişti? Sinirden titremeye başlayan kızın öfkeden kendini çaresiz hissettiğini ve annesini üzmemek için fevri davranmadığını anlayınca, içinde garip bir burulma hissetti. Sonra bu hisler karşısında kendine şaşırmış olacak ki başını salladı.

Oysa kadınlar konusunda çok bencildi, ne düşündükleri umurunda olmazdı. Ama bu kızın dudakları titrediği an canı yanıyordu, gözleri nemlendiği an soluk alamıyordu.

Kızın gözlerine bakmasını sabırla bekledi, Ayten bunu yapmaktan kaçınarak omzundaki eli sarsarak düşürmeye çalıştı. Yaşar kızın omzunu biraz daha baskın tutarak, "Ayten!" dedi, hafif ve rahatsız edecek kadar nazik bir sesti bu.

Kız, adını onun dudaklarından duyduğu an içinde bir şeyler iç içe geçti. Sanki kuşlar sustu, sanki rüzgâr durdu, sanki dünya dönmekten vazgeçip, yoruldu. Zaman ağır çekimdeymiş gibi başını çevirirken, adamın üzgün bakışları altında soluksuz kaldı. Bir şeyler tersti, bu zamanda sadece ikisi kalmış gibi hissetmesi saçmalıktı. Adam yanaklarına dokunmak için kamçılanan elleriyle mücadele eder gibi bocalarken, "Üzgünüm, çok üstüne geldim değil mi?" dedi pişmanlık içinde. Kız şaşkınlıkla gözlerini iri iri açarken de devam etti. "Kusuruma bakma, böyle kibarlıklara pek alışkın değilim." Gülümsedi, kızın kalp atışlarının sesi kulağında yankılanırken, çapkın dudakları kıpırdandı. "Üstelik damarıma basılınca susasım da gelmiyor." Yine yüzüne düşmüştü o asi perçem ve adam yine yanağını okşarcasına kulağının arkasına çekmişti ve yine izin almamıştı. "Hani sen de o kadar uysalsın ki!"

Ve bu iğnelemeyle büyü bozuldu. Kız omzundaki elleri sarsarak düşürüp bir adım geriledi. Yanağına dokunan temasın karıncalanma hissini silmek istercesine elinin tersini kabaca yanağında gezdirdi. İçinde yeşeren o tuhaf kelebeklenme hissine rest çekti. Sıcaklığından, baskın çekiciliğinden ve etkisi altına alan kokusundan uzaklaşarak, aklını başına devşirdi.

"Gidiyordunuz." dedi buz gibi sesiyle.

Gitmeliydi. Evet. Ama neden gidemiyordu? Onun suratının asıklığından ona neydi? Yok hayır gitmeliydi? Hülya'yı alıp derhal gitmeliydi.

Ve gitti de. Kızı öyle asık surat, kendi gibi aklı karışık hâlde bırakıp gitti.

Onu uzun zaman görmemeyi dilerken yanakları ıslanan ve neden ağladığını bilmeyen Ayten, giden ikilinin ardından uzun uzun baktı. Hem de gözleri yaşlı hâlde. Ve iş akluna gelince tum dengesi alt üst olmuş hâlde hıçkırdı. Sanki neden getirmişti ki o kızı buraya? Neden onları bir arada görmeye tahammülü yoktu? Neden birlikte oldukları düşüncesi içini acıtıyordu?

Evet... Onlardan nefret ettiği için... Kesinlikle tek sebep buydu.

KAKTÜS TEAM

Ne uzun oldu artık geceler

Uykularımı on yerinden böldün.

Bir görsen bendeki bu değişimi,

İnanmayıp hâlime güleceksin.

Ne söylersem söyleyeyim, inanmayacak,

Alçak adamın teki olduğumu söyleyeceksin.

Oysa içimde adın uğuldaşıyor,

Nereye kaçsam, aklım seninle uğraşıyor.

Birazdan gün doğacak, gözlerimde menekşenin izleri,

Yastığımda kaldı hayalimin izleri.

Birazdan başlayacak hayat, çekilecek gizlerim.

Kafamı toplayamıyorum artık, yıkıldı otoritem bozuldu işlerim.

Ey sevgili, kaç defa söyledim adını bilmem,

Ayten ismi ömrüme bergüzar oldu.

6. Bölüm



Tüm hafta deli gibi düşünerek geçti. Tam aklı berraklaşmaya başladığında annesinin yine roman sevdası depreşti. "Bu hafta ona dair bir şey duymak istemiyorum!" diye çığlık atmak isterken eve gelip giden komşuları sürekli ünlü yazarı sorar olmuş, kıyılarda köşelerde onu sıkıştıran mahalleli ağzından laf almaya çabalar olmuştu.

Herkes artık bir yazarın evinde kiracı olarak kaldıklarını biliyordu. Onlar da tuhaftı ya neyse, insanlarda sosyal medya çılgınlığına ayak uyduruyordu. Normalde bir evde bekâr bir adam ve bir kız aynı ortamda olsa, adlarını çıkarır tefe koyar mahalle mahalle gezerlerdi ama şimdi onu kim görse "Kafasını dinlemeye geliyor adam haklı, yazmak çok zor olmalı. Hem de çalışıyor nasıl vakit bulsun garip." deyip duruyorlardı. Hırsla açtı dolabının çekmecesini.

"Uyuz herif," dedi tahammülsüz hâlde. "Seninle tanıştığım güne lanet olsun. Çık aklımdan çık."

Kapı tıkladığında odasını toparlıyordu kız. Annesinin olduğunu düşünerek umursamadı, kahvaltıya çağıracaktı kesin çünkü mutfaktan güzel kokular yükselmeye başlamıştı. İşine yoğunlaşmaya devam etti, nasılsa iki tıklamadan sonra içeri dalardı ama kapı inatla tıklanmaya devam edince, belki o uyuzun sinirlerini yerinden oynatacağını düşünerek açmadı. Kapı bir kez daha tıklayıp usulca aralandı, başını içeri uzatan Hülya, "Müsait misin?" diye sordu tedirgin bir sesle.

Çekmeceye koyacağı kıyafetlerle ayaklanan Ayten içeri giren kıza bakarken afallayarak, nefes alamadı. Bu kız ne zaman gelmişti ki eve? Tamam gece onun arabasının motorunun sesini duymuştu ama Hülya'nın geldiğini görmemişti. Elinde tuttuğu kıyafetini sıkıca kavrarken, parmak boğumları beyazlamış eklemlerinden garip sesler gelmeye başlamıştı. Oda daralıyor, çatı alçalıyor, nefes alamayacak gibi hissediyordu. Sanki kabre girmişti, sıkışıyordu çünkü...

Hülya üzerine üç beden büyük gelen erkek bornozunun içinde odasının ortasında duruyordu. Saçı başı dağılmış, ruju yanağına bulaşmış, az önce seviştim dercesine arsızca yüzüne bakıyordu.

Kısık sesiyle "Bi... bir şey mi oldu?" dedi kekelemesine engel olmadan. Biri sırtına tekme atmıştı sanki, beli ortadan ikiye ayrılacak gibi ağrıyordu. Saçlarını tutam tutam yolmuşlar gibi başı acıyordu. Soluk alamıyordu adeta. Hülya fark etmese sinesini yumruklayacak, boğazına takılan nefesi dışarı zorla çıkaracaktı.

O bornozun altında çıplak olduğunu bilmek Ayten'i kansız yaralıyor, vurulmadan öldürüyordu.

"Şey..." dedi genç kız kapıyı dikkatle kapatıp ruh gibi beyazlayan Ayten'e yaklaşırken.

Ayten genzine tıkanan sesini bulmaya çalışarak kekelerken, "Bir... Bir sıkıntı mı var?" diye sormayı akıl edebildi.

"Aslında var ama çekiniyorum," dedi Hülya parmaklarını önünde çekiştirerek. Yanakları al al, dudakları bükülüktü.

"Benim... yardım edebileceğim... bir şey mi?" diye sordu kendini toparlamaya çalışarak ama ne sesi ne de tepkileri kendine çok yabancıydı. Onu bu hâlde karşısında görmeyi ne yüreği ne de aklı kaldıramıyordu.

Birden Hülya'nın gözleri ışıldadı. "Eder misin cidden?"

"Eğer önemliyse..." dedi Ayten, parmakları acıyordu elindeki kıyafeti sıkmaktan. Tırnakları avucuna battığı için elinin içi kanıyor olmalıydı. Bacaklarından her an güç çekilebilirdi, korkuyordu bu çaresiz tepkilerinden.

"Şey..." dedi uzanıp kızın elini tutan Hülya. Felç olmuş gibiydi, dokunuşlarını hissetmiyordu. Elindeki penyeyi alıp koltuğun üzerine atarak, buz kesen ellerini avucuna aldı. Gözlerinin içine bakarak utançla, "Biliyorsun biz Yaşar'la sözlüyüz." dedi konuyu uzatmadan.

"Bi... biliyorum, daha evvel söylemiştin." dedi Ayten gözlerini kaçırmamak için kendiyle savaşırken.

Hülya ısrarla gözlerine bakarken, "Yani senin de sevgilin var, arada gelişen bazı doğal şeyleri engelleyemiyor insan. İki tenin tutkusunu bilirsin." dedi mahcupça gülümseyerek.

Bilmiyordu çünkü sevgilisiyle ufak tefek öpüşme dışında hiç ileri gitmemişti, buna müsaade etmezdi esasen. Ama tutku denen şeyi öğreten şerefsiz şimdi onun sevgilisiydi ve kız susmak durumunda kalıyordu. Bir kadın için ne kadar haysiyetsiz bir durumdu şu an. Yaşar denen adam tarafından defalarca öpülmüştü ve o sözlüydü! Bu durumda olmaktan nefret etti. Kendi bedeninin kontrolünden çıkması hissinden kesinlikle hoşlanmıyor ve korkuyordu. Ve bu durumları her neyse, yıllardır hissettiği her şeyden daha kötüydü. Rahatsızlık verici ıstırap bütün bedenine sızılmıştı

"Sadede gel Hülya." dedi bu acı ana katlanamayarak. Bacakları da daha şiddetli titremeye başlamıştı.

"Biz... şey..." dedi dudağını dişleyerek. Utançtan yüzü kızarmıştı. "Biz korunmayı unuttuk!"

Nefes alamıyordu. Göğsü feci şekilde acıyordu. Darbe almadan, bir zarar görmeden, gerçekleşen bu çeşit bir acının var olduğunu bilmiyordu. Kendi başına somut, kansız ama derin bir varlığı varmış gibi acı saplanıyordu hem kalbine hem de ruhuna. Çocuk değildi Ayten, bazı konuları yaşamasa bile masum da değildi. Tokat yemiş gibi bir adım gerilerken bacaklarındaki derman çekilince, arkasındaki koltuğa oturuverdi. Daha fazla ayakta kalamamıştı, yoksa düşüp Hülya'nın karşısında küçük düşecekti.

Hülya masum bir tepkiyle kızın elini tutup yanına eğilerek, "Çok korkuyorum hamile kalmaktan." dedi açık ve net.

Kızın sıcak elleri arasında kalan, buz tutmuş elleri titriyordu ve buna engel olamıyordu Ayten, put gibi yerdeki halıya bakıyordu.

"Bak sen bile kötü oldun, bir de beni düşün. Senden rica etsem, bana ertesi gün hapı alır mısın? Gerçekten önemli olmasa seni rahatsız etmezdim inan. Yaşar doğum kontrol hapını almayı unuttuğumu duyarsa, endişe edebilir, sonuçta bu planlı değil. Evli olsak neyse de açıklaması zor olduğundan beklemek en iyisi. Bir şey olacağından değil ama içim rahat etsin. Lütfen." diye yalvarmaya başladı.

Neden kendi almıyordu? Neden ciğerlerini sökercesine bunu ona

söyleme gereği görüyordu? Neden seviştiklerini gözüne gözüne sokuyordu? Ayten koltuktan kalkıp dolabının önüne geçerek "Bana ne bundan, kendi pisliğinizi kendiniz temizleyin." diye çıkıştı. Kirpiklerini kırpıştırarak derin derin soludu. Hırsla kıyafetleri katlamaya devam ediyordu ama eller tutmuyordu. Bunu saklamak için daha hızlı katlamaya başladı kıyafetleri.

"Lütfen Ayten..." diye ağlamaya başladı Hülya. Ayten, bunu yapabileceğini sanmıyordu. "Burada herkes beni tanıyor yapamam." Diye kesip attı. Göğsündeki baskının kendi kendine çözülmesinin bir yolu yoktu bu yüzden çakırmadan eliyle kısa bir an ovdu. Sakin kalmaya çalıştı, elinde donup kalan kıyafetle dolabın kapısını kapatıp birkaç saniye nefes alıp verdi. Boğazına dolanıyordu sanki her soluk.

"Annemler böyle bir şeyi kaldıramaz, senin de annen var anlarsın." dediğinde kız gözlerini sımsıkı kapadı, dişlerinin arasından "Tamam, biraz dan alır gelirim." dedi.

Hülya ona arkasından sarılıp, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim bu iyiliğini asla unutmayacağım." diyerek minnet sözleri fısıldadı, Ayten onun üzerinden genzine dolan erkek kokusuyla soluğunu tuttu ve nemlenen gözlerini sımsıkı kapadı. O kokunun kime ait olduğunu çok yakından tanıyordu artık.

Hülya minnet mırıltılarıyla odadan çıkarken, buz tutmuştu bedeni. Elinde sıktığı penyeyi koltuğa fırlatıp kendisini de üzerine aynı kabalıkla atarak, yüzünü elleri arasına aldı. Çığlık atmak istiyordu, bağıra bağıra ağlamak istiyordu, sonradan gidip o şerefsizi gebertmek istiyordu. Ama tüm bu öfkeli tepkileri neden yapmak istediğini de bilmiyordu. Sanki biri için kızgın mızraklarla dağlıyordu, görünmeyen acıları kusuyor, hiç dinmeyecek bir sızıya gebe kalıyordu.

Hülya Ayten'in kapısını kapatırken yüzünde beliren sinsi gülüşle, kalbi hızlanmıştı. Yüzündeki ruj lekesini elinin tersiyle silip, saçma bir yavaşlıkla saçlarını düzenliyordu. O sırada merdivenlerden çıkan Dilruba Hanım genç kızı bornozlar içinde görünce afalladı ve bir an, "Bir sıkıntı mı var kızım?" diye şaşkınca sordu.

"Yok Dilruba Teyze. Biliyorsun kıyafetime az evvel çay döküldü, Ayten'den rica ettim bana birkaç parça kıyafet verecek." dedi gülümseyerek.

"İyi etmişsin kızım." dedi kadın. "Yaşar Bey dışarı çıkmıştı sabah, bir azdan gelecekmiş. Senin geldiğinden haberi yokmuş. O gelince oturalım kahvaltıya, sabredebilir misin o zamana kadar?"

"Dışarı çıkabileceğini düşünemedim, sürpriz yapacaktım ona, ondan erken geldim. Neyse ben üzerimi değiştireyim, Yaşar geldiğinde beni böyle görmesin. Ayıp olur!" dedi gülümseyerek. Hızla Yaşar'ın katına çıkıp

gözden kaybolurken, Ayten'in odasına giren Dilruba Hanım, "Şu kız ne tuhaf olmuş." dedi kızgınca söylenerek. "Önceden böyle arsız değildi. Onunla yok samimi olmaman bazen hoşuma gidiyor ne yalan söyleyeyim." Ruh gibi duran kızından tepki gelmeyince, "Sen de fark ettin mi? Dişiyle tırnağıyla sahip çıkıyor Yaşar Bey'e, hoş bu kız varken adamın yanına kim yaklaşabilir ki? Gerçi Yaşar Bey'in çevresini düşünürsek iyi ediyor, bu zamanın kızları bitti. Sözlüsü var, evli demeden kancayı takıyor. Aferin sahipleniyor sevdiği adamı." dedi taktir ederek ve onu dinlemeyen kızına, "Ayten beni dinliyor musun?" diye sordu.

Ayten başını kaldırdı, gözleri fırtınayla çalkalanan denizler gibi öfkeli, yanakları ıslaktı.

"Sen ağlıyor musun?"

Kız önce şaşkınca ağzını açtı, sonra hızla kapayıp yanaklarını kurulayarak burnunu çekti. Gözlerindeki nemli tabakayı kırpıştırarak uzaklaştırdıktan sonra, "Yo...yok." dedi boğuk sesiyle.

"Ağlıyorsun." dedi yaşlı kadın elindeki sepeti yere bırakarak. "Bir şey mi oldu kızım? Hülya'yla mı alakalı? Ama kızım o zamanlar çocuklukta kaldı. Bak o da pişman duruyor sana sataştığı için, üstelik büyüdünüz siz. Artık çocuk değilsiniz ki niye kavga ediyorsunuz?" Kızının başını okşarken Ayten hıçkırıklarını engellemek için dudaklarını ısırdı. "Paylaşamadığınız ne?"

"Yok anne, Hülya değil." dedi kız ayaklanıp yanaklarını kurularken. Dışarı çıkmalıydı, bu evden, bu bahçeden, o adamın nefes aldığı her yerden çok uzaklara gitmeliydi. Onlarla aynı havayı teneffüs etmemeliydi. Demek geceyi üst katında sarmak dolaş geçirmişlerdi? Aynı çatının altında? Bu düşünceye katlanamıyordu, boğazını zorlayan safralar yutkunmasını zorlaştırıyordu. Aklına geldiği an kızın üzerindeki bornoz ve yüzündeki memnun ifade, kanı kaynıyordu. Elleri hırsla yanında yumruk olurken, dişlerini gıcırdattığını idrak edemedi. Dilruba Hanım kızının bu öfkeli haline anlam veremeyince endişelendi.

"Melih mi? Evlenme teklifi etmedi diye mi üzgünsün?" Kız annesine baktı uzun bir afallamayla. Melih mi? Şu anda aklında olacak son kişi bile değildi! İşte o zaman kendine kızdı Ayten, nefret etti duygularından. Annesi uzun zamandır onu garip görmemişti, rengi beyazladığı için hayli endişelenmişti. Ne yapacağını bilemeden bocaladı durdu. "Bak annesi yakın zamanda konuyu açar diyor."

Kız zoraki gülümsedi. "Yok..." dedi ve inandıracağı en kolay yalana sığındı. "Babamı özledim sadece."

Titreyen elleriyle komodinin üzerindeki anahtarı alıp, "Markete kadar gidip geleceğim." dedi gözlerini kabaca silerken. "Biraz çikolata ve hava iyi

gelir." Odadan çıkarken bir an duraladı ve üzgünce komodindeki resme bakan annesine baktı. Babasını özlediği ne kadar belliydi. O da çok özlemişti, şimdi hayatta olsaydı bu adamla hiç karşılaşmamış olacaktı.

Yanaklarını kurulayarak hızla merdivenlerden inerken çarpıştığı iri bedenle bir an sendeledi. Korkuyla çığlık atıp düşmemek için sımsıkı omuzlarına tutunurken, Yaşar kızı belinden sımsıkı yakaladı. Uzun zaman sonra yeniden kollarında olan kızın bedeninin sıcaklığı ve naif yapısıyla garip kokusu genzine nüksederken, "Hop ufaklık, yavaş." dedi neşeli bir sesle.

Hızla soluk alan ve titreyen Ayten, adamın kollarında duran ellerine baktı tiksintiyle, sonra nefretle yüzüne baktı. Öyle sık soluyordu ki, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Gözleri karanlık bir girdap gibiydi, fırtına patlamış Karadeniz'e dönmüştü. Yaşar kızın menekşelerinin ıslak olduğunu görünce kaşlarını çatarak, "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu. Az evvelki alaycılığı kaybolmuş, kızın yüzüne düşen perçemlerine uzanmıştı yine.

"Dokunma bana." diye hırladı kız adamın ellerini bedeninden iterken.

Ani tepkisiyle irkildi adam, havada asılı kalan elini yumruk yaparak yanına indirdi.

Tamam her zaman kuyruğuna basılmış vahşi bir kedi gibi oluyordu ama bu ani ve sebepsiz hırçınlığı afallatmıştı. "Dokunduğum yok." dedi açıklama yaparak. Adamın yüzüne bakarken hıçkırmak isteyen kızın yanağına asi bir damla süzüldü, tokat arzusuyla kaşınan elleri yumruk olda içinde tuhaf bir çekim peydahlanan adam uzandı ve o damlayı parmağıyla kurularken, gözlerine baktı şefkatle. "Bir sıkıntın mı var Ayten?"

Ona dokunduğu an midesi kabardı, adını söylediği an yüzüne kusacaktı. Yanağındaki elini hırçınca düşürürken dişlerini sıkarak, "Bana... dokunma." diye hırladı yeniden ve adamı yolundan çekmek için kenara itti koşarak evden çıktı. Yaşar birkaç basamak inip peşinden koşacak gibi atıldı ama son anda vazgeçti. Dengesiz miydi bu kız? Hem kim üzmüştü onun menekşe gözlerini? Merdivende görünen Dilruba Hanımla kendini biraz toparlayarak, "Bir sıkıntısı mı var? Ayten neden ağlıyordu?" diye sordu.

"Yok bir şey Yaşar Bey." dedi yaşlı kadın elindeki çamaşır sepetiyle yanından sakince inerken. "Babasını özlemiş yavrucak. Hüzünlendi sanırım." Genç adamın az evvel kasılan bedeni birden rahatladı. Kötü bir şey olduğunu sanmıştı, o zaman neden ona öyle eskisi gibi nefretle bakmıştı ki?

"Misafiriniz yukarıda ama müsait değil." dedi Dilruba Hanım anaç bir tutumla ve çekinerek ekledi. "İsterseniz siz biraz bahçede soluklanın, o kahvaltı için zaten aşağı iner."

"Neden müsait değil?" dedi kaşlarını çatan adam. Aklına hiç iyi fikirler burnuna hiç iyi kokular gelmiyordu. Düşündüğü gibi saçma bir şey olmazdı

umarım. Hülya bu kadar ileri gitmezdi! Klişe bir salak olmayacağını var saydı çünkü bunu yaparsa, korkunç tepkisini kendisi bile kestiremiyordu.

"Üstüne çay döküldü, Ayten de elbise verdi ona değişsin diye. Sizin odanızda." dedi kadın, bilgilendirerek mutfağa geçti. Bir an Hülya'nın kötü kadın senaryoları yazıp uyguladığını düşünerek korkan Yaşar'ın içi rahatladı. Dinlemedi yaşlı kadını, Ayten'in odasının önünden geçerken bir an duraladı ve odaya bakmadan duramadı. Bu kata çıkınca her yer Ayten gibi kokuyordu. Garip bir huzur dolarken içine gülümsedi ve merdivenin başında beliren Hülya, "Sevgilim." dedi boynuna atılarak. Adam dengede kalmak için merdivenin turabzana tutunurken, genç kadın dudaklarına sokularak "Sürpriz." diyordu.

"Ne işin var burada?" dedi adam kızı üzerinden ittirerek öpücüklerini savuştururken. Kaşları çatık olduğunda ne kadar da ürkütesi duruyordu.

Adamın bu hâlinden biraz ürktü kız ama geri durmadı. "Sana sürpriz yaptım, beğenmedin mi?"

"Beğenmedim." dedi Yaşar kaba bir tutumla. Sesindeki katılık tokat gibiydi. "Senin buraya çat kapı gelip gitmeni de beğenmiyorum, ayrıca bana sevgilim diyerek sırnaşmanı da? Seninle bu konuyu konuşup hallettiğimizi düşünmüştüm..."

"Ne bu sinir?" dedi kız kaşlarını çatarak. "Neyin sitemini yapıyorsun. Sürpriz yaptık ne olmuş."

Adamın kavgayı uzatmasına ve kalbini kırmasına izin vermeyerek uzaklaştı, yanından geçerek "Kahvaltı hazırmış, hadi gel geç olmadan yapalım." dedi.

"Hülya..." dedi adam kızın arkasından bakarak. "Buraya gel konuşmam bitmedi daha, yine annemi neden aradın?"

"Sonra sevgilim sonra... Ah Dilruba Teyze nefis kokuyor ev, neler yaptın sen bakayım." dedi kadın onu umursamayarak kaçarcasına mutfağa girerken.

Hülya hakkında düşünmeyi kesemiyordu. Öpücükleri hakkında düşünmeyi de kesemiyordu. Olanları düşünmeyi ve unutmayı hiç becerememiyordu. Melih suçlayıcı bakışlar attığı zaman kendini kötü hissetmekten kaçınamıyordu. Eli yanağına gitti. İçinden bir ürperti geçti. Hafif çıkmış sakallı çenesini, güçlü dudaklarını, vücudundaki ellerini ve genzine yayılan kokusunu hayal ederken gözleri kendiliğinden kapandı. Tadını unutamıyordu.

Geceleri onu düşünerek uyuyor, sabahları yanındaymış gibi garip bir

hisle uyanıyordu. Sanki ne zaman gözlerini kapasa odasına gizlice girip sa-
baha kadar onu izliyormuş da Ayten bundan huzur duyuyormuş gibi garip
bir hisse kapılıyordu.

Melih de öpmüştü onu, neden ille de bu adamı düşünmekte ısrar edi-
yordu?

Oysa hayatın mucizelerle dolu olduğuna inanır, her gün yeni bir şey
öğrenirdi fakat bu öğrendiği duygu onu çürütüyordu. Bu sır onu içten içe
yiyordu ve anlatabileceği kimsesi yoktu. Tek bir kişi bile. Kendinden başka
kimseye güvenmezdi Ayten, dostunun zamanı geldiğinde acıtmak için yu-
muşak karnından vuracağını düşünürdü. Hiçbir dostluğun sonsuza kadar
sürmeyeceğine defalarca şahit olmuştu. Çok arkadaşı vardı elbette ama hiç
dostu yoktu. Sırrını açıklayacağı, derdini yanacağı, akıl alabileceği hiç dostu
yoktu. Bunu fark ettiğinde kendini daha çok yalnız hissetti. Hayatı annesi
ve Melih'in çevresinde geçmeye endekslenmiş gibiydi. Onlar bile içindeki
fırtınaları bilmiyorlardı, onlar bile takındığı maskeyi indiremiyorlar, dilinin
ucuna kadar düğümleri çözemiyorlardı.

Bankanın içinde çevresi kızlarla doluydu ve sayısız kez onların iç gıcık-
layıcı itiraflarını dinleyen kişi olmuştu ama kendini daha bir kere bile birine
açmamış, yaşadıkları hakkında tek kelime etmemişti. Eğer yanlış bir insa-
na güvenip sırrını açarsa ve anlık zayıflığı insanların ağzına düşerse küçük
düşmekten kurtulamazdı. Sahip olduğu tek arkadaşı ve sevgilisi olan Melih'i
kaybetme riskine girmek de istemiyordu. Bu lüksü kaybetmek istemiyordu.

Başını eline koyup hafifçe vurdu. Aptal, aptal, aptal! Menekşeler ona
bakıyordu, o menekşelere. Ne zaman boş vakti olsa gözleri ya ofisin kapı-
sında ya menekşelerin olduğu köşede takılı kalıyordu. Onları çöpe atmakla,
yerine koymak arasında kaç kez gidip geldiğini artık unutmuştu. O notu
neden sakladığını, arada okuyup, salak salak neden güldüğünü de çözemi-
yordu? Peki neden nefret edemiyordu son olanlardan sonra?

Alçak herif! Hepsinin sorumlusu oydu. Kendini kendine düşman edi-
yordu.

Ayten birden buz kesti, kaplumbağa gibi kabuğuna çekildi. Hülya'yla
olan sohbetlerinden beri o eve gelirse konuşmuyor, işten geldiğinde karşıla-
şırlarsa sessizce odasından çıkmıyor, hatta yemeğini bile odasında atıştırıp
ondan kaçıyordu. Ne yüzünü görmeye ne de sesini duymaya tahammülü
vardı. Beş gün sonra bile nefreti sönmemiş, öfkesi dinmemişti ve bankaya
gelen adamı hâlâ gitmemişti.

İki gündür eve gelmemişti ama her gün iki saatlik mesafeyi tepip işe
gelmeye devam etmişti.

Onun bankada çalıştığını öğrendiğinden beri, Melih'te mesafeliydi

artık kıza karşı. Evi alan adamın şimdide burnunun dibinde çalıştığını öğrendiğinden beri, öfkeli bakışlarını üzerinden eksik etmiyor, sürekli iğneleyici sözlerini sohbetin arasına sıkıştırıyordu. Sanki bir şeylerin değiştiğini o da sezmiyordu. "O adamdan hazzetmiyorum." diyordu durup durup.

Yaşar birkaç defa diğer çalışanlar gibi Melih'i de odasına çağırıp iş için görüşmüştü ve Melih odadan her çıktığında ona yıldırım çakan gözlerle nefret edercesine bakmıştı. Bu adam ne diyordu ki melek gibi çocuğu bile öfkeden çıkarıyordu. Baktı olmayacak, sonraki görüşmelerini bir şekilde hep sabote etmeye başladı. Hep bir bahane buldu, onları bir araya getirmemek için çabaladı ve ne zaman bir sorun olsa canıyla, dişiyle üstesinden kendi gelerek buna mahal bırakmadı.

Ama bu seferde bunu yanlış anladı Melih.

Neden onca kişi dururken ille de onun asistanlığını Ayten'in yapmasına takıldı.

Mesela dün ilk kavgalarını onun yüzünden yaptıklarına inanamıyordu, üstelik bunda en ufak suçu yoktu. Neyse ki kalbini kıracak kadar üzerine gitmeyen Melih, hatasını erkenden anlayınca ona sımsıkı sarılarak, "Tabii bunda senin bir kabahatin yok, kader." demişti dişlerini sıkarak. Özür dilememişti ama kendince affetmesini istemişti.

Dün ise aralarındaki o ufak çaplı krizi hallettikleri için yemeğe çıkıp keyifli bir akşam geçirmişler, yemek sonrası sinemaya gidip eskisi gibi gülüp, sohbet edip arkadaşlıklarının keyfini çıkarıp ilişkileri sarsılmadığı için mutlu olmuşlardı. Bu sabahta sevgilisinin yanından mutlu bir şekilde ayrılıp kendi bölümüne çıkan kız o değilmiş gibi, yılgın bir tutumla masasına geçerken, "O geldi mi?" diye sordu tedirginice etrafına bakarak.

"Kim?" dedi Leyla aynı umursamazlıkla.

"Kim olabilir, sahte centilmen!"

"Yaşar Bey mi?"

"Uğursuz vaka." dedi Ayten aynı önyargıyla.

"Deme öyle adamın sana ne zararı var?"

"Hazzetmiyorum, ne zaman onu görsem şeytan çarpmış gibi oluyorum ve tüm günün laneti geçiyor." dedi doğruyu söyleyerek.

"Bankadaki kızlar ona hayran, birkaç hafta içinde yalayıp yutmuşlar tüm kitaplarını, ezbere biliyorlar resmen. Onun geleceği günler nasıl şıkır şıkır giyiniyorlar görsen ve banka birden kadınların gözdesi oldu. O geldi geleli para yatırmak için sıraya giren kadınlar adeta yarışıyor."

"Aman ne saadet." dedi kız.

"Ya diğer şubedeki çalışanlar, onlar bile bu departmana göz kuyruğu gibi günde kaç defa sudan sebeplerle buraya çıkıyorlar sen düşün."

"Evet gördüm, hepsi kapıya diziliyor Süphaneke boncuğuna dönmüş okul çocuğu şıklığında."

"Ne yapsınlar, bankanın kıyafet yönetmeliği var." diye kıkırdadı Leyla.

"İyi ki var, yoksa adamı transparan kıyafetlerle karşılayacaklar maazallah."

"Ah Ayten, seni bilmesem kıskanıyorsun diyeceğim." dedi Leyla kıkırdayarak.

"O şekilsiz kütüğü mü, Allah yazdıysa bozsun." dedi Ayten dehşet içinde eli masaya tıklarken.

Ne nemrut ne suratsız olmuştu son zamanlarda, yüzünden düşen bin parçaydı resmen. Eski neşeli, huzurlu hâli gitmiş, yerini her an patlamaya hazır öfke bombası almıştı. Koltuğundan biraz doğrularak verdiği dosyaları inceleyen arkadaşına sokuldu. "Bu adamın burada ne işi var, anlamıyorum? Gitsin holding binasında, İstanbul şubesinde yapsın araştırmasını."

"Hesaplarda sıkıntı varmış, müdürleri bile uzaklaştırıldı işlerden, inceleme bitince gider merak etme. Ama senin kurtuluşun yok, işten gitse evde karşına çıkacak. Keçinin sevmediği ot işte." dedi şuh bir şekilde gülerek.

Hırsından tırnaklarını yiyerek yerine geçmiş, dişleri keskin bir bıçak gibi etini kesmişti. Keçinin sevmediği ot burnunun dibinde biterdi evet bu adamda onun burnunda bitmişti yine. Annesi ev meselesini kapamadan adam hop bankada karşısına çıkmıştı, hem de müdürü statüsünde tam buna alışayım derken tüm dengesini alt üst eden şeyler gerçekleşmişti. Yok cidden bu kader ona takmıştı, bir rahat vermiyordu.

"Dün sizi konuşurken gördüm Mine Hanımla. Ne kadar kalacakmış peki söyledi mi?" diye sordu.

"Ne bileyim kızım ben adamın sekreteri miyim, asistanı olan sensin!" diye çıkıştı Leyla. Ayten ona minik kedi bakışları atınca dayanamayarak devam etti konuşmasına. "İşler sonlanana kadar arada bir buradaki olacağını duydum ama aramızda."

"Koskocaman Genel Müdür yardımcısı neden böyle ufak angaryalarla uğraşsın ki?"

"Vardır bir bildikleri Ayten, biz karışmayalım." dedi Leyla her zamanki gibi ağır tutumuyla.

Ama onu gördüğü günden beri başı beladan kurtulmayan kız karışmak istiyordu bu konuya, eğer bu sahte centilmenle aynı yerde çalışmak zorunda kalırsa, işi bile bırakmayı düşünebilirdi. Suratı asıldı, ilk işiydi burası.

yolunu açmış burada başlamıştı ve senelerdir de istihdamla devam etmişti hatta kurumsal departmana yükselmişti

"Kuzum bu ay bana destek çıkar mısın? Biraz fazla açıldım." dedi Leyla utgun bir sesle son dosyayı da incelerken.

Gülümsedi Ayten başını sallarken, "Ne kadar?" dedi, Leyla dudağının ucunu ısırdı utançla ufak meblağı söylerken. Acıklı bir durumdu. Elinden milyonlar geçse de banka hesabında üç kuruş parası olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Zannedilenin aksine çoğu banka çalışanı gerçekten az para ile çalışıyordu. Güldürecek bir tutumdu evet, günde binlerce lirayı oradan oraya havale yapıyor olsalar bile kendi hesaplarına havale edilen maaşları zar zor bir evi döndürüyordu.

İstisnalar yok muydu? Elbette vardı. Mesela Şule ve Melih gibi. Bir banka çalışanı 3 dil biliyorsa bir müdür maaşı alabiliyordu, o yüzden kızlar hal hazırda dil kursuna gidiyordu. Masanın arkasındaki koltuğa çökmüş bedeni, günün tüm ağırlığı üzerinde dolaşırken, esnemek için ağzını açtı ve ağzı açık hâlde mıhlanmış gibi karşıya bakmaya başladı. Zaman mı durmuştu, yoksa duran sadece kalbi miydi? Derhal toparlanarak saygılı pozisyona geçerken, elinde çantasıyla gözlerini kısarak ona bakan kişiyle soluksuz hâlde duraladı. Kaygı göğsüne yerleşirken ona sert sert bakan adam, "Evraklar hazır mı?" diye sordu.

Bu ne asabiyet, adamın resmen burnundan dumanlar tütüyor gibiydi.

Her zamanki gibi mesafeliydi sesi, uzak ifadesi içinde kopan fırtınaların çeşitli kaygılarını aksetmiyordu. Bu kız neden ona bu kadar uzak olmaya başlamıştı anlamıyordu adam ve günlerdir yüzünü göstermemek için verdiği çaba da canını fena hâlde sıkıyordu. Tamam çok sıcak kanlı karşılamazdı ama artık sanki tamamen görmezden gelmeye başlamıştı. Dişlerini sıktı, bunun o Melih denen kılkuyrukla alakalı olduğunu düşünerek öfkelendi. Aşağıda karşılaşmışlardı, yaralı iki aslan gibi hırsla bakışmış, ikisi de yarası dürtülmüş gibi pençelerini çıkarmıştı.

"Hazır efendim şimdi getiririm." dedi Leyla aynı masum ifadeyle.

"Ayten getirsin." dedi Yaşar kibirli bir tutumla. "Birde sade kahve."

Adam ofisine girip kapıyı kaparken, "Başka bir arzun!" diye yerinden fırlayan kız dişlerini sıkarak karşısındaki orta yaşlı kadına baktı. Bu adamın Ayten takıntısı onu çıldırtıyordu. Ne güzel Mine Hanım'la konuşup Leyla'yı üstüne yıkmıştı uyuz adamın neden ille de onu istiyordu.

Evi, işi, kâbusları... Hepsine birden tebelleş olmuştu sahte centilmen.

"Sen götürür müsün?" dedi Ayten, tedirgin hâli belirgin olarak.

"Neyi?" dedi Leyla her zamanki gibi anlamazdan gelerek.

"Uzatma Leyla, ne olduğunu pekâlâ biliyorsun." Leyla tek kaşını

kaldırınca, "Tamam senin fotokopileri bugün ben çekeceğim." diye içgeçirdi. "Ama lütfen beni onun vicdanına bırakma. Suratsız yüzü, günümü kararta huysuz bir tutumu var." Bahanesi gerçekti ama ona gerçeği diyemeyeceğine göre vicdanına sataşacaktı ama olmadı.

"Adam koca man bankanın Genel Müdür Yardımcısı, sıradan bir memur gibi olmasını bekleyemezsin. Tabii ki sert olacak, işinde disiplinli olduğunu herkes bilir. Dosyaları bekliyor sanırım." dedi Leyla huysuzca. Eli ayağı birbirine dolaştı Ayten'in, dosyada eksik olup olmadığını henüz inceleyememişti bile.

"Allah kahretsin!" dedi telaşlı ve memnuniyetsiz bir tavırla. Leyla baktıktan sonra kontrol etmeyi düşünmüştü.

"Kızım ne küfrediyorsun yine, adam senden ona gülümsemeni değil sadece dosyalarını istiyor."

"Yüzümün sarkıp öyle kalacağını bilsem bile ona gülümsemem." dedi hiddetle dudaklarını bükerek.

"Valla manyaksın." dedi Leyla.

Ayten minnoş bakışlar attı ama bu sefer Yaşar Bey'in suratsızlığını çekemeyecek olan Leyla, "Hiç yılışma, kendi işini kendin hallet." derken tüm umutlarını köreltti. Ne zaman odasına girse adamın buz gibi bakışları ve sert sesi yüzünden altına edecek gibi oluyordu. Onu en iyi Ayten idare ediyordu, gereksiz yere bozamazdı moralini.

"Adamda farklı bir karizma var değil mi? Her zaman nemrut dursa bile çok yakışıklı." diye ortamı yumuşatmak istedi. "Bence bunu incelemek için odasına gitmelisin."

"Kaplanda kedi gibidir ama sevemezsin, üstelik sırf meraktan inine girmezsin." Leyla sırıtınca, "O zaman sen git işte, bu şansı tepme hevesle izle o uyuz adamı." dedi kaşlarını kaldırarak. Tuhaf tuhaf süzdü arkadaşını ve onu umursamayan Leyla yeni gelen bir telefonu bağlamak için müdürüne, masasına doğru eğildi, onları cam bölmeyle ayıran ofisi gösterirken, işiyle ilgilenmeye başladı.

Saat daha on bile değildi, ama telefonlar gelmeye başlamıştı.

"Leyla..." dedi son defa Ayten.

"Ayten..." dedi bıkkın ve kendinden emin bir tavırla. "Korkma bir parçanı yemeyecek. Nesini sevmezsin işkolik adamın anlamadım. Her zamanki gibi soğuk ifadesiyle içeri girer, çalışanları başıyla selamlar, dosdoğru tecrit odasına kapanır ve saatlerce çalışıp çeker gider." Ayten iyice çekinince, "Canım, sıkıntı sende değil, o herkese karşı öyle kaba inan. Aslında o..." Doğru kelimeyi aradı zihninde Leyla. "Melankolik."

"Bence o benkolik. Pastam dursun karnım doysunluk." diyemeyen ku

yaklandı. Anlamıştı ikna edemeyecekti Leyla'yı.

Kapıyı tıklatıp gelen direktifle içeri girdi. Adam yüzüne hiç bakmadan, adam sabah vermeden elindeki dosyaları masasına bıraktı ve doğrulurken vurduğu şeyle bedeni buz kesti. Menekşe! Yutkundu. Elleri titremeye başladı. Adamın dikkatle ona baktığının farkındaydı ve gözlerine bakmamak için kendiyle çaıştı. Kazandı.

"Başka bir arzunuz var mı efendim?" dedi buz gibi kibarlığıyla.

"Çık." dedi yüzüne bile bakmadan yanına gelip lütfeder gibi konuşan fazla öfkelenen adam.

Kız ona öfkeli bir bakışla kapıya yönelirken, onca tantanayı bunun için mi çıkardığını düşündü. Belki de cidden kendi abartıyordu durumu, belki de adam işinde mükemmeldi... Ama özel hayatında berbat bir aşıktı, kadınların canlarını yakmaktan zevk alıyordu ve "Allah'ım... İnşallah Hülya hamile falan değildir, her ne kadar sevmesem de annesini babasını severim." diye içinden geçirirken, hızla odadan çıktı. Uyuz herif Hülya'yla oynaşıyor ama ona vaat verir gibi masasına menekşe koyuyordu. İyi de ona neydi, koyardı. Demek ki menekşeleri seviyordu. Kendi masasına baktı. Kahretsin. Kulağında sesi çınladı sanki.

"Menekşe gözlerin neden soluyor?"

Saat on biri vurduğu an, banka hareketlendi, öğle saatine yaklaştıkça içeri girenlerin sayısı artmaya başlamıştı. Bu yüzden nefes almadan çalışmak zorunda kaldılar. Yemek vakti yaklaşıp hesaplar kapanmaya başlandığında ise, Kurumsal bölümünde çalışan Ayten için gün çok daha yoğun geçti.

"Bir kahveni içerim." dedi ellerini masasına yaslayıp kızın yorgun yüzüne eğilen Melih.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Ayten yorgun başını masasına koyarken.

Melih işaret parmağıyla kızın başını dürtüp kaldırdı. "Yüzünü görmeye geldim sevgilimin, horlamasını dinlemeye değil. Hadi bana bir kahve söyle ya da istersen karşıdaki kafede içelim. Biraz açılırsın."

"Birazdan mesai başlar." dedi kız karşı kafeye gidip gelmeye üşenerek. Telefona uzandı, iki kahve istedi.

"Aşağısı nasıl?" dedi sevgilisine yorgun hâlde bakarken. Melih'te hiç yorgunluk belirtisi görünmüyordu, kaliteli ceketi, ütüsü taze gömleği, briyantinli saçları ile kızların kalbini çalacak kadar yakışıklıydı. En azından bu huzurluydu. Melih dalgın bir hâlde masanın üzerindeki saksıya dokundu. Parmaklarının ucu menekşeye dokundukça, Ayten soluksuz kaldı. Kanı acımaya başlayınca saksıyı alıp geriye koyarak genç adama suçlu bir tavırla gülümsedi.

Kahvelerini içerken bakışları ara sıra uyuz herifin kapısına kayıyordu neyse ki korktuğu olmadı. Onlar sohbet ettiği süre zarfında odasından hiç çıkmamıştı. Melih iş hakkında konuşurken kendini kaybederdi, her zamanki gibi sohbet konuları banka müşterileriydi. Melih kahvesini içip kalkarken "Bugün eve tek gidebilir misin?" diye sordu.

"Neden ki?" dedi Ayten merakla. İşe birlikte geldikleri için bir hafta Melih, bir hafta Ayten aracını getiriyordu ve aynı yerde, aynı işte oturdukları için tek vasıta kullanıyorlardı. Böylece benzinden tasarruf ediyorlardı.

"Bizimkilerle sahilde takılacağım, eve çıkmayacağım." dedi izah vermekten hoşlanmayan hâliyle.

"İyi. Selam söyle çocuklara." dedi gülümseyerek. O anda kapı açıldı, elindeki dosyayla Yaşar Bey göründü kapıda. İkiliyi görünce bir an durakladı ve ateş kesen ifadesi daha da sertleşti. Gözlerini kısan Melih eğilip sevgilisinin şakağından öperken, sahiplenen bir ifadeyle yanağına dokundu. Hiçbir şeyden habersiz sevgilisinin bu ilgisinin keyfini yaşayan kıza, "Sabah görüşürüz." diye fısıldadı ve onu gülümseteceğinden emin olduğu birkaç şey söyledi kulağına.

Ayten adamın ılık nefesinden gıdıklanarak huylu huylu omzunu sarstı, Melih gözleri ışıldayarak sevgilisinin burnuna dokunup uzaklaştı. Ayten gülümseyerek arkasından bakarken, "Şunu hallet." diye söylenen çatık kaşlı adamla irkildi, tüm gözler suratsız şekilde ofisinin kapısında dikilen adama kaydı.

Ayten utanç içinde ayaklanırken, mesai başlamadığı hâlde korkuyla işine geri dönen arkadaşlarına baktı. Sınıfa giren öğretmenden korkan çocuklar gibiydiler. Öfkeli hâlde Yaşar'a yaklaşıp elindeki dosyaya uzandı. Adamın suçlayıcı bakışları altında yanakları kızarıp kalbi hızlandıkça kendine kızdı. Bakışlarını dosyaya odakladı.

Yaşar dişlerini sıkarak yüzüne bakarken kızın çekiştirdiği dosyayı vermeyince, Ayten hırsla parmaklarının arasından çekip saçlarını savurarak yerine döndü. İkisi de konuşmadı ve bakışlarının karşılaşmasına izin vermedi. Biri sertçe kapıyı kapadı, diğeri hiddetle dosyayı masaya koyup yerine oturdu.

Gün yoğun geçti ama Melih'le bir daha çay arasında bile görüşemedi.

Müşteriler gelmeye başlayınca üzerindeki o yorgun ifade kalktı. İnsanlara derdini anlatmak, sürekli hesaplama yapmak, oldukça sıkı çalışmasını gerektirmişti. Zaman ilerledikçe biraz rahatlama olanağı buldu. Dosya işleriyle bu seferlik ikna ettiği Leyla ilgilendiğinden, o huysuz adamı düşünmeye vakti kalmıyordu.

Gözlerine resmedilmiş ayrılıklar, ben yüzüne kavuşmanın gülüşlerini izmek istedim.

Seni görebilseydim dedim defalarca

Şu kapıdan girip gelebilseydin...

Gelmedin...

Seherle yollara dökülen karıncalar gibi, cümlelerimi toplayıp yoluna düştüm...

Gitmek için gelmedim, kapına yorgun düştüm.

Duygularım öyle tenhadaki, sözcüklerimi anlamayacağından çekindim.

Umut uzaklaştıkça bir sarmaşık gibi duvarlarına tutuna tutuna sarıldım,

Elimden tut bu sefer, düşeceğim...

Heybem ağır, yüküm kıymetli.

Sana kaleme dökülmemiş şiirler getirdim,

Notalara dökülmemiş şarkılar,

Kelimelere dizilmemiş romanlar,

Yavuz kahramanların gözünde can bulan peri kızlarının hikayelerini,

Sana milyon Kere Ayten getirdim, Leyla'nın, Aslı'nın, Şirin'in kaskatı bir Mecnun...

Avuçlarına koydum özgürlüğün cümlelerini,

Ayakucuna koydum şiir bohçalarımı,

Sana, sahibinden satılık, hiç el değmemiş bir aşkın boynunda taşıdığı gerdanlığını getirdim.

Hiç kimsenin fethetmediği yüreğimin hükümdarlığını,

Özgürce güldüğün, korkmadan koştuğun ovalar gibi bereketli ömrümü getirdim.

Unutmadım menekşe açmış tepelerini,

Yüzün tunç gibi çöreklenirken ülkemin bağlarına,

Sana kimsenin ayak basılmayan topraklarda, yaşaman için özgürlük getirdim.

7. Bölüm



Üzerinden bir ay geçmesine rağmen gelmemişti Yaşar Sadık. Onun yerine gelen geçici Müdür'le, Mine Hanım ilgilenmişti. Oysa o onu görmemek için eve geç geldiğinde, arabaları karşılamıştı kapıda ve adam yüzüne bakmadan yanından geçip gitmişti. Kapıda karşılaştığı annesi de birkaç güne tekrar geleceğini belirtip, kızın huzurunu kaçırmıştı ama iki gün sonra annesi üzgün hâlde kahvaltıya inmiş, "Gelemeyecek, telefon açıp bilgilendirdi." diyerek açıklama yapmıştı.

Eskisi gibi değildi Ayten, huzursuzdu. Akşam yemeğinden sonra yatmak için üzerini değiştiriyor, uyuyamayacağını bilerek kitap seçmeye karar veriyor ve ne zaman kitaplığın başına gitse eli hep onun kitaplarına gidiyordu. İnatla; ağır, uyku getirici kişisel gelişim kitaplarından birini seçiyordu ve adama yüz çevirdiği gibi kitaplarına dokunmuyordu. Saatlerce bakışları kitaplara kayarken okumaya çalıştığı kitaba eziyet ediyor ve umutsuzca başarısız olup onun yazdığı kitabı eline alıp gizlice birkaç bölüm okuyordu.

İşten eve, evden işe bir hayat sürer olmuştu. Melih'in ısrarlarına rağmen dışarıda pek fazla vakit geçirmek istemiyordu. "Ev kuşu oldun sen iyice" diye çıkışmalarına aldırmıyordu. Genç adam iyice huzursuz olmaya başlamıştı esasen, durduk yere garip sorulara başlamış, kızın bu soğuk tavrından dem vurarak huzursuzluk çıkarmaya yer arıyordu.

"Sende bir haller var Ayten, eskisi gibi değilsin. Hani sıkıntı o Yaşar denen adam olsa, o da gelip gitmiyor bildiğim kadarıyla. Ama yok sen huzurlu değilsin." dedi yine o katılaşmış sesi, çatılmış kaşlarının hesap soran tavrıyla.

Ayten ağır çekimde gibi baktı sevgilisine. Öğle yemeği yiyorlardı. Elindeki çatallı bıçağı bırakıp onunla sohbet etmesini bekleyen adama inat, yemeğini yemeye devam ederek, "Nereden çıkarıyorsun bunu?" diye sordu sakince.

Melih kızgın bir tavırla suyundan yudumlarken, "Uzaklaşıyorsun sanki benden, hissediyorum." diyordu şikâyet ederek. Yakışıklı yüzü asılmıştı ama gözleri öfkeyle parlıyordu, bunu saklamıyordu artık.

"Saçmalama Melih, biliyorsun annem hâlâ aradığı evi bulamadı. Bulduklarını da bütçem kaldırmaz. Bu da yetmezmiş gibi bizim departmanda

temizlik yapıldı, onca işi tek başıma üstlenmek durumunda kalıyorum. Yoruluyorum." diye iş bahanesine sarıldı. Bir usulsüzlük sonucunda bankada birkaç çalışanın birlik olup zimmetlerine para geçirdikleri saptanmış, bunun üzerine temizlik yapılmıştı ve ne kadar kişiyi dolandırdıkları tam anlaşılana kadarda işine son verilen kişilerin işleri üstüne yıkılmıştı. Normalden daha fazla çalışır olmuştu. Tıpkı Yaşar gibi! Ah hayır onu düşünmeyecekti. Müge Hanımın sürekli onunla kontak hâlinde olduğunu biliyordu, ona rapor verildiğini ve dosyaları yolladığını da biliyordu...

İyi de neden gelmiyordu artık, yerine neden başkasını gönderiyordu?

Ona neydi ki! Ne güzel işte suratsız yüzünü görmüyordu.

"Üzgünüm." dedi Melih yüzü solgunlaşan kıza. "Sorun buysa anlarım. Haklısın, çok çalıştırıyorlar seni ama üzülme yakında sana destek verecek birkaç kişi işe alınır." Sırf nezaket olsun diye teskin ederken eline dokunup, bugün sinemaya gidip gidemeyeceklerini sordu. Ayten bu sefer reddetmedi. Melih haklıydı, bu melankolik haller yanlış tasvir edilebilirdi. Onunla daha sık vakit geçirmeli ve eskisi gibi huzurlu zamanlarına dönmeliydi.

Yaz kapıyı çalarken eve pek gelip gitmemişti Yaşar, Hülya'dan haber çıkmamıştı ama kızı sürekli sosyal medyada gizliden takip eden Ayten onun hamile olmadığını en azından bikinili pozlarından ve sürekli gittiği spor salonlarından tahmin etmişti.

Kızı düşündüğü için takip ediyordu, yoksa umurunda bile değildi.

Yaşar'la araları hiç iyi olmamıştı ama artık o gergin ipler de iyice kopmuş gibiydi.

Bir iki defa hafta sonu Ayten evde yokken uğramış, biraz zaman geçirip geri dönmüştü ve o geldiği gün eve bilinçli olarak geç dönen Ayten, onu görmediğine sevinerek hafta başı işine geri dönmüştü. Ve Yaşar da ertesi gün bankaya gelmemişti. Buna sevinmeli miydi? Yoksa gözleri kapıda beklediği için kendine kızmalı mıydı? Aylardır görmediği için özlediği falan yoktu, hayır kitaplarını falan da okumamış, profilinden onu takip falan da etmemiş, hayatını didik didik etmemişti. Uyuz herif eskisi gibi sosyal biri değildi sanırım, kitapları dışında kendisi adına yapılan tek bir haber bile yoktu.

Günlerce kendi kendini kandırdı ve onun hislerinden habersiz olan adam gelmedi.

Havalar ısınmaya başladıkça, camlar açılır olmuştu evde, yine hafta sonu uyumak için annesini tembihleyen kız dışarıdan gelen gülüşme sesleriyle başını yastıklarından kaldırıp huysuz hâlde cama çıkarak, "Anne sana be..." diye çıkıştığında, gördüğü kişilerle, yutkunup susarken öylece kala kaldı.

Mutluluktan gözleri kısılan Hülya annesiyle kahkaha atarak konuşurken, tam karşısında duran ve donup kalan Yaşar ona bakıyordu. Aylar sonra gerçek anlamda ilk bakışmalarıydı, gözleri öyle ilgi çekiciydi ki, haftalar sonra ilk defa ona böyle sıcak ve tüylerini ürpertircesine ilgiyle baktığını hissettiği için, bakışlarını çekemiyordu.

Hülya camdan Yaşar'a bakan kıza dönerek, "Günaydın uykucu, bu saate kadar uyunur mu?" dedi gülümseyerek ve ekledi. "Ay git saçlarını tara bari, birazdan süpürgene binip camdan firar edecek gibi duruyorsun. Dilruba Teyze bu kız sana hiç çekmemiş, şu hâline bak ne kadar paspal."

O keyifle kahkaha atarken duyduğu sözlerle Ayten hızla kendini içeri çekti. Karşısındaki aynaya dalgınlıkla baktığında, saçlarının elektrik verilmiş gibi kabardığını, gözlerinin uyumaktan şiştiğini görünce; lanet etti. Kendini yatağının üzerine atıp pikenin altına kaçarak, hislerinden de kaçtı.

Annesi iki kere seslenmişti ona, hayır odasından falan çıkmak istemiyordu ama ısrarla yanına gitmesini istiyordu yaşlı kadın. Duşunu alıp giyindikten tam bir saat sonra aşağıya indiğinde, masaya yaklaşırken Yaşar'ın dikkatli bakışlarını yine aynı sıcaklıkla üzerinde hissetti. Öyle ilgiyle bakıyordu ki... Gözleri öyle dikkatliydi ki, kız neyin değişik olduğunu merak ederek kendine bakınmadan edemedi.

Üzerinde salaş tişörtü, altında siyah taytı ve spor ayakkabısı vardı. Sarı saçlarını fön çekip tepesinde atkuyruğu yapmış, duru yüzünde gram makyaj yoktu. Ama adam ona öyle odaklı bakıyordu ki, kız yüzünde bir şey varmış hissine kapılmadan duramıyordu.

Üstelik adamın bakışları kanını kaynatıyor, karnını kasıyor, soluğunu hızlandırıyordu. Neden ona böyle özlem duyarcasına, hasret kalmışcasına soluksuz baktığını düşünüyordu. Bakışlarını kaçırarak masaya yaklaştı, "Hoş geldiniz." derken eğilip annesinin omuzlarına elini koyup yanağından öptü. Annesi elini sıkıp, "Sana da günaydın kızım." dediğinde Hülya genç kıza hoşnutsuz hâlde bakıp, "Bu saate kadar yatılır mı, az daha bekleseydin akşamla kahvaltıyı birlerdin." dedi.

"Bu kadar uzun konuşmak için pratik mi yapıyorsun?" demek isterken saatine bakarak, "Saat henüz on." dedi ve ekledi. "Üstelik çalışan insanlar için hafta sonları velinimettir bilirsin." diyerek son sözü söylemenin gururunu yaşadı. Bu kızla aynı havayı solumak bile onu başka bir insana çeviriyordu. İnatçı, sinsi, hırslı...

"Nereye gidiyorsun?" dedi annesi. "Kahvaltı yapacaktık."

"Ben sütlü gevrek yedim, biraz koşacağım." diyen kız adamın çatık kaşları arasında kulaklığını takarak uzaklaştı. Bir saat sonra geldiğinde onları hâlâ aynı yerde gördü. Hülya telefonuyla oynuyor, Yaşar laptopuyla

bütünleşmiş transa geçmiş gibi parmakları klavyenin üzerinde kıpırdamıyordu. Onları rahatsız etmeden eve girmeyi umarken, sıkılgan başını eğerken Hülya gözlerini kısarak avına odaklandı. Gülümserken, "Kaçak, selamsız sabahsız gittin bari gel de kahveyi birlikte içelim." deyince kız olduğu yerde durdu. Yaşar kısa bir an laptopunun üstünden kıza bakmış ama umursamadan yazmaya devam etmişti. "Siz keyfinize bakın." dedi ve bakışları genç adama kaymasın diye dikkat ederken, "Hem Yaşar Bey çalışıyor!" diye belirtti.

"Ah o çalışırken kendinden geçiyor, bu ara sadece çalışıyor zaten. Gel şuraya otur." dedi samimi bir tutumla Hülya. Sanki arkadaşlarmış gibi böyle sevgiyle gülümsemesi ne ironiydi. Yaşar Sadık arasa kendine uygun kızı bulamazdı. Al drama kraliçesi Hülya'yı, vur yalancı centilmen Yaşar'a.

Ayten karşı koymaya çalıştı ama Hülya çok ısrarcıydı, kısa süre sonra mecbureten boyun eğmek durumunda kaldı. Üzerini değiştirip yeni bir duş alarak, yanlarına geldi. Bu sefer üzerinde beyaz tişört altında dar bir kot vardı. Saçları nemli olduğu için omuzlarına salmış, iki tokayla tepesinde toparlayarak kendine masum bir ifade katmıştı.

Onun masaya yaklaştığını gördüğü an Yaşar bir an duralayarak kıza baktı. Hülya etrafında dolanan karasineği kovalayarak, "Çok sinek oluyor mu burada, her yer yeşil." diye sordu huysuz bir hâlde.

"Bir an Paris'te doğmuş gibi konuştun Hülya, sen de burada büyüdün iklimini biliyorsun." dedi Ayten dilini tutamayarak.

"Ben liseden sonra hiç gelmedim buraya. Biliyorsun taşındık biz."

"O zamana kadar evde tecrit altında mı kaldın?" bakışları atan Ayten bu sefer yorum yapmadı.

O kadar garip davranıyordu ki Hülya, sıkıcı sohbetlerinden, alt etmeye çalışan tavrından, modadan, paradan, markadan konu açmaktan başka bir şey yapmıyordu. Sanırsın Mars'ı o keşfetmiş, Amerika kıtasını o bulmuş gibi filozof konuşuyordu. Çok gezen bilgin, çok zengin görgülü bir prenses havaları bazen insanı boğuyordu. Altı üstü mahalle arası bir topluluktan sıyrılmıştı, nereye ait olduğunu kavrayamamıştı. Kızın bitmek bilmeyen para konularından ve seyahat planlarından sıkılıp mutfağa girdiğinde, annesini yemek yaparken buldu. "Çay koyacaktım." dedi mutfak dolabına uzanırken.

Annesi yine döktürüyordu, yapma dese azarlayacak, konuşsa kırılacaktı. O da çay suyunu ocağa koyup, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Yok tatlım, sen arkadaşını tek bırakma." dedi yaşlı kadın anlayışla.

Ne arkadaş ama... o varken düşmana ihtiyacı hiç olmamıştı ve diğeri... O ne zaman arkadaş sınıfına yükselmişti? Ayten tekrar yanlarına

döndüğünde kızın gelişini sabırla bekleyen Hülya, "Sevgilini çağırsaydın, birlikte bir şeyler yapardık." dedi ilgiyle yüzünü süzerek.

Ayten donup kaldı kısa bir an ve bir ara Yaşar'ın klavyede oyalanan parmaklarının da durduğuna yemin edebilirdi. Dikkatle telefonuyla oynayan kıza bakan Ayten, onun ciddi olup olmadığını anlayamamıştı. Garip bir çekinceyle, "Ben... Biz?" diye kekeledi.

Hülya kahkaha atarak, "Bu ne utangaçlık şekerim." dedi ve gözlerini devirdi. "Annen iki yıldan fazla zamandır birlikte olduğunuzu söyledi. Bence siz sınırları aşalı çok olmuştur, yeme beni."

Yaşar'ın sert bir şekilde klavyede gezinen parmakları hızlandı, ona bakışları kaymak için zaman kollayan Ayten, kendini tuttu bakmadı ama adamın ona yine ateş saçan gözlerle baktığını ensesindeki ürpermeden hissediyordu.

"Annem yine fazla konuşmuş." diye homurdanan kızı sadece adam duymuş gibiydi.

"Hâlâ evlenmeye ikna edemedin mi Melih'i?"

"Evlenmek ikna ile değil, hazır hissedildiğinde gerçekleşir."

"Boş laf bunlar, eğer bu düşünceyle devam edersen adamı kaçırırsın. Hem senin şu nişanlın ne biçim bir adam?"

"Biz nişanlı değiliz." dedi Ayten garip bir savunmayla.

"Ne fark eder evli gibi aynı yerde çalışıp aynı mahallede oturuyorsunuz. Ah Ayten, çocuk durmuyor karşında, bizde geçtik o yollardan. Onunla hiç gezmez misiniz? Tatil falan yok mu planınızda?"

Ayten ince açtığı gözleriyle bakarken kıza, "Tatil mi?" dedi alayla. Karşısına oturdu. Sırtını sandalyeye yaslarken yanakları hafiften pembeleşmişti. "Ne tatili Hülya, burası Kocaeli! Adamı tefe koyar çalarlar, sen hangi yollardan geçtin bilmiyorum ama bizim yollar ev, iş ve kafe arasındaki döngüde olmaktan memnun."

"Ne alaka. Eskidendi o zihniyet. Gençler şimdi özgür takılıyor."

"Onun özgürlüğü buradan sahile çıkıp çay içtikten sonra dönerek, bu kapıdan içeri girene kadar nefes alıyor." diye kızının sözlerini destekleyen yaşlı kadının gururlu sesiyle, bakışlar arka tarafa kaydı. Ayten derhâl ayaklanıp annesinin elindeki çaydanlığı alırken, yaşlı kadın diğer elinde beceriyle tuttuğu çay tepsini masaya bırakıp çatık kaşlarla Hülya'ya baktı, anaç bir tutumla başını geriye attı.

"Bizim adetlerimizde, kız sevdiğiyle ilk tatilini balayı adı altında yapar kızım. Annenin de böyle düşündüğüne eminim." Yaşlı kadın ifadesiz bir yüzle baktı uzun uzun ve Hülya ne demek istediğini anladı. Kızararak

gözlerini kıstı. "Sen yanlış anladın Dilruba Teyze, ben öyle demek istemedim. Hem tatil yapmanın nesi kötü?"

"Kötü değil elbette ama evlenmeden yapılan tatil bize ters." dedi yaşlı kadın haddini bildirerek ve arkasını döndü. "Fırına kek koydum, çay demini alana kadar gelirim."

Annesinin söylenerek gitmesine kaşlarını kaldıran Ayten sırtını geriye yasladı. Birkaç dakika Yaşar'a sataşıp bilgisayarına ondan fazla zaman harcadığını söylenerek sitem etmişti Hülya ve aldığı umursamaz tepkiyle canı sıkkın bir halde duralarken, sohbeti kesmiş, iyice telefonuna gömülmüştü. Bacak bacak üstüne attığı ayağını sallarken, kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. Sonra sıkılmış hâlde kalkarak, "Ben biraz uzanacağım." dedi ve Ayten'in şaşkın bakışları altında teklifsizce eve girdi.

Onun kendi evinde gibi özgür davranması gözünden kaçmayan Ayten kızın arkasından bakakaldı. Onun hangi odaya gittiğini bildiği için, birden içinin öfke dolduğunu hissetti. Yanaklarını şişirip, dişlerini gıcırdattı sonra da sesli bir şekilde ofladı.

"Burada kalmayacak değil mi?" dedi çalışan adama dönerek.

Yaşar hiç istifini bozmadan yazmaya devam ederken, onun sabahtan beri kendisiyle hiç konuşmadığını idrak ederek üzüldü. Adam sanki o da yanında yokmuş gibi davranıyordu. Suratını astığında adamın, "Kalırsa kovamam." dedi buz gibi sesiyle. "Annen kalabileceğini belirtti çünkü."

Bir an soluğu durdu Ayten'in, annesinden böyle bir izin beklemezdi. Yok evet beklerdi, alt kattaki odalardan birine yatırırdı, kendi de sabaha kadar kesin başında nöbet tutardı. Hatta koynuna bile alırdı emanet bas-kısıyla.

"Eve kadın atmayacağınızı söylemiştiniz ve ben bu sözünüze inanmıştım." dedi Ayten hırslı bir sesle. Neden takmıştı ki bu meseleye, ona neydi! Annesi bile sakin karşılıyorsa, ona söz düşmezdi değil mi! Namus onun namusu muydu? Adamın sesi çıkmayınca daha fazla öfkelendi ve düşünmeden konuşmaya başladı. "Beni kızdırmak için mi onu eve getirdin?"

"Ben getirmedim, hem seni neden kızdırayım ki?" diye sordu ekrana bakan gözleri bir an sinsice yanıp sönerken.

Kız bocalayarak, "Sevmediğimi biliyorsun." diye lafı değiştirdi.

"Kendi istedi." dedi Yaşar umursamaz bir sesle. "Hem o seni çok seviyor. Seninle vakit geçirmek için tüm hafta delirdi."

"Ben geçirmek istemiyorum, bana sordunuz mu?"

Yaşar'ın parmakları bir anda durdu ve garip bir koyuluğa sahip bakışları

laptopundan genç kıza döndü. "Sana ne zararı var, neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" Gözleri cevap bekliyordu ve sorgulayan ifadesi kızın hiç hoşuna gitmemişti.

Sağına soluna bakarak irdeleyen bakışlardan kendini kaçırdı Ayten. "Zararı yok ama pek sevdiğim söylenemez. Biz oldum olası anlaşamayız."

Yaşar hiç umursamadan tekrar işine döndü. Kız adama bakakaldı, ne yani yorum yapmayacak mıydı? Bir şey söylemeyecek miydi? *Kalacak* ya da gidecek diye teminat vermeyecek miydi? Bir süre sonra adam gözlük taktı, kız ilk defa onu gözlüklü gördüğü için şaşkın bir merakla yüzünü inceledi ve Yaşar dakikalarca durmadan yazdı. Ne yazıyordu bu adam odaklanarak? Ne kadar hızlı dolaşıyordu uzun parmakları klavyenin üzerinde. Ne düşünüyordu yeni romanını yazarken? Konusu neydi? Geçen okuduğu kitap gibi özlü sözler, güzel cümleleri nereden buluyor, nasıl uydurup bu kadar şahane bir lezzetle servis ediyordu? Bu adam bu kadar ince düşünceleri, bu kadar keyifli diyalogları hangi ara düşünüyordu?

Kızın düşünceli bakışları arasında heyecanlanmış gibi omuzlarını kaldırıp indiren Yaşar ayaklandı ve bir şey düşünüyormuş gibi bahçede dolaşmaya başladı. Eli çenesinde duruyordu ve sürekli o anı yaşıyormuş gibi garip tepkiler veriyordu kendi kendine. Gözlükleriyle oynuyordu. Adam gözlüklüyken de karizma olmayı nasıl başarıyordu? Sanırım yazdığı sahne onu içine böyle çekiyordu. Onu izlerken öfkesini ve bunun sebebini unutan kız, adamı büyük bir tutkuyla seyrettiğini idrak edemedi. Kendine geldiğinde ise onun çekiciliğini bir kez daha kabule etmek zorunda kaldı. Dar kumaş pantolonu uzun bacaklarının biçimli adalelerini ortaya çıkarmış, beyaz spor gömleği ince uzun bedenini öne koymuştu ve onun için sevgilisinden başka bir erkeğe böyle ilgiyle bakmak çok garipti. Yaşar birkaç defa heyecanla gidip geldikten sonra birden dönüp, ona baktı. Kız merakla gözlerini irileştirirken, genç adamı süzerken yakalandığı için mahcupça gözlerini kaçırdı ama yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

Yaşar bir an donup kaldı kızın yüzüne bakarken, sanki hayal ettiği şey tam karşısındaydı, yani mahcup hâl, aynı ürkek bakışlar, masum çehre, bocalayan tavırlar... Aralarında anlamlı bir sessizlik oldu. Kışkırtıcı bir elektrik tenlerine ve kalp atışlarının seyrine dokundu.

"Anneme bakayım." dedi Ayten kaçmak için ayaklanırken. "Çay demini aldı." Durumu kurtardığını sanarak, mutfağa kaçtı.

Az sonra masada oturan üçlü taze çaylarını içerken Dilruba Hanım elişisini yapıyor, Ayten kitabını okuyor, Yaşar ise huzurla yeni romanını yazıyordu. Şaşılacak şeydi ama parmakları durmaksızın çalışıyor, aklı bir an durmadan hayal etmeye devam ediyordu. Garipti ne zaman buraya gelse yazma aşkı depreşiyor ve yazıkları kendini bile hayrete düşürecek kadar

güzel şeyler oluyordu. Üstelik kendini öyle odaya kapamıyor, sessizliğe hapsolmuyor, her zaman çevresinden kovaladığı kişiler yerine onların yanında huzur duyuyordu.

Çevresinde hep Dilruba Hanımı ve Ayten'i hissederken yazıyordu. Bu tuhaf değil miydi? Onlar ilhamını kaçırmak yerine körüklüyordu.

Biraz dinlenmek için laptopunun kapağını kapatıp memnun bir ifadeyle gerindi. Dinlendirici gözlüğünü çıkarıp masaya koyarken, elini yüzünde gezdirdi.

"Bu kadar yorucu mu yazmak?" dedi Dilruba Hanım son ilmeğini de işten çıkarırken. Genç adamın yorgun gözlerine bakarken meraklıydı. Gün boyu ekrana bakmaktan kızarmış ve sulanmış gözleri gülüyordu ve bu yaşlı kadının da gülümsemesine yol açıyordu.

"Keyifli bir yorgunluk" dedi Yaşar garip bir huzurla. Cidden çok başka bir keyifti yazmak.

"Peki bitince okumama izin verecek misiniz?"

"Elbette, ilk okurum sen olacaksın. Söz verdim." dedi genç adam.

Tırnağını dişleyen Ayten dikkatle kitabını okumaya devam ediyordu.

"Hep böyle mi vakit geçirirsiniz?" diye sordu Yaşar, kız yine cevap vermeden okumaya devam etti.

"Yok. Günlerim var benim, arada giderim, çay sohbetlerimiz de var." dedi Dilruba Hanım kızına laf bırakmayan saf bir tutumla.

"Peki sen, hafta sonunu hep böyle mi geçirirsin?"

"Kızım sana soruyor." dedi anaç bir tutumla Ayten'i dürten Dilruba Hanım. Şişlerine hızla ilmekleri takmaya başladı.

"Evet." dedi kız sadece. Kısa ve öz. İlgilenmedi onlarla da sohbetleriyle de.

"Peki, böyle bir yerde insanlar nasıl vakit geçirirler?" diye sordu adam merakla.

"Böyle." dedi kız kitap okumaya devam ederek. Tek kaşı kalkmıştı ama. Yaşar onun kitap okumadığını biliyordu artık, ifadesindeki dalgınlıktan yanında zorla durduğunu da hissediyordu.

"Gece dışarı çıkmaz mısınız?"

"Çıkarlar elbette. Sahilde kafeler var, usturuplu yerler. Aileler de gelir, oturur sohbet ederler, gençler orada takılır." dedi yine kızının yerine cevap verdi yaşlı kadın.

Dilruba Hanım'ın gece hayatından kastettiği şekille, Yaşar gülümsedi. Ayten gözlerini kısarak adama baktı. İfadesi suçlayıcıydı.

"Burada gençlerin gecelere akması için yapılan tek yerdir kafeler" dedi adama çıkışarak. Adamın gözlerinde beliren alaylı ifadeyi görünce bir an durdu, sonra ekledi. "Anne Melih'le dışarı çıksam ve gece geç saatlerde eve dönmesem, ne yaparsın?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Önce terlikle bir temiz döverim, sonra bağrıma basıp ağlaman için sana destek olurum. Sonra aklıma geldikçe etini çimdiririm, söylenirim. Yani bir gecelik özgürlüğüne biçilen işkencen bir ömür derim."

Yaşar kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Ne kadar samimi ve dürüst bir ikiliydi. "Yani anneden korkmasan gecelere akacaksın?" diye damarına bastı.

Gözleri parlıyordu yüzü gülerken ve kahretsin! Bu adam gülerken bu kadar akıl çelici olmak zorunda mıydı? Kızın kanı kaynadı yine sebepsiz.

"O korktuğu için değil, kendine saygı duyduğu için dizimin dibinde Yaşar Bey. İsteseydi beni defalarca ayakta uyuturdu ama istemedi" dedi yaşlı kadın. "Beni kandırmak kolaydır ama yapmadı, yapmaz. Çünkü ben ona ahlak öğrettim, o uyguladı, edep öğrettim onurlandırdı." Gurur vardı sesinde.

"Ama gençler özgürlüğü sever" dedi adam ısrarla.

"Kocasıyla dilediği kadar öğür olabilir. O zaman derhal evlenmeli."

"Yani tutucusun?"

"Hayır evlat sevici" dedi Ayten annesini destekleyerek, "Yani Yaşar Bey, sizin unuttuğunuz kavramlardan biri. Burada ilişkiler saygı üzerine ilerler."

Yaşar gözlerini kısarak Ayten'e baktı. "Ben İngiltere kalesinde büyüme dim Ayten, ufak bir kasabadan geldim buralara. Yani adetlerimizi en az se nin kadar iyi bilirim."

"Bu adet ya da dayanışma değil... Bu kişilik meselesi." dedi kız.

"Siz ara vermişken sofrayı kursam iyi olur." dedi elişisini masaya bırakıp yanlarından ayrılan Dilruba Hanım.

Annesinin içeri girmesini bekleyen kız elindeki kitabı masaya sertçe koyarak çakmak çakmak gözlerini adama çevirdi. "Küstahlaşma, annemle dalga geçmeye de kalkma." Bu tavrı sertti ve ciddiydi.

"Onunla dalga geçmem." dedi adam kaba bir tutumla. O da ciddiydi.

Kızın gözlerinde şimşekler çakarken, "Sevgilinizi çağırırsanız... yemeğe ancak kalkar." dedi ve ayağa kalkmaya yeltendi. Ama Yaşar onu kolundan tutarak kalkmasına engel oldu, tek kaşını kaldırınca, "Kolumu bırak" diye emretti Ayten. Dokunuşundan rahatsız olmuyordu ama bedenin o garip iradesizliği öfkesini tetikliyordu. Adamın eli süzülerek bileğine kadar geldi, bırakmadı. Gözlerinin içine bakarken başparmağı nazik bir şekilde

hızlanan nabzını okşarken, "Niye takıksın sen bu kıza?" diye sordu bu sefer eddiydi meraklı.

"Defalarca söyledim, hazzetmiyorum, etmeyeceğim de. Kolumu bırakın."

"Sıkı tutmuyorum." dedi adam bakışlarını nabzını okşatan parmağına çevirerek. "Neden bu kadar hızlı atıyor nabzın?" Kuruyan dudaklarını nemlendirip kızın şaşkınlıkla irileri menekşe gözlerine baktı.

"H...Hızlı değil." diye yalanladı solukları karnına dolan kız.

"Lanet olası sinekler, kahretsin!" sesleri evden yükselince, ikisini de refleks olarak bakışlarını eve çevirdi. Ayten gülümseyerek kolunu adamın tutuşundan kabaca kurtarırken, "Sevgilin uyandı!" dedi alayla.

Yaşar bu sefer sinirle dişlerini sıktı. "O benim sevgilim de..."

"Yaşar ..." Sesini duyunca Ayten yeniden eve başını çevirdi ve adamın ayağa kalkmış olduğunu görerek suratını astı, eve yöneldi.

Önden önden hızla yürürken, temas etmemek için aynı anda kapıya atılan ikilinin omuzları birbirine sürünmek zorunda kaldı ve ikisi birden kapıdan girmeye kalkınca kız arada sıkıştı. Bir an durdular ve aynı anda şaşkınca bakıştılar. İkisinin gözlerinde yanan tutku, ufacık bir temasla bile harlanacak o garip ateş soluklarını titretti. Sanki tek bakışla yanmış gibi kendini içeri attı kız. Uzaklaştı onun teninin sıcaklığından ve gözlerinin efsunundan. Donup kalmışlardı, ilk karşılaşmaları gibi kapının girişindeydiler ve kızın aklına gelen sahne hiç de masum değildi. Onunla öpüştüğü o gece, işte tam da burada, bu hâlde yüz yüze gelmişlerdi.

Kahretsin, o günahkâr anları hatırladı ve ağzı açık hâlde adamın yüzüne baktı. O da aynı tepkiyle ona bakıyor, düşüncelerini okuyor, huzursuzluğundan zevk alıyordu. Dişlerini sıkan Ayten kızgınlıkla ondan uzaklaştı, hızla mutfağa yürüdü.

Hülya'nın sürekli şikâyet etmesi yüzünden biraz sessiz geçen yemekten sonra, Ayten son birkaç saat boyunca onlardan mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışmıştı, ama Hülya durmadan konuşmuş ve ilişkilerinin ne düzeyde olduğunu gözlerine sokmak için adamın neredeyse kucağına oturacak şekilde dibine sokulup, elini ayağını üzerinde gezdirip durmuştu.

O samimi şekilde sokuldukça Yaşar konuyu dağıtıyordu. Üstelik o da çok az konuşmuş, arada bir annesine tatlı tatlı tebessüm etmekle yetinirken Ayten'e garip parıltılarla bakmıştı. Hülya işi abartmaya başlayınca Yaşar aniden gitmeye karar verdi. Hülya itiraz etse bile bu ziyaret kısa sürecek gibiydi, ama Ayten biliyordu bu da en az diğerleri gibi unutulmayacak biçimde hafızasında yerini almıştı.

Melih yine bu hafta garip davranan taraf olmaya başlamıştı, normalde

dışarı çıkması için huysuzlanan adam birkaç gündür ne zaman onu sine-maya davet etse, hep bir bahanesi vardı. Bu hafta özellikle evde kalmak istemeyen kız, arkadaşlarıyla evde takılacağını belirten Melih yüzünden evde tıkılıp kalmıştı.

İşten eve, evden işe...

O günde Melih onu yine ekince eve geçmek durumunda kalmıştı. Bili-yordu ki bankada bugün Yaşar vardı, e hafta sonu da geldiğine göre kesin İstanbul'a gitmez diye düşündü. Düşündüğü de olmuştu ama adam buna pişman olmuştu.

Çünkü Yaşar Sadık'ın eve geldiğini ve mahalleye yerleştiğini duyan komşular eline kekini böreğini alarak iadeyi ziyarete çıkmıştı. Kazanova yazarımız bir kadar odada, onlara rehin düşmüştü. Ayten eve geldiğinde gör-düğü sahne karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Yaşar sıkıntılı bir ifadeyle koltuğun birine oturmuş, elini çenesine koymuş sorular karşısında ecel terleri döküyordu.

"Benim hayatım da film gibi Yaşar Bey, ben anlatayım sen yaz." diyen bir kadına diğeri eşlik ediyordu. Adam ise ne diyeceğini bilemez hâlde ne-zaketen susuyordu. "Ne dertler çektim neler? Ah ah yazsan çok satan olu-rum."

"Ah teyzem dertler değil aşklar, acılar değil getirisi olan tecrübeler ya-zılmalı," dedi diğer bir kadın.

Kapıdaki hareketlenmeyi görünce itfaiye görmüş yangın mağduru gibi heyecanlanan Yaşar, "Ayten!" diye yüksek sesle belirtti. Kıza resmen can si-midi gibi atılmıştı.

Herkes kapıdaki kişiye bakınca da sesinin ayarına ve nezaket kurallarına uymadığını anlayıp "Ayten Hanım gelmiş, ece saat baya geç olmuş de-mektir. Hanımlar sizin sohbetinize doyum olmaz ama ben buraya çalışmaya geldim, izin verirseniz sizin için yeni eserler icra edeyim." dedi usta bir nezaketle, hepsini postalarken ve kadınların itirazlarıyla cebelleşirken, genç kıza günlerce unutturmayacağı eğlenceli bir anı vermişti.

Ayten gülmemek için kendini zor tutarken annesi mahcup bir hâlde misafirlerini yolluyor. Yaşar ise ayaküstü bile sorguya çekmekten vazgeç-meyen kadınlara sabırla dil döküyordu. Herkes dışarı çıktığında annesi mahcup bir hâlde, "Kusura bakma Yaşar Bey, ben sadece Yasemine dedim o da bizim Nesrine şettirmiş... Bizim Ceylan biraz gevşek çene, o da tüm mahalleye haber vermiş hayrına ve şimdi.." deyince, Ayten daha fazla ken-dini tutamayıp gülmeye başladı. Sanki yarım saattir gerilen sinirleri şimdi boşalıyordu. Ellerini ağzına kaparken, katıla katıla gülüyordu.

"Benim hikâyemi de yaz ne olur Yaşar Bey." diyen kadınların sözleri

kulağında çınlıyordu. "Ben sana ses kaydı çektim toruna da CD yaptırdım." diyen Yasemin teyze gözlerinin önünden gitmiyordu. Onlara bocalayarak bakan adamın gözlerindeki çaresizlikten sadistçe bir haz alıyordu. Hâl böyle olunca da o anı hatırladıkça kendini tutamıyor daha yüksek sesle gülüyordu.

"Ne gülüyorsun deli gibi." dedi Dilruba Hanım kızgın hâlde.

Ayten omzunu sarsarak kaşlarını kaldırdı. Kız gördüğü sahneye katılarak gülüyor, bocalayan adam kıza hayranlıkla bakarken, onu ilk defa gülerken gördüğünün şaşkınlığından bu rezil anın bitmemesini diliyordu.

"Çok mu komik?" dedi bozulmuş bir sesle, kız başını salladı cüretle. Adam masum bakışlarla onu süzüyordu hâlâ ve kız cevap veremeyecek kadar soluksuz kalmıştı. Sadece başını sallamakla yetindi ve o tatlı sesiyle bir şeyler söylenerek yüzüne bakıp kahkahayı bastı. "Benim de hikâyemi yaz Yaşar Bey..." diye alay ettiğine emindi adam.

Kahkaha nöbeti geçince, yaşaran gözlerini elleriyle kuruladı.

"Üzerimi değiştireyim de geleyim." dedikten sonra başını uzatıp sehpanın üzerine baktı. "Bugün ziyafet olacak sanırım." Ve yeni bir kahkaha krizi ile dudakları aralandı.

Az önceki keyifli hâli kaybolan ve huysuz bir ifade taşıyan Yaşar, kızgın bir hâlde "Size afiyet olsun, ben yemeyeceğim." diyerek odasına giderken, annesi azarlayan gözlerle kızına bakıp, mahcup hâlde dil dökerek adamın peşine düşmüştü. O gece de yemeğe inmemişti gurur yapan, sahte kibar.

O geceki adamın yüzünü düşünerek gülümseyen Ayten yatağına yattı, ama bir türlü uyuyamıyordu. Onun üst katta olduğunu bilmek garip bir biçimde huzursuz ediyordu. Yaşar bir iki gün daha kalıp tekrar İstanbul'a döndü. Onun bu gel gitmelerine daha alışır hâle gelen Ayten iki hafta sonra sevgilisiyle sinemadan döndüğünde, annesini salonda sıkıntılı bir ifadeyle görünce, selam vermeden odasına çıkmak istemedi. Kızının gölgesiyle daldığı kuyudan çıkan Dilruba Hanım, "Geldin mi canım?" diye sordu biraz kederli bir sesle.

"Yok anne bu ben değilim." diye annesine sataşan kıza sert bakan kadın, "Otursana biraz konuşalım." diye söylendi. Eliyle yanını işaret ederek, konunun ciddiyetini ilk tepkisiyle tasdikledi. Ayten bir terslik olduğunu anlayarak karşısına geçerken, "Bir sıkıntı mı var anne?" diye sordu. Yüzündeki ifade ciddileşmişti.

"Yok aslında ama konuşmak istedim." dedi yaşlı kadın durgun hâlde. Sesi kederliydi, gözleri ağlamış gibi biraz kırmızıydı, sıkıntı olduğu her halinden belliydi. O yüzden suratı asık hâlde konunun açılmasını bekledi.

Dilruba Hanım lafı evirip çevirmeden, "Ne zaman durumunuzu ciddiyete geçireceksiniz?" diye sordu.

"Anlamadım." Cidden anlamamıştı kız.

"Ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?"

Kız ilk defa dile gelmeyen ama ilk defa bu kadar net bir keskinlikle açılan konu yüzünden tedirgin oldu. "Henüz böyle bir teklif gelmedi."

"Melih'i severim, iyi çocuk, dürüsttür, elimizde büyüdü. Yasemin iyi yetiştirdi oğullarını ama kızım neredeyse üç sene olacak, artık bu ilişkiye bir ad koymanızın zamanı gelmedi mi? Bak yaşın geçiyor, işiniz var çok şükür, eee biz de yardım edersek yuvanız kurulur."

Suratı asıldı Ayten'in, o düşünmüyor muydu sanki evlenmeyi. Arkadaşlarının çoğunun çocukları olmuştu. Ellerini kucağına bağladı. Parmaklarının derisini yüzer gibi çekiştirirken, "Ne yapayım anne, adama evlenme teklifini ben mi edeyim?" dedi üzgünce. Sesi utandığını belli edercesine kısılmıştı.

"Hayır ama konuyu açabilirsin. Böyle gez toz nereye kadar. Hem hayırlı iş fazla uzatılmaz, bu iş dallanıp budaklanmadan bir adı koyulmalı. Artık herkes sizin sözlü olduğunuzu düşünüyor." Annesinin huzursuz olduğu konu cidden Melih'le olan ilişkisi miydi? Yoksa kızını bir an evvel evlendirme telaşının sebebi başka mıydı? Bu konuşmadan kız bunu anlayamadı ama annesinin tedirgin ve sıkıntılı hâli onu endişelendirdi.

Bir süre sessiz kaldı. Yaşlı kadının haklı serzenişlerini dinlerken, aslında o da en az annesi kadar son zamanlarda Melih'in neden evlenme teklif etmediğini düşünüyordu. İlişkileri güzel ilerliyor, birbirlerini tanıyorlardı, hatta ciddi düşündüklerini ikisi de biliyordu ama evlilik adına hiç konu açmıyorlardı.

Bunun garipliğini yeni yeni fark ediyordu. Bir terslik vardı ilişkilerinde, tutkudan yoksun ama samimiyet barındıran bir birliktelikti. O gün sıkıntılı bir şekilde odasına çıkıp elinde telefon ile dolanırken, aramaya cesaret edemeyince mesaj çekti. Önceden ne kadar çok mesajlaştıklarını düşündü, ilk zamanlar elinden telefon düşmezdi. Şimdi ise çektiği mesaja bir kaç yarım sonra, "Sabah erken kalkacağız, uyumalısın." mesajı düşmüştü. Kırk yıllık evli eşlere dönmüşlerdi, sanki cicim ayları bitmiş her şey sıradanlaşmış ve alışkanlıklara terk etmişti hisler kendini. Monotonlaşmıştı ikisi de.

O gece baş ağrısıyla dolandı durdu tüm gece. Tam uykuya daldığı zaman bahçede beliren motor sesiyle, gelenin kim olduğunu anladı ve garip ama bu düşüncenin rahatlığıyla kendini karanlığa bıraktı. Gece boyu sürekli Melih'le uğraştı, kâbuslarında onu suçlayan bir adam olup çıkıyordu ve onu ağlarken teselli eden kişide, hep Yaşar oluyordu. Melih'e yalvarıyordu,

...ürker diyordu ama adam onu dinlemiyordu. Ayten korkuyla hıçkırarak, ...ıp bağırırken onu kollarından Yaşar tutuyor, ona sarılıyor, yanaklarını ...arkatle kurularken dikkatle dinleyip, dudaklarına ufak buseler kondurarak ...ıklaştırmeye çalışıyordu. Bu da bir çeşit kabuslarından biri olmalıydı.

Ama kokusunu burnunda duyumsuyor, sıcaklığını tenında hissediyordu. Kollarının arasında kaslı bedeninin varlığını algılayabiliyordu. Bazen onun odasına gelip koltuğa oturarak eli çenesinde, saatlerce kendini izlediği gibi saçma bir hisse bile kapılıyordu. Hatta bir gece uyandığında onu koltuğunda kendini izlerken gördüğüne yemin edebilirdi ama gözlerini açıp kapattığında orada kimsenin olmadığını görerek rahatlayıp uyumuştu. Adam yüzünden resmen şizofrene bağlamıştı.

Bütün bu kabusların ve sıkıntıların sebebinin o lanet öpücükten olduğunu kabul edemiyordu. Ona karşılık verdiği gün değişmişti tüm dengesi ve bir daha hiçbir düşüncesi eskisi gibi olmamıştı. O sabah hıçkırıklar içinde kalktığında, sadece rüyasında ağlamadığını aynaya baktığında gördü. Gözleri şiş ve kızarmış, sesi kalınlaşmış, burnu akıyordu ve ağladığı zamanlardaki gibi başı felaket şekilde çatlıyordu.

Perişan bir hâlde kahvaltıya indi. Annesi bu sabah acil ameliyat olan arkadaşını ziyarete gideceğini söylemişti, onun da canı bir şey istemiyordu. Kendine sadece süt almayı düşünürken, annesinin kahvaltıyı hazırlayıp da evden çıktığını gördü. Masaya da bir not bırakmıştı.

"Tüm gece dolandın durdun. Kahvaltıdan sonra biraz yürüyüş yapıp dinlen, sonra da evde kalma yanıma gel."

Evde kalma derken yine koruyucu yanı depreşmiş gibi duruyordu. *'Sana güveniyorum ama erkeklere güvenmiyorum'* mantığı devreye girmişti. Ah annesi hiç değişmeyecekti.

Annesi onun kafaya bir şey taktığında evde dolandığını bildiğinden ve bu geceki konuşmayla başladığından, üstüne gitmemişti belli ki, o yüzden bugün arayıp *'gel gel'* diye beynini yemeyecekti. Elindeki notu masaya bırakırken bakışlarını cama çevirip bahçeye bakındı. Yaşar ortalıkta görünmüyordu. Ayten annesinin sayılı koyduğunu düşündüğü zeytinleri yiyip peynirı tırtıklayarak kahvaltısına tamamlandı süsü verdi. Bir ağrı kesici aldı, ayılmak için bol bol kahve içerken karşısında beliren adamla korkuya kapılıp, sıçradı. Kahve genzine kaçtığı için öksürmek durumunda kalmıştı.

Gece geç yatmış olduğu gözlerinin altındaki mor halkalardan belli olmasına rağmen hiç yorgun durmuyordu adam. Ona teklif etmesini beklemeden masadaki yerini aldı.

"Sevgilinle kavga mı ettın?" dedi kızarmış ekmeğe uzanırken. Sanki sevgilisiyle o kavga etmiş gibi suratı sert ve ötkeli duran kendisi iken bu

soru ne kadar ironiydi. Oysa kızın perişan hâli başka bir açıklama vermi yordu.

Adamın gözlerinin derinliklerine bakarken söylediklerini sindirmesini istiyordu. "Gayet keyifli zaman geçirdik." Kahvesinden yudumladı. Bakışla n adamın vızında ve üzerinde dolaştı. Kokusunu algıladı, rüyasındaki gibi kokuyordu. Onu teselli eden ve dudaklarından minik öpücük çalan o ada. mın durusu vardı yüzünde. Kalp atışı iyice hızlandı. Kızın düşüncelerinden habersiz olan Yaşar başını iki yana sallayarak, "Çay içmek keyifli iştir." dedi. Onu kızdıracak şekilde gülümsedi yine.

Kız kızgınca yerinden kalkıp kahvesini lavaboya döküp çalkaladığı kupayı makinaya koydu. Adama tek kelime etmeden kapıya yönelince, Yaşar birden yerinden kalkarak iri bedeniyle yolunu kesti. Önünde direk gibi beliren bedenle duralayan kız dişlerini sıkarak bakışlarını yüzünden kaçırdı.

"Yaşar Bey, bu hareketleriniz hiç hoşuma gitmiyor." diye uyardı.

"Bana böcek gibi davranman da... benim hoşuma gitmiyor." dedi adam hırlarcasına. Kızın pejmürde yüzüne baktıkça öfkesi katlanıyordu. Onu ağlattığı için gidip o koca kafalı geri zekâlının bacaklarını kırmak istiyordu. Kız genç adamın yüzündeki sebepsiz öfkeyi görünce, "Ne yapmamı bekliyorsunuz? Sizi gördüğüm an kollarınıza atlamamı mı?" diye sordu alayla.

"Damarıma basma Ayten, sabrım çok sağlam değil şu aralar."

"Ben sabırlıyımdır, sonuçta gün içinde bir sürü müşteriyle başa çıkıyorum ve uyuz bir müdüre katlanıyorum."

"Derdin ne senin?" dedi adam sert bir tonda. Üzerine eğildiğinde soluğu kızın tenine vurdu, kahve gözlerinin irislerini çevreleyen öfkeli hare indikçe kızın soluğu kesildi. Kızın yüzüne bakarken ne diyeceğini unutan ve ne için tartıştığı aklına gelmeyen adamın dudakları garip bir istekle gülümsedi. Kokusu bahardı, gül bahçesine düşmek gibiydi. Hayat kokuyordu kız ve ne zaman dibine sokulsa aklını bulandırıyordu her hâli. Gözleri parladı, kızın kalbi tekledi. Gözlerini gözlerinden kaçırırken yapacağı en büyük hatayı yaptı. Ayten onun dudaklarına bakarken yutkundu, sanki konuştuğu ilk kelime kalbine ateş gibi düşecekti, ürktü.

"Kovarsan bir daha dönmeyeceğim,

Susarsan kalbime yenileceğim

Gözlerin kal diyor dudakların git." derken adamın sesi, yutkunarak uzandı. Yine asıce yüzüne düşmüş perçemlerini kenara çekerken, "Bu kadar masum bakarsan... kendime yenilirim." dedi tatlı bir sesle. Kelimeler sıcak, hırıltılı bir solukla teninden geçip gitti; göğsündeki o düğmeye basıp kalp atışlarını durdurdu. Menekşe dalına düşmüş çiğ tanesi gibiydi ikisi. Duyulan şaşkına dönmüştü. Adamın dudaklarındaki ölümcül hırıltı, genç

...a bir kalp atımlık duraklama verdi. Yaşar haklıydı, bu doğanın en canlı, en reddedilemez gücüydü. Tutku en tehlikeli silahtı ve yaralayınca izi ancak günler sonra silinirdi. Bütün bedeni rahatlamak, sahip olunmanın o garip hissi için adeta yalvarıyordu. Adamın bakışları dudakları ve gözleri arasında gidip geldi. Konuşmaya başlamadan önce yanağına düşmüş bir tutam saçı ağır bir tavırla kulağının arkasına tıkıştırdı. Sonra başını okşayarak saçlarının yumuşaklığının keyfini çıkardı. Tenine sürtünen saçların içine bıraktığı hissi sevmişti. Ona dokunurken dünya duruyordu, ona bakarken ne geri kalıyordu ne keder, onu henüz koklayamamıştı doyasıya ama ne zaman kokusunu duyumsasa, solukları tamamlanıyordu.

Dışarıda bir dünya vardı evet, onun varlığından öte bir yaşam...

Bir sürü kadınla birlikte olmuştu ve hepsinden keyif almış, keyif vermişti. Fakat hiçbiri onun menekşe gözleri gibi açlık hissettirmemişti. Bu kadar kısa sürede, bu kadar yakınlık kurmaları imkânsız görünüyordu. Fakat işte buradaydılar ve Yaşar onun gözlerinin değdiği yerden başka bir yerde olmayı istemiyordu.

"Gözlerin rengi ne olursa olsun duyguların rengi aynıdır, saklayamıyorsun."

"Ne...ne?" dedi kız kekeleyerek.

"Artık saklayamıyorsun. Menekşe gözlerin güneşe döndü."

Kız anladığı sözlerin manasını yalanlayarak, "İki dakika normal olamayacaksınız değil mi? Yine roman yazmaya başladın." diye çıkıştı.

"Normalim, anormal olan sensin. Neden inkâr ediyorsun!"

"Neyi inkâr ediyorum ben?"

"Aramızdaki çekimi."

Homurdandı kız. Bu adama başka bir kelime bulmaya çalışsa da bocunaydı. Adi herif! "Böyle komplimanı yapınca başkaları tav oluyor olabilir ama bu tarz konuşmalarınız bana itici geliyor."

"Sen flört etmesini ne bilirsin?" dedi adam alay ederek.

"Bir sevgilim olduğunu unutuyorsun?" dedi kız hırçın bir tutumla, öfkeden kudurarak ona dik dik baktı. Yanaklarına hafifçe pembelik geldi. Yaşar menekşeden sonra, pembenin yeni favori rengi olduğuna karar verdi.

Kızın masum olduğuna o gece emin olmuştu ama hâlâ o kılkuyrukla ciddi olabileceğine inanması canını sıktı. Kederli görünmemek için buz gibi gülümserken, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Evet. Kafe, iş, ev arasında bir üçgende ilerleyen masum ilişkiniz. Biz buna arkadaşlık, dostluk diyoruz. Sevgililer bunu yapmaz."

Adamın ukala sözleri, alay eden tavrıyla kızın ciğerleri iri bir soluk la şişti. "Sizin ilişki anlayışınız düz olabilir ama bizim seviyemiz hep ahlaki çerçevesi içinde."

"Sıkıcı, eğer sevgilimle senin gibi takılacaksam... neden sevgilim ve diyeyim, bunu pekâlâ arkadaşlarımla da yapıyorum." dedi adam meydan okuyan bir tutumla.

Kız öfkeyi yudumlarken adam masaya uzandı ve ince belli çay bardağı na çay doldurdu. Hâlâ kızın yolunu tıkıyordu. Çayını şekersiz içerken, "Ev lendikten sonra nerede oturacaksınız?" diye sordu.

Ayten yolunu kurtarmak için çabalarken aniden sorulan bu soruya ce vap vermeden önce, bir an durdu, esasen ne diyeceğini de bilmiyordu. Hiç düşünmemişti. "Yakınlarda bir yer buluruz." dedi bakışlarını kaçırarak.

"Dur bir dakika. Yoksa o salak sana hâlâ evlenme teklif etmedi mi?" dedi sanki bilmiyormuş gibi şaşkınlık edercesine. "Ahmak herif. Cidden kör olmalı." İç gerer gibi yapmacık bir hareket yaptı.

Kız dişlerini sıkarak baktı adama. Yolunu kapayan kolunu çekerek kurtarırken, eli yine yanında yumruk olmuştu. Adam kısa bir an bakmış tı yumruk olan ellerine ama aldırmadı. Kızdırmıştı. Zevkin ufak yankıları vücudunu sıkıca sardı ve yüreği ağzına kadar duygularla doldu. Bu kızın ufacık ifade geçidi bile bedeninin iradesini nasıl da tüketiyordu bir bilse.

"Memuriyetiniz aynı... Aynı yerde çalışmak zor. Gece gündüz birlikte, dip dibe olmak ise yorar adamı." Ve bilmişçe ekledi. "Evlendikten sonra da aynı yerde çalışmaya kararlı mısın?"

"Bunun bir sakıncasının olacağını düşünmüyorum, departmanlarımız ayrı. Yemek dışında görüşmemiz neredeyse zor."

"Sen tek çocuksun."

"Sana ne bundan?"

Omzunu sarstı adam. "Tek çocuk olmanın sıkıcı olduğunu bilirsin. Kalabalık aileler hep eğlencelidir." dedi düşünceli bir sesle. "Kaç çocuk istiyorsunuz? Hani sizin gibi uzun ilişkiler bu konuda sohbet ederler, siz sayıyı belirlediniz mi?"

Kaşları çatılan kız düşündü ama daha evvel bu konu hakkında hiç konuşmadıklarına karar verdi.

"Eğer sen benim karım olsaydın, senden bir sürü çocuğum olsun isterdim, gözleri sana benzeyen bir sürü Menekşe açmalıydı hayatımda."

Kız soluksuz hâlde kaldı yine, bu adam onu şaşkınlıktan öldürmek için bu kadar açık konuşuyordu.

Ona laf vermek yerine burnunu inatla havaya dikti. Hem o kim oluyordu

da özel meselelerine dâhil oluyordu, bu konuları annesi bile sormazdı ona.

"İnsan bakacağı ve hazır olduğu zaman çocuk yapar. Yaşımız bunun için genç, önce birbirimize alışmamız gerek." diye söylendi açık sözlülükle.

"Üç yılda alışamadınız mı?" Her sözüne mi verecek cevabı vardı ukala herifin!

Yaşar'ın dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm oturdu. Bu konuya nasıl geldiklerini bilmiyordu kız ama bir yabancıyla bu tür konuları konuşmaktan hoşlanmamıştı. Konuyu değiştirerek işini sordu. Adamda ona ters bir bakış attı ve konuyu değiştirmeyeceğini belli etti.

"Çok tuhafsınız!"

"Hangi konuda?" Kızın kalkan hilal kaşına baktı keyifle.

"İlişkiniz konusunda?"

"Bizi romanlarınız için analiz mi ediyorsunuz?"

Adam inanmıyormuş gibi bir ses çıkardı. Kız yumruk atacak gibi bakınca, omzunu silkeledi. "Siz gerçekten sevgili olduğunuza emin misiniz?"

"Yaşar Bey?" diye çıkıştı kız sinirle. Gözlerindeki ikaz elle tutulur cinstendi. Ne demek istiyordu gerçek sevgili falan. Onlar öpüşmüştü, hem de defalarca, ele ele geziyorlar, birbirlerine özgürce sarılıyorlardı. Aileleri bile biliyordu birlikteliklerini, üstelik onaylıyordu. Bu adam kafasını karıştırmaya çalışıyordu. Sevgiliydiler onlar, hem de en güzelinden.

"Peki ona baktığında ne hissediyorsun?" Kız bir an düşünürken bulunca kendini bocaladı, baktığında hissettiği sevgiyi hatırlayınca içi ısındı. "Ona dokunduğunda..." dedi adam yaklaşırken. Yanaklarını saçlarına sürtünce sakallarına yapışan saçlarla kızın soluğu kesildi, titredi. Gözlerini kapatarak soluksuz beklerken, "Kokladığında..." dedi derin bir nefesle susarak. Ayten onun iri bir solukla kokusunu içine çektiğini hissettiğinde yutkundu. "bedenin ısınıyor, soluğun kesiliyor mu?" diye fısıldadı tok sesi, her kelimede soluğu saçlarını havalandırıp tenini yalıyordu. "Soluğuna karıştığı zaman kokusu, artık bu kokudan başka bir kokunun soluğuna karışmasını istiyor musun? Gözlerini kapadığında, anılarınız gözlerinizde canlanıyor mu? Tenini sıcaklığını hissediyor musun durduk yere? Ellerin ve bedenin karıncalanıyor, burnunun direği sızlıyor mu özlediğinde?" Artık titreyen bacakları yüzünden ya ona tutunacak ya da yere kapaklanacak gibi olan kız korkuyla bir adım geriye kaçtı. "Sen... bu duyguları hissetmediğin birine nasıl hayal kuruyorsun?" dedi adam gözlerine ciddi bir derinlikle bakarken.

Hissetmediği mi? Bunu da nereden çıkarmıştı? Hissediyordu Melih'i Ayten? Seviyordu.

Ama dokunduğu zaman neden böyle tepkiler vermiyordu, sadece yanına sokulduğu an öpmesi için tüm hücreleri tutuşmuyordu? Neden yüreği

bir hızlanıp bir durmuyor, neden sadece sesiyle ayakları yerden kesilmiyordu? Kendiyle savaştıkça yalanlara inanmak daha kolay geliyordu. Yine öfke damarlarına akın akın hücum etmeye başlamıştı. Boğazından yukarı bir kızarıklık yükseldi.

"Yaşar Bey..." dedi yolundan çekilmesi için uyararak.

"Buyurun Ayten Hanım, o benim." dedi adam aynı umursamazlıkla. Bir de alay ediyordu ukala. Ona sokuluyor, dokunuyor, öpüyor, sevgilisiymiş gibi özgürce davranıyordu. Gerçeklerle yüzleşemeyen genç kızın dudakları kırgınca kıvrıldı. Adamın kalbini anında sekteye uğratan, ufak bir çarpık gülümsemeydi. Ama sonra gülücük soldu ve Ayten yüzünü yana dönerek uzaklara bakar gibi durdu. Omurgası dümdüzdü; omuzları cesurca diklenmişti, kendiyle çelişir hâldeydi. Kız adamı yok saymayı diledi. Fakat korkusu oradaydı. Yaşar parmağının ucunu dokundurdu koluna, kızın alt dudağındaki ufak titremeye bakarken, omzunun zarif kıvrımında dolaşan parmak ucu, varla yok arasında tüyleri diken diken olmuştu. Adam tüm direncini yerle bir ediyordu.

İçi ezilir gibi olunca kaçacak delik aradı. Onun yolundan çekilmeyeceğini anlayınca, koluyla yolundan çekti, kendini dışarı attı. Yanakları yanıyor, bedeni karıncalanıyor, kalbi hızlı atıyor ve yine sebepsiz yere gözleri sisleniyordu. Suçlulukla merak, tutkuyla ihtiras yine kavgaya tutuşuyordu. Etrafa bakındı bocalayarak. Ne yapacağına ya da bahçeye neden çıktığına anlam veremedi. Boş duran mobilya salıncağına yaklaştı. Üzerindeki minderleri annesi kendi elleriyle dikmişti. Sıkıntıyla salıncağa gömüldü. Adam da arkasından gelmişti, inatla onu kızdırmanın zamanını kolluyor gibiydi. Kız sallanırken onu görmezden gelerek bakışlarını bahçeye çevirdi.

"Bu huyunuzu bir an evvel bırakmalısınız?"

"Hangi huyumu?" dedi adam kızın kızarmış yüzüne bakarak.

"Bana dokunma huyundan."

"Sana dokunmak huy değil istek ve ne yazık ki bu elimde değil. Ellerim uzak dursa gözlerim bir yolunu buluyor dokunmanın."

Çok dobraydı ve kız ilk defa aynı şeyi hissettiğini anladı.

"Damarıma basmayın artık. Beni kızdırmaktan zevk alıyorsunuz, değil mi? Neden soruma soruyla cevap veriyorsunuz? Neden sürekli beni utandırıp kızdırıyorsunuz?"

"Sevgilin şanslı bir ahmak." dedi adam onun gibi bahçeye bakarak çayını yudumlarken. Kız şaşkınca ona bakarken, adam yanına oturdu ve sarsılan salıncağın içinde kolunu kızın arkasına uzattı. Ayten soluksuz hâlde ne yaptığına bakarken, kıpırdanan adam yüzüne yaklaştı ve gözlerinin içine bakarak, "Eğer benim sevgilim olsaydın, bu kadar uzun süre bakar

gelmezdin ve eğer ben bu kadar şanslı olsaydım, şu anda çocuklarımızı büyütüyor olurduk." dedi tatlı bir sesle.

Duyduğu sözlerle kalbi patlayan kızın gözleri yerinden çıkacak gibi büyürken, sesli bir şekilde hıçkırdı. Yüzü artık trafik lambası gibi renkten renge giriyordu. Adam kızın çenesine dokunarak nazikçe, "Ağzını kapat Ayten, sinek kaçacak." dedi ve kızı o saçma karmaşanın ortasına bırakıp eve gitti.

Birkaç saniye kirpiklerini kırpıştırarak adamın arkasından bakakaldı. Ardından öfkeyle peşine düşen Ayten bu hadsizliğine katlanamayarak, "Sir... siz..." diye başladı yine kızgın sözlerine. Merdivenin başında duraklayan adam sıkılmış bir tutumla başını geriye atarak, topukları üzerinde arkasını döndü ve kıza tepeden bakarak, "Alçak adamın tekiyim." dedi yine.

Ayten onun ani saldırısından ve gece boyu savaştığı kâbuslarının ürünü olan baş ağrısından titremeye başlamıştı. Ne diyeceğini bilemediğinden yine elleri yanında yumruk olmuştu ve artık avucunun içine yeni bir tırnak izi daha nakşediyordu. Onun renginin uçtuğunu gören adamın gözleri kısıldı. Kızın tepki göstermesine izin vermeden parmaklarını yanan alnına değdirdi.

"Hasta gibisin."

Kız adamın elini teninden düşürdü. Yaşar sırtını dikleştirip sıkıntıyla ensesini ovaladı. "İyi olduğuna emin misin? Rengin tuhaf. Hasta gibisin?"

Dalga mı geçiyordu? Söylediği şeyden sonra bayılmaması mucizeydi. Bu ilgiyle yine o garip hislere kapıldı, ellerinin temasından kaçarak, kızgın bir sesle homurdandı. "Hasta olan sensin..." dedi hırsla.

Kızın imalı bir şekilde çenesine dokundu. O dokununca kız açık kalan ağzını kapadı. Eşit derecede hayranlık ve kızgınlık içeren sert, karanlık bir bakış attı. "Sayenizde bir gün kalpten gideceğim." Başını salladı, terliyordu.

"İyi olduğundan emin misin?" diye ciddi bir diretmeyle ekledi adam. "Sanki cidden sağlık sorunu yaşıyor gibisin."

"İyiyim ben, izin verirseniz dinleneceğim." dedi kız huysuzca.

"Neden sevgilinle görüşmeme engel oldun?"

Ve kız birden durdu. Soru, cüretkâr ve yalındı. Şiddetli bir öksürük kriziyle bu soruyu savuşturmayı diledi. Boğazını temizlerken olduğu yerde bocalayarak, mutfağa mı yoksa odasına mı gitmesi gerektiğine karar veremedi. Daha ciddi bir ses tonu deneyerek, "Öyle bir şey yapmadım." dedi.

Karşılıklı meydan okuyan ve tartan bakışlar paylaştılar.

"Yapıyorsun, ne zaman eve gelmeye kalksa mutlaka bir bahane bulup derhal evden çıkıyorsun. Bankada odama çağırdığımda bin türlü bahaneyle benden uzak tutuyorsun. Bence sevgilini benden kaçırıyorsun."

Bunu anlamış olmasına inanamıyordu, derin bir nefes aldı. İyice köşeye sıkıştırmaya başlamıştı yine, kıvrandırmaktan zevk alıyordu işte, zor durumda kalmasını özellikle yapıyordu. "Yok öyle bir şey. Denk gelmemiştir."

"Bizi resmi olarak tanıştırmadın."

"Buna mecbur muyum?"

Adamın uyarıcı duruşunda garip bir huysuzluk vardı. "Ben senin sevgilin olsaydım evinde kalan adamı tekme tokat dışarı atar, yanına erkek sinek yaklaştırmazdım."

"Sevgilim değilsin."

"Senin tüm sıkıntılarını giderecek bir çözüm arar, seni başka bir adamın merhametine bırakmazdım." Doğru söylemesi çok acıydı. Kederli gözleri ciddi bir hüzünle kızın kalbini tekledi. "Ama aylar oldu karşıma çıkıp bana hesap sormadı. Senin sıkıntını gidermedi, değer verdiğine değer vermedi. Bu kör inat neden, bencil biri o. Seni kendi düşüncelerinden, hayallerinden sonraya koymuş."

Bu sorusuna cevap verecek kadar bu konuyu hiç düşünmemişti kız. Gerçekler yüzüne vurdukça, gözlerindeki perde kalkmaya başladı. Melih neden hâlâ evlenme teklif etmemişti? Zor durumda olduğunu biliyordu neden yalandan olsun durumuna destek olmak istediğini söylememişti? Ona dikkatle bakarken, adam eğildi yine, gözleri kenetlenirken, "Ben çocuk değilim Ayten ama sen çocuksun ve hareketlerinde bunu destekliyor. Hayal dünyasında yaşıyorsun. Değmeyecek bir adam için hayal kurup, hissetmediğin ve asla hissedemeyeceğin yalanların altına sığınıyorsun." diye gerçeği söylendi. "Aramızdaki çekimi inkâr ediyorsun. Panikleyince kaçıyorsun, istediğin olmayınca küsüyorsun, biri haklıysa hırçınlaşıyorsun. Bencilsin tek çocukların kazandığı en büyük servettir bencillik. Kendinden başkasını düşünmez... ve sen öylesin. Gördüğün hâlde görmezliğe vuruyor, hissettiğin hâlde yalanlıyorsun. İlla gözüne mi sokmak lazım, illa bağıra bağıra kulağını mı çekmek lazım."

Adamın sözleriyle kız ateş topuna döndü, inkâr ettiği her şeyin bu kadar açık seçik gözüne sokulmasını kabullenmedi. Oysa inkâr en kolay kaçış yoluydu, savaşmaya cesareti olmayanların en sıkı tutunduğu ipti.

"Körsün. Ama bakan kör, bakıyor görmüyor, duyuyor umursamıyorsun."

"Değilim."

"Öylesin."

Şikâyet mi ediyordu? İyi ama ona neydi? İster görüştürürdü ister tanıştırırdı. Hem Melih ona güveniyordu, kıskanç bir adam da değildi. Tamam arada bu sıkıntıyı dille vurguluyordu ama sonuçta yapabileceği bir

şey yoktu. Annesi inatla mahallede ev arıyordu ama içine sinen ve kesesine uygun bir ev henüz bulamışlardı. Üstelik bencil değildi, şu ana kadar susmasının sebebi sevdiklerinin üzülmemesiydi. Onun tacizlerine katlanıyorsa hoşuna gittiği için değildi bu; çaresizliğindendi.

"Dürüst ol." dedi adam. "Taciz etmedim izin vermeseydin yanına bir metre dahi sokulamazdım. Gerçekten uzak kalmayı isteseydin bir yolunu bulurdun, sen akıllı kızsın ve kendine güvenin müthiş."

Gözlerine bakarken başka çaresi var mıydı ki?

"Onu neden benden uzak tutuyorsun?"

"Görüşmenizi istemiyorum." dedi sonunda kabullenerek. Evet onları yan yana düşünemiyordu. Hayır düşünmeyi bırak, bir araya geldiklerini gördüğü an midesi bulanıyordu, dengesi bozuluyor, aklını kaçıracak gibi oluyordu.

"İyi ama neden? Ne sakıncası vardı? Sonuçta sen beni hayatında istemiyordun ama onunla iyi iki arkadaş olabilirdik!" Bu düşünce katlanılmaz bir işkence olurdu. Onu ilk günden bir baraja itip arkasını dönüp eve gelirdi Yaşar... Dostlukları en fazla geberteceği yere kadar sürürdü. Ya da ağzını açtığı an yumruklarıyla şeklini baştan çizerdi. Adam birden duraksadı. Allah aşkına bu düşünceler ona ait değildi. İrkildi. Kendi düşüncelerine boğulup kıskançlık krizi geçirmek yerine kızın damarına basıp keyiflenmeyi düşündü. Menekşe gözler çakmak çakmak bakınca içi duruluyordu nasılsa.

"Sanırım çekindiğin noktayı anladım. Onu benden uzaklaştırıyorsun çünkü seni öptüğümü ve senin de bunu istediğini anlamasından korkuyorsun."

"Yok öyle bir şey." diye yalanlandı kız. Yanaklar yine kızarmaya başlamış, gözler kaçışacak yer arıyordu.

"Olmasa böyle davranmazdın. Ama tatlım yok yere telaşlanmışsın. Alnında yazmıyor seni öptüğüm, ben de bir kadını küçük düşürecek kadar niyetsiz değilim. Korkma ona söylemem. Hem ilk defasında sevgilin olduğunu bile bilmiyordum."

Kızın yüzü domates gibi oldu ama kızgınlıktan mı yoksa utançtan mı kızardı yine seçemedi adam.

Bu sefer bir özrü hak etmişti ama adam inatla ondan özür dilemiyor, kız gerçekleri itiraf etmeyi gururuna yediremiyordu. Odasına çıkmak için hamle yapınca, adam tek adımla önüne geçip yolunu kapadı. "Bekliyorum." dedi kendinden emince.

"Neyi?"

"Özür dilemeni."

"Ne için dileyecekmişim?" diye çıkıştı birden. "Başkasına ait bir kadını öptüğün için mi?"

"Sende başkasına ait bir adamı öptün."

"Öpmedim. Yani isteyerek yapmadım. Üstelik bunu yapan tek kadın değilmişim gibi geliyor."

"Sadakatim seni ilgilendirmez." dedi soğuk bir tutumla Yaşar. Kız yüzüne yumruk atıp, buz gibi ifadeyi kırıp altındaki düşünceyi görmek istedi. "Korkma, bende Hülya'ya söylemem. Sonuçta sadık olmayacağını bilecek kadar tecrübe verdiniz bana."

"Bak o gece..."

"O gece bir hataydı ve kahrolası hatanız yüzünden vicdan azabı çekip sevgilimi boş yere üzüyorum."

İşte söyleyip kurtulmuştu içinde yara olan derdini. Hiç kimseye anlatamadıkça yük olup çökmüştü omuzlarına. Aslında onu suçluyordu ama en az kendisi de onun kadar suçluydu çünkü karşılık vermişti. Onu zorla öpmüştü belki adam ama o da geri çevirmemiş, reddetmemiş, hafif kadınlar gibi kollarında titremiş, kendini kaybetmişti. Ne zaman o anı düşünse kendini ahlaksız hissediyordu, bu tür eylemler fıtratına tersti ama nedense o an yaptıklarına mantıklı bir açıklama getiremiyordu.

"Üzgünüm." dedi adam ciddi bir sesle ve kız başını kaldırınca da kayıtla devam etti. "Bir daha yapmayacağıma söz veremem!"

Yumuşamaya başlayan yüzü yine taş kesti kızın, hırsla ayağını yere vurarak birkaç adım attı. "Siz... siz..."

"Alçak adamın tekiyim." dedi adam yine pleybek gibi.

"Hayır, siz domuzun tekisiniz. Sizden nefret ediyorum."

Omuzlarını sarsıp Yaşar, "İlerleme var, artık bana *Alçak adam* demeyecek misin?" diye sataştı.

Kız hırsla ayağını yere vurdu yeniden ve saçlarını savurarak odasına çıkmak için hamle yaptı. Tabii adam izin verseydi.

"Benden kaçıyor musun?"

Ayten sesini çıkarmadı. Onu zorlamasını görmezden geldi. Yüzüne bakmadı.

"Bak, söylediğim şeyden hoşlanmadığını biliyorum tatlım ama birinin sana gerçekleri söylemesi gerekiyordu. Hayallere kapılıp üzülmeni istemedim. O adam sana göre değil! Ve sen de asla ona göre değilsin."

"Sen... sen..." derken oflar gibi yanaklarını şişirip nefesini seslice dışarı saldı.

"Tutkulu bir kadınsın ve o senin hislerini karşılayamaz."

İşte bu sözler hem ilgisini hem öfkesini çekmişti. Yumruklarını sıktı. "Konuşma tarzınız ve üslubunuz hiç... hiç terbiyeli değil."

"Terbiyesizlik mi ettim? Gerçekler acıdır." dedi. "Masum ceylanı kurtlar kapar. Gözlerini açmak gerek, ben senin kör sevgiline benzemem."

"Evet benzemezsin, o ahlak kurallarına saygılı."

"O herif bir ahmak." dedi adam tiksintiyle ve ilk defa o ahmağın bu hâline şükretti. Gözleri nefretle yıkılmıştı. "Böyle bir aşkın değerini bilmiyor. Çok güzelsin ve kendine has bir çekimin var, değer yargıların ise muazzam, eğer o salak sevgilin aklını kullanabilseydi bunun farkına varırdı. Cidden bu adam düşündüğümden de aptalmış, seni hak etmiyor."

"Asıl aptal sensin." Ağlamayacaktı. Gözleri dolup geldi. Kirpiklerini kırpıştırarak kızaran burnunu çekti.

"Yine de senin sevgilin kadar ahmak değilim. Senin gibi bir kadına sahip olsaydım, değil görmezden gelmek, parmağını halkasız, elini elimsiz bırakmazdım."

"İyi ki o değilsiniz, ahlaki değerleri zayıf bir adamla ömrümü tüketmek istemezdim."

"Ahlaktan konuşana bak..." dedi adam, "Ahlaki tepkilerini protesto ediyor beden tepkilerin. Ne zaman yalnız kalsak gözlerin kal diyor sözlerin git. Uyan sana dokunduğum zaman nefret falan etmiyorsun... Ya da ediyorsun ama benden değil kendinden çünkü dokunuşlarıma tepki veriyorsun, sana karşı ne hissediyorsam aynısını hatta daha fazlasını hissediyorsun ama kabullenemiyorsun. Asıl kızdığın nokta bu, duygularının netliğini kabullenemiyorsun." Kız her an üzerine atlayıp tırnaklarını yüzüne batıracakmış gibi tısladı. "Zırhını çıkar Ayten, savaş açmadım sana, sadece gerçekleri ortaya döküyorum."

Kızı tekme tokat dövse bu kadar canını yakmazdı ve kabullenmese bile söylediği her sözde haklılık payı vardı, işte bu yüzden hırçınlaştı ve katışıksız bir öfkeyle saldırıya geçti.

"Sana karşı hissettiğim tek tepki, her konuşmanda yüzüne toka..."

Bir kez daha belinden nazikçe kavranmış ve şaşkın çığlığının altında adama doğru savrulurken, sıcak dudakları sözünü bitirmesini engellemişti. Dudaklarına kapanan dudaklarla şaşkınlaşmıştı kız. Kaçınılmaz gerçekleşmişti.

Yine pusuya yatan avcı onu gafil avlamıştı ve bu sefer tutuşu zarif, baskısı hafifti. Kaçması için imkân, kızması için zaman, tokat atması için sebep

vermişti ama kız ona karşı koyamadığı gibi, adamın dudaklarına karşı tepkisiz kalmaya kendini zorlarken buldu iradesini. Ve bunun her geçen sefer gittikçe zor olmaya başladığını anladı.

İlk karşılaşmalarında Yaşar, bu kadının ufacık şeylerde bile baştan çıkarıcı bir etkiye sahip olduğundan şüphelenmişti ve şimdi genç kadın, ürkek dudaklarını onunkine sürttüğü her çekingen darbeyle, adamın haklılığını kanıtlıyordu. Onun deneyimsizliği sadece bu durumu daha tatlı hâle getiriyordu.

Dengesini kaybetmemek için gömleğine tutunuşu, sataşan dilini öfkeyle takip edişi, parmağını onun tıraşsız çenesi boyunca kaydırışı... Genç kız saf, eğitimsiz arzuyu dışa vurarak devam ettikçe şu ufak yakınlıklardan kuruyordu. Bunlar çalışılmış, diğer adamların üzerinde denenmiş hareketler değildi. o tamamen içgüdüsel hareket ediyordu.

Bunlar sadece onun içindi ve o deneyimsiz bir adam olmadığı hâlde en az onun kadar tecrübesiz hissetmekteydi. Öpücüğü derinleştirdi, ritmini sabit ve emin tutuyordu. Her seferinde biraz daha fazlasını alıyordu, biraz daha fazlasını talep ediyordu ve istediğine ulaşıyordu. Tutku dengeli bir ritim tuttuğunda neyi kaçırdığını ona göstermek için, bırakacağından korkup telaşlanmasını sağlıyordu. Yaşar öyle nazik ve kibar dokunuyor, öyle yakıcı ve hoyrat seviyor, tadıyordu, okşuyordu ki tenini, her teması duygulu ve özlem doluydu. Kalbi bir tüy tanesi gibi havalanan kız gözlerini sımsıkı kapattı, ayakları yerden kesilirken ellerini adamın kollarına bıraktı. Farkında olmadan sıkıca sarılmıştı. Yaşar tüm dengesini yıkmak için zorluyordu, onun direnme gücü zaten zayıftı ve bir baskıya karşı çaresiz kalınca, aralanmış dudaklarıyla öpüşüne karşılık vermeye başladı.

İlk defa bir erkeğin teninin, tadının müptelası oluyordu. İlk defa öpüşme dedikleri bu eylemin çekiciliğini benimsiyordu ve her seferinde daha fazlasını isterken buluyordu kendini. Keşfetmek istediği tek yer dudakları olmuyor, ona dair tüm sırları çözmek istiyordu. Adam onu nazikçe kollarında sıkıyor, sırtını ve belini okşarken ensesinden sımsıkı kendine çekiyor, dudaklarının bir nefeslik uzaklaşmasına bile izin vermiyordu. Ona daha fazla ulaşabilmek için ayaklarının ucuna kalkmıştı. Göğüsleri onun sert adaleleri altında ezilirken bacaklarını bacaklarına yasladı. Belindeki eli kalçalarına indiğinde ayaklarını yerden kesmek isteyen adam bir an soluklanırken, "Bacaklarını arala Ayten!" diye tatlıca buyurduğunda, kulağına sözülen tutkulu ve hırıltılı sesle kızın beyni isyan etti.

Yaptığı hayata yenilerini eklediğini kavrayarak, insanüstü bir güçle onu kendinden uzaklaştırdı. Dudağını tiksinerek elinin tersiyle silerken, soluk soluğa ona baktı. Korku ve haz, isyan ve itaat birbirine girmişti. Boğuk bir

sesle, "Alçak..." diye bağırdı ve kararsızlıkla durdu. "Sen alçağın tekisin." Fısıltı gibiydi haykırışı. Kızgınlığı ona mıydı kendine miydi? Bilemedi! Savunma silahları yine elinden alınmıştı. Sonra ona karşı olan hislerini reddetmesini budalaca ve çocukça olabileceğini düşünerek döndü, kapıdan çıktı. Kendisinden ve bu tür duygular uyandırdığı için ondan nefret ediyordu. Ağlamaklı bir ifadeyle bahçeye baktı, adam omuzlarını silkerek geriye çekildi. Uyanan hislerini gizlemeye gerek bile görmüyordu. Düşünceli bir tarzda kızı izlerken sakindi.

Saçlarıyla huzursuzca uğraşan Ayten kendi davranışından utanmış ve ondan yararlanmaya çalışan adama da çok kızmıştı. Tartışmanın anlamsız olduğunu kavrayarak, "Benden uzaklaşır mısın?" diye homurdandı ve adama sırtını dönerek ellerini önünde bağlayıp, tırnaklarını etine geçirdi.

Yanına gelen Yaşar kızın çenesini tutmak için uzandı, yüzünü kendine doğru çevirdi. Menekşe gözleri sislenerek büyümüştü ve bu öpücüğü unutması için çaresizce yalvarıyordu. Unutması nasıl mümkün olabilirdi ki? Ona dair hiçbir anı unutmak istemiyordu, aksine yenilerini aralarına katmak istiyordu. Daha ilk gün onu gerçekten öpmeye karar verdiği anda... bedeninde, kollarında ya da kalbinde, menekşe gözlü kadın hariçinde hiçbir şeyi tutmak için yer kalmasın istiyordu. Hayatında sadece o olsun ve ondan başka her şey sıradan olsun istiyordu.

Kendine olan bu itirafla soluğu kesilen Yaşar'ın kalbine garip bir darbe indi. İçindeki şehvet ve şefkat mücadele etti. Onu istiyordu, hem de daha evvel hiçbir kadını istemediği kadar çok. Ama kızı korumayı da istiyordu. Hep kanatlarının altında olsun, kendi de dahil ona kimse zarar vermesin istiyordu. Üzülmesin, menekşe gözleri küsmesin istiyordu. Kısa bir an için, bunun bir erkek için ikiyüzlülük olduğunu düşündü ve sonra vazgeçti. O erkekti, sadece bazı hormonları bir kadından daha fazla çalışan bir erkek, üzdüğü zaman tamir eden yalnız kendi olsun istiyordu.

Yaşar dikkatle ondan uzaklaşan kızın hızla kalkıp inen omuzlarına bakarken, sinirden titrediğini zannederek sıkıntılı bir soluk verdi. Oysa o az evvelki heyecandan dolayı ayakta duramayacak kadar perişan olmuştu ama adam onun öfkeden çıldırdığını düşünüyordu çünkü yüzüne bile bakmıyordu. Üstelik yaptığından en ufak bir utanç duymuyordu, hatta geç bile kalmıştı. Damarına bu kadar basmasaydı onu öperek susturmazdı, madem onun sınırlarını bilmiyordu, bu rezil duruma tek başına katlanmayı öğrenecekti.

Onu her susturmak istediğinde ağzının nasıl kapanacağını öğrenecekti ve bunu her seferinde zevkle yapacaktı. Ta ki o gerçeği anlayana kadar. Ruh gibi bahçeye çıkan kız salıncakta saatlerce oturdu, tek bir noktaya bakarak kıpırdamadan durdu. Hava birden bozdu, bulutlar yağmur topluyordu.

Yaşar bahçeyi toparladı, ıslanacakları eve alırken onun yerinden kalktığını gördü. Kapıya doğru yönelmişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu merakla.

"Cehennemin dibine." der gibi bakan kız dişlerini sıktı ama adam inatla bir daha sordu. Genç kız solurken titreyen dudakları aralandı. Bu da Yaşar'ı dinlemesi gerektiği anlamında uyarıyordu. Ona bakmaya cesareti yoktu kızın. Kalbinin damarlarından akan kana beyninin susamışlığını hissetti, hızlanan basıncı bastırmak için çabaladı, böylece çılgınca çarpışının aklını bulandırmasını istemiyordu. Bocalayarak arkasını döndü.

"Sana diyorum, yağmur yağacak nereye gidiyorsun?"

Ona kısa bir an bile bakmayan kız demir kapıyı açtı. "Biraz yürüyeceğim." dedi, sesindeki umutsuz ton adamı şaşırttı. Yaşar onun gül yüzündeki rahatsız ifadeyi, alt dudağındaki titremeyi görünce dişlerini sıktı. Menekşe gözleri yere bakıyordu ve Yaşar saniyeler içinde bile kendini o gözleri özlerken buldu. Eğer gözlerini düşünerek çok fazla vakit harcamışsa, bunun sebebi her bakışmalarında Ayten'in bakışlarının yüreğini hedef almasındandı. Yorgun bir tutumla yürümeye başladı kız, gözlerindeki hüznü de yanına alarak, adamı çaresiz bırakarak adım adım açtı mesafeyi. O uzaklaştı, Yaşar çaresizce arkasından baktı. O anda şimşek çaktı. *İnatçı yaratık. Asi Menekşe.*

Sanki ona tecavüz etmişti, ufak bir öpücükle bile böyle alt üst oluyorsa, planladığı şeyleri gerçekleştirdiğinde işi vardı.



Cama diktiği öfkeli gözleriyle yola bakınırken, bileğindeki saate göz attı. Saatlerdir ortalıklarda yoktu. Nerede olduğunu ve neden hâlâ dönmediğini merak edeceğini nasıl düşünmezdi? Bahçe kapısının açılıp kapandığını duyumsayınca, yerinden fırladı. Kız içeri girmek için anahtarını kilide taktığında, büyük bir hırsla açılan kapıyla irkildi.

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Şaşkın bir hâlde elinde anahtarıyla donup kalan Ayten, adamın ateş saçan gözlerine bakıyordu. Yedek anahtarı tekrar kapının yanındaki saksının içine koyarken, huysuzca içini çekti. Evden çıkarken anahtarını almayı bile aklına getirmemişti. Ona ne oluyordu ki? Hem evinde huzursuz edip sonra da nefes aldığı kısacık zamanın hesabı mı soruyordu dengesiz.

Cevap vermeye tenezzül etmedi.

İçeri girmeden önce ayakkabılarını çıkarıp terlikleri giydi. Suyunu sildiği şemsiyesini kapatıp yerine koydu. Güya yaz gelmişti ama hâlâ yağmur yağıyordu. Bu sene mevsimler bile dengesizleşmişti, tıpkı onun

duyguları gibi. Saçlarına düşen yağmur tanelerini silkeledi ve kapıyı kapatırken, ondan cevap bekleyen öfkesi burnundaki adamla burun buruna geldi.

"Neredeydin sen?"

Kız dirseğiyle geriye çektiği adamın izin verdiği ölçüde, nemlenen hırkasını asarken, "Sana ne?" diye çıkıştı.

"Bana bak..."

"Bakmak istemiyorum." dedi dişlerini sıkarak. Yine dudakları titrediği için dişliyordu.

"Karşıma geçip, dudakların titreyip gözlerin nemlendiğinde ne kadar savunmasız kaldığımı bildiğin için mi yapıyorsun bu eziyeti bana?" diye çıkıştı.

Adam sözleri altında ezilen kızın yüreğine ateşten bir kaya yuvarlandı ve böyle ince düşündüğünü idrak ettiğine lanet edip, sırf onu kandırmak istediği gibi yalan bir inanca körü körüne bağlandı. Sakin hali öfkesini tetikliyordu adamın. Üstelik gözlerine doğal, olanlar hiç onu etkilememiş gibi soğuk bakıyordu. Bu çalışılmış haline kanmayacaktı! Kim bilir o tıklı kafasında yine ne hinlikler dönüyordu. Hareket etmek istediğinde dirseğinden tutan adam olduğu yere sabitledi.

Dokunuşu genç kızın dirseklerinden bileğine doğru indi. Kızın bütün bedeninde hassasiyet oluşurken, bedenindeki tüyleri diken diken oldu. Tenine vuran... bazen hoyratça, bazen aşkla hislerini yoğuran o kıvrımları düşündü. Ne kadar da tehlikeli! Okşayışı kendini sarsılmış, hazırlıksız hissettirdi. Ufak bir kıpırdanışla uzaklaştırdı aklını karıştıran bu düşünceler gibi elleri.

"Bu saate kadar nerede olduğunu sordum sana. Hava kararmak üzere, sadece hava alacağım demiştin ama saatlerdir ortalarda yoksun."

"Sana ne bundan, babam mısın?" dedi hâlâ ayarlı sesiyle.

"Bana ters ters cevap verme." Kıza öyle bir baktı ki kız kısa bir an sindi. Kısa bir an.

"Senin sorunun ne?" dedi Ayten nemli saçlarını geriye itterek. Ona hangi hakla soruyordu bu soruyu! Hangi sıfatla? Olduğu yere kök salmış ağaç gibi kaskatı kesilmiş, kıpırdayamıyordu. Öfkesi adamın sorularına cevap vermekle meşguldü ama aklını unutmuştu. Zihni, kendi emirlerine bile kulak asmıyordu.

"Sen evden ayrılır ayrılmaz nasıl şiddetli yağmur başladı görmedin mi?" dedi kızın nemli saçlarına bakarken.

"Cidden mi?" dedi kız yapmacık bir şaşkınlıkla. "Hiç fark etmemişim."

"Ayten canımı sıkıyorsun."

"Asıl sen canımı sıkıyorsun." diye sonunda patladı kız. Neydi bu? Abisi miydi, kocası mı? Bu korumacı, üstünlük kuran, merak eden, hesap soran tavırları hangi hakla gerçekleştiriyordu. Adama vuracak gibi hırçınlık ederken, elini kolunu salladı. "Senden uzaklaşmak için kendimi evden dışarı atıyorum, geldiğimde kaşlarını çatarak tepeme dikiliyorsun. Benim için endişelendiğini söyleme sakın. Gülünç olma. Sayende cinnet geçireceğim."

Kız çıldırmış gibiydi ve onun bu kadar çileden çıkmasına sebep olduğu için biraz vicdanı sızladı. Ehlileştirir bir tutumla, "Senin için neden endişeleneceğim ben, annen geldi. Morali bozuktu kadının, arkadaşının durumu kötüleşmiş. Seni sordu, başı ağrıyormuş uyku ilaç alıp yattı. Kadını endişelendirmemek için bahane uydurdum. Uyandığında kadının aklı çıkacaktı seni göremeyince. Onu hiç düşünmüyor musun?" diye söylendi.

Sesini iyice alçaltıp dişlerinin arasından tıslarken, bir an annesinin varlığını unutup sesini yükselttiği için pişman oldu. Telefonunu evde unutunca onu Yasemin Hanım'ın telefondan arayıp bilgilendirdiğini bu adama açıklamayacaktı.

"Neredeydin sen?"

"Sa-na ne!" dedi meydan okuyarak. "Bakardım başımın çaresine, annem çocuk olmadığını bildiğinden, endişelenmezdi." Gözlerini kısarak çenesini havalandırdı. "Ama sanki sen endişelenmiş gibisin; Yaşar Sadık!"

"Hayır." dedi adam kaba bir yalanla, bocalayarak gözlerini kaçırdı.

Evet, bu kadın uzun süre eve dönmeyince, başına bir iş geldiğini düşünerek endişelenmişti. Yok hatta kafayı yemişti. Yanına şemsiye almamıştı, parası yoktu, telefonunu evde unutmuştu, üstelik üzeri de inceydi. Onu elinde şemsiyeyle görünce şaşırmıştı, nereden bulduğunu da ayrıca merak etmişti. Saçmaydı hâli ama olabilecek en kötü şeyi düşünmüş, endişeden kendini yemişti.

"Çok mu özledin beni?" dedi kız alayla.

Özlemişti elbette ama bunu ona itiraf etmeyi düşünmüyordu. Onun yerine saatine baktı hiddetle. "Öğlen çıktın evden, akşam olmak üzere." Kaşları daha derin çatılmıştı, artık arasında iki yumru vardı.

Kız kaşlarını kaldırdı, hesap mı soruyordu? "Ne güzel işte, gün boyunca seni kızdıracak biri yoktu etrafında. Dilediğin gibi yazsaydın kitabını, ev sana kaldı."

"Bekliyorum." dedi adam inatla.

"Sana hesap verecek değilim, kimseye hesap vermem ben." diye çıkıştı. Annesi bu lafını duysa kafasına terlik fırlattığı an, çakıl taşı gibi dökülürdü ya o ayrı.

"O hâlde bir an önce alışsan iyi edersin. Ben annene benzemem, burada benimle kaldığın süre içinde, bana hesap vereceksin."

"Yok ya! Bunu kim diyor? Masum kızların canını yakan, annelerin gözlerini yaşlı bırakan adam mı? Sana zerrece hesabım olmaz. Hangi hakla, ne sıfatla bana sesini yükseltirsin?" İnatçı burnunu havalandırdı.

Adam bocaladı. Ondan önce yaptığı tüm hataları, şimdi birer tuğla olup duvar örüyordu onunla arasına. Önceden fütursuzca gezip tozup aldığı ahların vebaliydi Ayten, onun güvenini asla kazanamayacaktı ve bu sefer oldu olduğu hâlde inandıramayacaktı kendine, bunu anladı. Ne diyeceğini bilemeyince saçmalamamak için sustu. Kız hırsla evden çıktığında yağmur henüz başlamıştı, üstelik evden bir şey almadan çıkınca ve yağmura yakalanacağını anlayınca, Melih'lere gitmişti. Melih'in evde olmadığını biliyordu, o da biraz zaman geçirmişti Yasemin Hanım'la.

Ancak adamın bu kadar endişeleneceğini düşünmemişti.

Oysa adam neredeyse kafayı yemişti. Dakikalar geçtikçe, endişesi ve gerginliği artmıştı. Annesi eve gelmişti ama aradan saatler geçmişti, o hâlâ ortalarda yoktu. Bunun üzerine ceketini kaptığı gibi soluğu dışarıda almış, arabasıyla sokak sokak gezip onu aramıştı. Yaklaşık yirmi dakika etrafta gezdikten sonra, umutsuzca eve dönmüş ve salonda otururak, onu beklemeye başlamıştı.

Saatin yelkovanının her hareketiyle, öfkesi, kaygısı ve korkusu daha da artıyordu. Hayatında ilk defa bir kadın yüzünden bu kadar sinirlenmişti. Yağmurda ıslanıp hasta olmasından korkmuştu, ya da ıslanıp sıçana döndükten sonra o adamın kollarında kendini kaybedeceğinden endişeleniyordu. Kız mutfağa girmeye kalkınca yolunu kesti. "Hâlâ söylemedin, bu saate kadar neredeydin?"

"Yürüdüm."

"Nerede yürüdün?" dedi gözlerini kısarak.

"Hasbin Allah!" dercesine gözlerini devirdi Ayten. Adam şüpheyle gözlerini kıstı. Neden, nerede yürüdüğünü söylemek istemiyordu? Ona gitmişti kesin, onunlaydı? Dişleri sıklaştı. "Nerede yürüdün?" diye ısrar etti.

"Yolda, nerede olacak." Oflayan kız onu yolundan çekerek iç germeler eşliğinde mutfağa girdi. Masadaki sürahiden su alırken, "Sen de ister misin?" diye sordu. "İçini soğutur, rahatlarsın."

Dalga mı geçiyordu onunla? Elindeki bardağa bir tane çakarak yere düşürmemek için kendiyle savaştı adam. Hırsından kuduruyordu, o kulkuyrukla düşündükçe akıl sağlığından olacağından korkuyordu ve ***benim üstüme bir bardak soğuk iç*** dercesine imkânsızlığını gözüne sokuyordu bu kız.

Tamam hâlâ masumdu! Yine de o adam birlikte olduğu düşüncesi ve

hata yapacağı korkusu, soluk aldırmıyordu. Sırf inatla ona yaklaşacağı en dişesinden kan beynine gitmiyordu. "Benim içimi rahatlatacak tek şey, bu saate kadar ne yaptığını öğrenmek. Şimdi lütfen söyle, neredeydin?"

Adamın kibarlaşmasıyla içmekten vazgeçtiği bardağını sertçe masaya vurdu kız. "Allah'ın cezası, sana ne. Ben yetişkin bir kadınım, çocuk değilim, neredeysem sana ne."

Yaşar öfkeyle karşısına dikildi. İki eli de yumruk olmuştu. "Sen aklı bir karış havada ***genç bir kızsın!*** Bu kadar saat yürümüş gibi ıslak değilsin. Hâlâ kurusun. Üstelik yabancı bir şemsiyeyle geldin eve ve pantolonunun paçaların da yürümemiş gibi kuru."

"Ne kadar dikkatlisin! Ne ara fark ettin bunca ayrıntıyı? Yazar olmak bu sanırım, üstelik ıslanmamı mı isterdin!"

Kendini anlatamayan Yaşar derin bir nefes aldı, yumruklarını sıkarak ellerini birkaç defa açıp kapadı. "Sen karşılaştığım en inatçı en katlanılmaz ve en anlayışsız kadınsın. Oturup bir cam önünde tüm gün seni merak ettiğime inanamıyorum. Allah seni bana ceza diye vermiş olmalı."

"Allah beni sana falan vermedi..." dedi kız adamın itiraflarını öfkesinden sebep kaçırırken.

İşte yine aralarındaki gerginliği zirveye taşımıştı. Gözleri yine çakmak çakmaktı ve adam hiddetten kasılmıştı ama ona duyduğu öfkenin yerini şiddetli bir arzunun aldığını fark ettiğinde tüm bedeni ısındı. Onu her ağzını açtığında delicesine öpmek, her kızdığında cezalandırırcasına yine öpmek ve sakinleşene kadar da kolları arasından bırakmak istemiyordu.

"Sana katlanamıyorum." dedi dişlerini sıkarak Ayten.

"Katlanmak zorunda değilsin. Katlanma o zaman." Durdu ve hırsından delirerek devam etti. "Onun yanına mı gittin?"

Onun kimden bahsettiğini adını bile söylemeden hissetti kız. "Sana ne bundan. Neden merak ediyorsun? Neden üstüme geliyorsun? Neden sürekli hayatıma burnunu sokuyorsun? Neden beni ikide bir kokluyorsun! Neden beni öpüyorsun? Neden camın önüne oturup kahrolası onca saat beni bekliyorsun? Benden ne istiyorsun?" Kızın sesi gittikçe zayıflayarak hıçkırığa dönüştü.

"Çünkü seni önemsiyorum." diye bağırmamak için kendiyle savaşan adam, dişlerini sıkarak işaret parmağıyla tehdit edercesine kızın başını dürttü. "Bir hata yapıp kendini o salak adamın kollarına atmaya kalkma. O seni hak etmiyor." *Ve böyle bir hata yaparsan, onu öldürürüm!*

Adamın elini vurarak düşüren kız, "Beni sen mi hak ediyorsun?" diye hırladı.

Kızı kollarından tutup kendine hırsla çekecek, susmak bilmeyen ağzını cezası sona erene kadar sertçe öpecek gibi duran adam, birden yumuşadı ve garip bir huzurla gülümsedi. "Seni uyarıyorum asi menekşe, o adam sana uygun değil. Bu... bir...dost tavsiyesi."

"Hangi dost?" dedi kız gözlerini kısarak ve adamın burnunun dibine girercek öfkeyle hırladı. "Senin gibi dostum varsa düşmana gerek yok, o yüzden tavsiyeni kendine sakla ve bir daha bana emir verme. Merak etme. Yaklaşma. Öpme beni... öyle içten öpme..."

KAKTÜS TEAM

Günler ayları, aylar yılları kovalasa da ömrümde
Saatlerime beklediğim yaren bir sensin.
Ekmeğim, suyum, aşım olmasan da,
Gönlümün doymasına tek sebep sensin
Duaları sığdırdığım avuç içlerime,
Başına ve sonuna eklediğim sensin.
Uykuyu sığdırdığım yorgun gözlerime
Açıkken ve kapalıyken çizdiğim sensin.

8. Bölüm



Oturdukları kafede yine Ayten tek başına sahile bakıyor, Melih ise hemen yanında durmuş sakince onu seyrediyordu. Biraz zaman sonra sohbet konusu açılmayınca, havadan sudan konuşmaya başladılar ama aradaki gergin elektrik ikisini de rahatsız ediyordu. Sohbet ederken ne zaman kız gülse, Melih garip bir tutumla kızın yüzünü solduruyor, konu Yaşar'a gelince, "Saçma sapan şeylerle aklı bir karış havada kadınların hayal dünyasını süslüyor. Biraz yakışıklı ve çekici olması insanların ne yazdığına bakmadan almasına yeterli sebep." diye hırsla söylenmesine sebep oluyordu.

"Annemde hayal dünyası bir karış havada kadınlardan o zaman. Ve senin annen de..."

"O ne istediğini bilen olgun bir kadın." dedi genç adam. "Ama çevresindeki kadınlarla haberlerini görsen, sende benim gibi düşünürdün eminim. En uzun ilişkisi Hülya'ya kadar bir hafta sürmüş. Sahi, Hülya demişken, geçen mesajlaştık onunla, evlilik için hazırlık yapmaya başlamış."

Ayten yutkundu, içtiği çay boğazını yakmıştı. "Ee... evlilik için mi?"

"Sanırım uzatmalı sevgilisi ona evlenme teklifi etmeyi başarmış sonunda. Çabukça evlenirler de o soğuk adamdan hemen kurtuluruz, evlenince Hülya'nın buralara geleceğini sanmıyorum." dedi, kısılan gözlerle bakarken. "Yaşar Beyiniz bundan bahsetmedi mi?" Kız bu imadan hoşlanmadı yine. Ses tonu da ifadesi gibi kanını dondurmuştu. Uzanıp genç kızın elini

tutarak, "Sence bizim de artık bunu düşünmemizin zamanı gelmedi?" diye sordu.

Öyle sıradan ve aniden... Ne yüzük ne çiçek... Şok etkisi içinde kızı soluksuz bırakarak... Hadi hepsini geçti de güzel bir çift söz olmadan pat diye, onca sene sonra beklediği bu değildi. Hak ettiği bu kadar sıradan ve umursanmaz bir teklif değildi. Bu kadar ilgisiz bir evlenme teklifi hiçbir kızın hayali olmazdı. Titreyen ellerini çekti genç adamın avucundan. Kendini son derece tedirgin ve değersiz hissediyordu. Sanki ona mecburdu, sanki ondan başkası onunla evlenmezdi ya da onu kimse istememiş de Melih lütfetmiş gibiydi hâl ve hareketleri. Bu içini acıttı, yüreğini dağladı, onca sene bu ilişkiye verdiği emek ve değerin karşılığı bu kadar baştan savma olmamalıydı. Bedeni o kadar soğudu ki, damarlarındaki kanın sıcak sıcak beynine aktığını duyumsuyordu.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" dedi şaşkınca. Sesi öyle titrek ve güçsüzdü ki, duyduğundan bile emin değildi ama Melih duymuştu.

"Bunda şaşıracak ne var, senelerdir birlikteyiz. Artık bu ilişkiye bir isim koymanın zamanı gelmedi mi sence?"

"Geldi mi?" dedi kız garip bir sesle.

"Elbette, annemde zaten başımın etini yiyor. Nişana gerek yok! Aile arasında bir söz takarız, sonra düğün için hazırlıklara başlarız."

Annesi başının etini yediği için mi evlenmek istiyordu? Detaylara gerek yok muydu? Kız soluk alamadı. "Yangından mal mı kaçırıyoruz?"

Adam kızın rengi dönen yüzünden rahatsız oldu, kırdığını anlayınca derhal toparlandı. Eline uzandı yeniden, "Sevgilim, biz zaten senelerdir nişanlı gibiyiz yani bir süre daha nişanlı kalmaya gerek var mı? Hem o tantanayı çekmeye çok hevesli gibisin." dedi sıcak bir gülümsemeyle.

"Melih, ben ilk ve son defa evleneceğim!" dedi kız elini çekerek avuçlarından, dokunmasını istemiyordu.

Sinirli bir şekilde gülmüştü adam. "Ben de... ne var bunda?"

"Cidden bunları söylüyor olmazsın değil mi? Şaka yapıyorsun bana, kızdırmak için." Etrafına bakındı sisli gözlerle. Onca sene emek verdiği ilişkinin geldiği nokta can yakıyordu. Birazdan balon, çiçek hadi hepsini geçti bir pasta, bir şey getiren garson karşısına çıkacaktı ve bu saçma anı yalanlayacaktı. Kimse gelmedi. Melih güzel bir söz sarf etmedi. Yüreğine bir ağırlık oturdu. Bunca zaman bu kadar basit görülen bir soru için mi heyecanlanmıştı, beklemişti, hayal kurmuştu?

"Şimdi nereden çıktı bu evlilik fikri aniden?" dedi sonunda merakla. Ağlamayacaktı.

"Aniden değil... hep aklımdaydı bir türlü zamanı gelmemişti."

"Zamanı mı?" dedi kız her konuşmasında şaşkınlığı biraz daha katlanarak.

Adam kızın elini okşadı sevgiyle ve eğilip öptü. "Tamam anlıyorum seni, romantik bir evlenme teklifi bekliyordun. Ne bileyim içimden geldi bir an söyleyiverdim, hazırlıksız oldu ikimiz içinde değil mi? Kızdın mı?"

Suratı asıldı, gözleri kaçıştı. "Kızmadım..." dedi ama kırıldım da diyemedi. Onun yerine şüphelerini onunla paylaşmak istedi. "Evlenmeye hazır mıyız sence?"

"Evet. Bence geç bile kaldık."

Artık hazır olduklarından emin değildi Ayten, evet bazı şeylere geç kalmışlardı. Büyüsü bozulmuştu sanki o güzel hayallerin, at arabası bal kabağına, atlar fareye dönüşmüştü. Saat sanki on ikiyi vurmuştu bu aşk için. Birbirlerini hiç tanımıyorlarmış gibi hissediyordu o dakika. Hayalindeki prens olarak gördüğü adamın aslında kurbağa olduğunu kabullenmiyordu benliği. Melih ilk defa ona bu kadar yabancı gelmişti. Bu kadar uzak ve duyarsız, amaçsız ve değersiz. Duygusuzdu. Bencildi. Yoksa hep bu kadar umarsız mıydı, kör olan Yaşar'ın dediği gibi kendisi miydi?

"Niye hiç birbirimize olan duygularımızdan söz etmiyoruz Melih?"

"Ediyoruz ya." diye mayıştı adam, kıza sokuldu. Ayten uzaklaşırcasına hareket etti biraz geriye, sesi durgundu. "Etmiyoruz. Mesela beni ne kadar çok sevdiğini neden duymuyorum ben? Neden aşk içeren sözler girmiyor kelimelerimizin arasına? Neden evlenme teklifin bile sıradan?"

İlk defa bu kadar tuhaf davranan sessiz Ayten'e Melih şaşkın nazarlarla bakmaya başladı. Daha önce böyle garip sözler konuşmazdı onun Ayten'i Sorgulamazdı, sınamazdı, yargılamazdı. Sonra birden kendini toparladı ve kırgın bir sesle, "Seni sevdiğimi biliyorsun ve ben bunu sürekli hissettirdiğimi sanıyordum. Bunca zamandır birbirimizi sevmesek ilişkimiz gider miydi sence? Biz birbirimizi çok seviyoruz Ayten, benim gözüm senden başkasına kör, kulağım sağır." diye sitem etti.

"Seviyor muyuz gerçekten? Ben artık..."

"Tabii ki seviyoruz." dedi adam lafı kızın ağzına panik bir hızla tıkarken. "Saçmaladığının farkında mısın? Sevgimden nasıl şüphe edersin?"

"Etmiyorum." dedi kız başını sallayarak ama bu sevginin hangi boyutta olduğundan artık şüphe ediyordu. Aşk mı, dostluk mu? Onu yatağına alacağı kadın mı, yanına alacağı dostu olarak mı kabul ediyordu? "Melih?" dedi titrek bir sesle. "Farkında mısın? Kırk yıllık evli çiftlere döndük. Aramızda bir şeyler eksik, sıradan, yoksun... Ben neyin eksik olduğunun adını koyamıyorum." Melih'e dikkatli gözlerle baktı. Aslında eksik olanın tutku

ve değer olduğunu biliyordu artık, bunu ona Yaşar göstermişti. "Aşık mıyız biz?"

Melih garip bir şekilde gülerek parmaklarını saçlarına daldırdı ve alay edercesine, "Aşk mı?" diye sordu. Hayalleri kırılan kızın dudakları titremeye başlamıştı, gözleri sulandığı için adamın yüzü sislenmişti. "Aşık mısın bana?"

"Seviyorum kızım ben seni."

"Sevgini gösterme konusunda hiç çabalamıyorsun." dedi başını eğerek, utançtan yüzü kızarmamıştı, gözleri nemlenmişti.

Melih soğuk bir sesle, "Yani sevgimi hissetmiyor musun?" diye sordu şaşkınca. Bu sefer sesi de gözleri de ciddiydi.

"En son ne zaman öpüştüğümüzü hatırlıyor musun?"

Melih'in yüzü çapkınca keyiflendi. "Hatırlıyorum, dün."

"Hayır dün sadece buse kondurdun dudağıma, son bir aydır olduğu gibi. Ben tutkulu bir öpüşmeden bahsediyorum." Yanaklarındaki kızarmayı umursamıyor, utanmayı es geçiyordu.

"Ben yaklaştığım zaman beni uzaklaştıran sensin. Dengesiz mi oldun sen, ne zaman sana yaklaşsam, 'Annem görür, biri görür, dedikodu çıkar,' diye bahanelerle kaçtın. Zamanla kendimi dizginlemeyi öğrendim." Suçlayıcı sesinden ve dudakların keskinleşmesinden kızdığı belli oluyordu. "Öpüşmek mi?" dedi garip bir gülümsemeyle. "Sohbet konumuz içler acısı."

"Beni öptüğün zaman ne hissediyorsun?" dedi Ayten inatla. "Sana ne hissettiriyorum. Dostluk mu, tutku mu?"

"Lanet olsun." dedi Melih hırsla. "Dostunu dudaklarından öpmezsin Ayten, saçmalamayı kes."

Kollarını masaya yaslayıp yaklaştı. Nefesi kızın yüzüne vuruyordu. Koyulmuş renkli gözleri hırçın deniz gibiydi şimdi. "Seni en son ne zaman öptüğümü bile hatırlamıyorum." dedi dürüst olarak. "Çünkü sürekli sızlanıp duruyorsun! Bahaneler üretiyorsun, nazlanıyorsun, esirgiyorsun, kendimi devamlı kontrol altında tutuyorum ve sana duyduğum saygıdan dolayı tutkundan yararlanmıyorum. O kadar masumsun ki, baştan çıkarmam birkaç dakikayı alır ve ben bunu istemiyorum."

"Tek sebep bu mu?" diye sordu kız merakla, menekşe gözleri irice açılmış hızla kırpışıyordu.

Kızın yanağındaki kızarıklığa parmaklarının ucuyla dokunan Melih, kendinden emin olmayan bir hareketle omuzlarını kaldırdı. Ayten garip bir hüzünle başını eğdiğinde, elinden tutarak, "Bana bak." dedi, sesi yumuşacıktı.

Kız omzunu sarstı nazlıca. Çenesinden tutup yüzüne kaldıran adam, "Bana bak" diye buyurdu yeniden. Kız gözlerine bakınca yanağını okşayarak, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Ufak bir buse koydu, kız gözlerini kapadı ama daha hissedemeden çekildi dudaklar teninden. Öfkeli gözlerle "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. Dudakları titriyor, gözleri dolu dolu adama bakıyordu. Ne hissedeceğini, karmaşık aklıyla kalbine neyi açıklamak istediğini kestiremiyordu.

Adam şaşkınca kıza bakıp gülümsedi, bu gülüşü hiç sevmeyen kız kirpiklerini kırpıştırırken, onun gözlerinin tekinsiz bir parlamayla alev aldığını gördü. Ve beklemediği bir anda hırçın bir hareketle elinden çekiştirdi. Kafenin bahçesine çıkarıp sahile yönlendirdi. "Melih ne yapıyorsun?" demeye kalmadan sırtı ağaca hırsla yaslandı, omuzlarından kabaca tutarak şiddetle kendisine çekti ve dudaklarından vahşice öpmeye başladı. Ateş gibi yanıyordu sert dudakları ve solukları kaynar suyun buharı gibi dağlıyordu tenini.

Kız soluksuz hâlde olduğu yerde buz tutarken, cezalandırıcı bir hamleye dönen bu opüşten dehşete düşmüştü. Ne karşılayacak zaman tanıyordu ona ne de dudaklarını kıpırdatması için mesafe. Sadece alıcıydı, talepkârdı. Üç yıla yakın zaman olmuştu ve Melih onu daha önce böyle tutkuyla öpmemişti. Ya da tutku sandığı hırsla! Hiçbiri bu kadar kaba, düşüncesiz, bencil, kendi zevkinden başka bir şey düşünmez hâlde talepkârdı.

Bu öpüşmek değildi, bu tek taraflı ihtiyaç gidermek gibiydi. Savaşıyordu. Önce, onu sinirlendirdiği için böyle davrandığını sandı, erkeklik gururu zedelendi diye düşündü ama kızın dudakları acıdıkça korkuyla inlemesinden ve ısırmaktan canı yandıkça koluna tırnaklarını geçirmekten, vahşice zevk aldığını anladı. Onun canının yanmasını umursamıyordu. Ne hissettiğini umursamıyordu, tek istediği kendi zevkinin sonuydu.

Dudakları hoyrat sevişlere maruz kalmış, vücudu ise güçlü vücudun altında kabaca ezilmişti. Ruhu mu daha çok acıyordu tenimi bilemedi. Ağacın sert yüzeyi sırtını acıtırken, onun kaba bedeni göğüslerini eziyordu. Ne nazikti ne nezaketen sabırlıydı. Elleri ikisi arasında sıkışıp kalan Ayten karşı koyacak fırsatı bulamıyordu. Yanaklarına yaşlar süzülürken, yüreğini en çok acıtan şeyin ne olduğunu anladı. Hayır dudaklarını ısırıp acıtması değildi, onu en derinden sarsan... Melih'in karşılığını beklemeden girıştiği bu eylemden hayvanca zevk almasıydı.

İşte bu kanını dondurdu.

Karşısındakini düşünmeden, yalnızca kendi ihtiyaçlarını doyuruyordu. Bencildi. Tez canlıydı ve tutkuyla hırsı birbirine karıştırmış zavallıydı. Cahildi. Bu öpücüğü istemiyordu. Böyle sevişleri istemiyordu. Sonunda bu tek taraflı eylemin galibiyetinden haz alan Melih onu bırakınca, bir savaş

vermiş gibi tükenmişti iradesi. Onun pembeleşmiş yanaklarına zafer dolu gözlerle bakarken, ıslaklığı fark ettiği an kanı dondu. "Şimdi sorun ne?" dedi sıkılmış hâlde. Öfkeyle kaşlarını çattı. "Neden ağladın?"

Kız konuşamadı. "Öpmezsek sorun yapıyorsun, öpsek sorun yapıyorsun. Bence sen ne istediğini bilmiyorsun ama ben seni istiyorum. Belki yaban bir kadın değilsin ama ben zaten masumiyetini seviyorum. Bundan hiç başkun olmasın." Yakıcı bir kadın değil miydi? Onun bedenini ısıtmıyor muydu, tek istediği sadakati miydi? Nazik bir şekilde elinin tersiyle yanağını kurularken, "Seni gelinliğinle istiyorum yanımda, o zamana kadar sabredebilirim, zaten önemli olan evlilik değil mi?" dedi ciddiyetle.

Önemli olan sevmekti, hissetmekti, değer vermekti, yaşı geldiği için, ailesi baskı yaptığı için evlenmek değildi.

Elinin tersiyle yanaklarını ve dudağını silen Ayten, şiş ve acıyan dudaklarını birbirine bastırarak "Annem merak eder, gidelim mi?" dedi titrek sesiyle. Teninde hâlâ onun nefesinin kokusu vardı, midesi bulanıyordu. Ağlamamak için kendine savaş verirken, lavaboya kendini zor atmış ve defalarca yüzüne su çarptığı hâlde kendine gelememişti. Tiksinmişti. Melih'ten, düşüncelerinden ve kendinden! Aynadaki haline bakan kız yüzünü kurularken parmakları dudaklarına kaydı, sanki zımparayla silinmiş gibi perişan duruyorlardı. Şişmişti ve bazı yerlerde uçuk gibi berelenmeler vardı.

Yola çıkarken sessizdi, yol boyu içinde tuttuğu gözyaşlarını kendine zorla hâkim olmaya çalışarak geçirdi. Erkek egosuyla hakkı olan şeyi elde edince nasıl davranacağını düşünmek, onu dehşetle ürpertiyordu. Arabayla bahçe yoluna girdiğinde saat on ikiye yakındı. Annesi çoktan yatmış olmalıydı, uyumadan evvel ona mesaj çekip geç kalmamasını tembihlemişti. Kemerini çözerken elini tutup çenesine dokunarak kendine çeken adamın, bu hamlesini engelleyen kız, "Geç oldu." diyerek kendini arabadan dışarı attı.

Melih her zamanki gibi bahçeden içeri girmesini sabırla bekledi ve uzaklaştı. Kız bahçede Yaşar'ın arabasını gördüğünde bir an durakladı. İçi tuhaf bir heyecanla sarılırken aklına gelen şeyle eve girmeden önce endişesini bastırabilmek amacıyla biraz etrafta dolaşmayı düşündü. Sonra neden heyecanlandığına ya da endişelendiğine anlam veremeyerek kendine kızdı, toparlandı.

Eve girmeye cesaret edemeyince eli dudaklarında bir süre bahçedeki salıncakta oturdu. Başını geriye attı sallanırken, önünde uzanan sonsuz karanlığa baktı. Ufak bir merakın dengesini böyle alt üst edeceğini düşünmemişti. Onun korkuları kabarırken, Melih hiçbir şey olmamış gibi yaptığı haksızlığa gurur kulpu takmıştı. Demek ki sorunlu olan Melih değildi,

sorunlu olan kendisiydi. Bozuktu onun tutku ayarı, ne zaman çalışacağını bilmiyordu. Bu saçmalıkları kafasından atmalıydı. Bazı insanlar evlenmeden önce sınırlarını korumalıydı.

Belki üstüne bu kadar gitmeseydi Melih'in gözü dönmez, yaptığı zalimliği görürdü. Onu zorla baştan çıkarmaya çalışmasaydı, çok daha duygulu bir yaklaşım içinde olurdu. Haklıydı Melih, ne zaman sınırı aşmaya kalksa, onu engelleyecek bir bahanesi hep olmuştu. Çünkü öpüşmek hoşuna gitmiyordu. Midesi almıyordu. Ne zaman temas etme fikri gelse aklına, dişini fırçaladı mı, nefesi kokuyor mu sorusu zihnini işgal ediyordu. Tenin tene sürtmesi bir şey değildi ama işe dili karıştığı zaman kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Evlenince, bunun sık sık tekrarlayacağını düşününce, elleriyle yüzünü kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Hayır sadece dudakları öpülmeyecekti! Öpüşmeye dayanamazken sevişmenin iğrençliği onu hepten evlilikten soğutuyordu. Hâl böyle olunca da asıl evlilik için ısrar etmeyenin kendi olduğunu itiraf edemiyordu.

İşte sorun tamamen kendisindeydi, tutkusu eksikti. Suçu kendisinde aradı ve soğuk olduğunu düşünerek Melih'e acıdı. Onun gibi bir kadınla evlenerek, tutkusuz bir ilişkiye onu mahkûm etmek haksızlık değil miydi? Uyumsuz bir çift olacaklardı ve tek suçlu kendi bencilliğiydi. Ayten bütün bunları düşünürken, "Lanet olsun." diye bağırdı. Kapının önünde boş boş dikildiğini fark edince kendine geldi. Anahtarını eline aldı ve saniye geçmeden kapı açıldı. Merakla onu bekliyormuş gibi dehşet içinde kapıya fırlayan Yaşar, önüne atıldı. Adamın bu tutumuna kız dengesizce gülmeye başladı, adam kıza şaşkınca bakmaya başladı. Bir şeyi olmadığını görünce kızgınlıkla kaşlarını çattı.

"Sen yine beni mi bekledin?" dedi Ayten tuhaf bir huzurla.

"Gecenin bir yarısı ne işin var senin dışarı da? Hem Melih denen asalak nerede?"

Sanki kendisi gece evde dizlerini kırıp otururdu. Adama bak.

Kız şaşkınca adama bakarken Yaşar kızgın gözlerini kısmıştı, üstelik hiddetinden yanan bakışlarını da dudağına odaklamıştı. Ayten farkında olmadan dudağına dokundu, acıyordu ve şişlik hâlâ geçmemişti. Adam bilinçsiz şekilde kaşlarını çatarak kızın dudağına uzandı, işaret parmağıyla okşarken dişlerini sıkarak, gözlerine baktı. Sonra birden bahçe kapısına doğru atıldı. Ayten onun nereye gitmek için bu hamleyi yaptığını anlayınca, derhâl yerinden fırlayıp bileğine asılarak onu çekiştirdi, "Dur." diye bağırdı.

"Lanet piçi geberteceğim." dedi gözü dönmüş halde Yaşar.

"Dur artık." diye çekiştirdi Ayten bileğini ama duracak gibi değildi. "Ne

geleceksin ona, sevgilini öpemezsin mi?"

Bedeni buz kesen Yaşar birden durdu. İşte bu ağır gelmişti, kafasına balyozla vursa ancak bu kadar canını yakardı. Taştan bir kule gibi donarken ifadesi katılaştı. Ayten onun gözlerindeki karanlıktan ve bakışındaki yabancılıktan korkarak ürperdi. Bir adım geriye çekilerek, kendini onun temasından kurtardı. Arkasını döndüğünde, onun ellerini yumruk yaparak titrettiğine yemin edebilirdi. İçeri girdiğinde evin sessiz olduğunu anladı.

"Annen yatacağını belirtti."

"İyi geceler." dedi kız yorgun hâlde odasına giderken. Yaşar arkasından seslenmek için elini kaldırdı ama sonra gerisin geri yanına düşen eliyle durakladı. Başını sallayarak onun arkasından merdivenleri tırmanmaya başladı ve kendi odasına gitmek için üst kata döndüğünde, onun kapısını kapattığını gördü. Dişlerini sıkarak sert adımlarla üst kata çıkıp kapısını hiddetle tıkapadı. Kahretsin! Ona neydi ki?

Ayten uyuyamadı, uyamadığı gibi eve, odaya da sığamadı. Penye geceliğinin üzerine takımının sabahlığını alarak odasından çıktığında, neredeyse gece yarısı; iki olmuştu. Aşağıya inip kendisine ıhlamur ve papatya çayı yaptı. Biraz olsun düşüncelerinin yatışması gerekiyordu. Yoksa kendini kurup kıvıyordu. Evde ses yapıp kimseyi rahatsız etmek istemediği için telefonunu alarak bahçeye çıktı. Gece serindi ama huzurluydu. Çırcır böceklerinin resitaline ateş böceklerinin sesi karışmıştı. Hâlâ tek tük kuş uyumamış ötüşüyor, yapraklarla sevişen rüzgâr saçlarına sataşıyordu. Uzaktan birkaç köpek uluyor, birkaç hayvan kendi aralarında konuşuyordu.

Kupasından iri bir yudum alarak salıncağa yanaştı, sakin sakin bitki çayını içmeye başladı. Gece olanları aklından atamıyordu. Işığı yakmadığı için bahçe karanlıktı ama ay ışığı zifiri karanlığa yarenlik ediyordu. Telefonundan hafif bir müzik açtı, en azından beyninin içindeki sesleri susturacağını ummuştu. Farit Farjat'ın kemanı ağlatan notalarını dinleyen, hangi ruh huzur bulmazdı ki. Bir süre gözlerini kapatarak kendini bu sesin seyrine bıraktı, bahçenin o hoş sedasına nasıl yakışıyordu bu keman.

"Yemek yemediğine eminim. Aç karnına içme." dedi tok ses ve burnunun ucuna kadar sokulan böreğe bakarken, korkuyla irkildi. "Çok korkaksın ama gecenin bu saatinde dışarı çıkıyorsun!"

Kız böreğe uzanana kadar, karnının acıktığını hatta guruldadığını bilmiyordu. "Teşekkürler." dediğinde yanına oturan adamın ağır bedeniyle salıncak sallandı. İkisinin elinde de bir dilim börek vardı. Adam sessizce böreğini ısırdı. Aslında hemen yanından kalkmalıydı, hissettirdiği bu kalp çırpıntısına izin vermemeliydi. Ama hemen uyuyamayacak kadar da uykusu yoktu ve onu rahatsız eden düşünceleriyle baş başa kalmak da istemiyordu.

"İstersen kapayabilirim."

"Kapama. Baren yazarken dinlerim, sesi dinlendiriyor. Nameleri ilham veriyor insana." dedi huzurla.

Kız başını salladı. Hiçbir şey söylemeden peçeteye sarılı böreği yemeye başladı. Müzik değiştiğinde kapamak için uzandı, eline dokunan elle irkildi. "Bırak çalsın, senin huzursuzluğunu bastırıyor." dedi gözleri kapalı hâlde adam. Kulağı müzikte, gözleri kapalı ama eli kızın elinin üzerindeydi.

Ayten bir an ne yapacağını bilemedi, ağzında lokması donup kalırken ıı gözlerle eline baktı. Çekse beyni durmuş bu düşünceye itaat etmeyecek-miş gibiydi, kalsa suçluluk duygusu büyüyordu. Ona gerek kalmadan adam elini çekti, kız soluk aldı ve adam bunu hissederek gülümsedi. Son lokmasını yedikten sonra, "Kavga mı ettiniz?" diye sordu sessizliği yırtarak.

"Yoo...ok. Gayet keyifli... bir geceydi." dedi kız kekeleyerek. Yanakları kızarınca dudaklarını dişledi ama canı yanınca, bu davranışından hemen vazgeçti.

"Seni zorla öpmeye mi kalktı?"

Ayten soluksuz kaldı. Böreği salıncağın yanındaki sehpaya koydu. Titreyen eli hemen dudağına gitti. O anı hatırlayınca gözleri dolmaya başladı ve sessiz kaldı. Titreyen parmaklarıyla, Melih'in dişlerinin bıraktığı şişmiş tene dokunmak bile, o anki gibi acıtıyordu yüreğini. Melih'in düşüncesizce böyle bir şey yapmış olmasından ve bunu dile vurmaya çekinmeyen Yaşar'ın fark etmesinden utanmıştı.

Yanaklarının alev alev yandığını hissederek kekeledi. "Ne saçmalıyorsun sen? Geç oldu." diye kalkmak için hamle yapınca, adam sesini çıkarmadı. Bocalayarak ayaklanınca, elindeki sıcak kupa yere düştü ve korkuyla bir adım geriledi. Ama çığlık atmak yerine bir sağa bir sola bakındı, sanki gideceği yönü unutmuş gibiydi ve sonunda eğilip yerdeki kupayı almayı düşünmeden, eve yöneldiğinde adam yolunu kesti.

"Ayten sana zorla istemediğin bir şey mi yapmaya kalktı?" Adamın sesi gibiydi sert duruşu.

Gözleri nemlenen kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu ve birden başını çevirip genç adama baktı. "Zorla yapınca daha mı zevkli oluyor?" derken buldu kendini. "Sizin için bir kadının ne düşündüğünün hiçbir önemi yok, değil mi? Az önce düşüncelerinle eleştirdiğin adamın yaptığını, sen de bana defalarca yaptın?"

Kızın keskin sözleri ve nemli kirpiklerinin titreşmesiyle Yaşar dişlerini gıcırdattı. Uzaklaşmasına izin vermeden uzanarak, parmaklarını berelenmiş dudağında şefkatle dolaştırdı. Sanki ilaçtı dokunuşları, bir adamın acıttığına başka bir adam şifa oluyordu. Gözleri kapanmak için zorluyor kız bu

çağrıya direniyordu.

"Ben canını yakmadım değil mi?" dedi garip bir sesle. "Sana geri çekilmen için fırsat sundum." Gözleri beklentiyle yanıyordu. Evet o da izinsiz öpmüştü ama kaba davranmamıştı, hatta garip hissetmesini sağlamıştı. Haz alması için teşvik etmişti, kabullenmesi için zaman sunmuştu ve dilerse bitirmesi için olanak sağlamıştı. "İkisi farklı, birisi öpüşmek, diğeri savaşmak ve o ahmak adamın sana kaba davrandığını bir daha görürsem..."

Ayten soluksuz hâlde kaskatı kesildiğini hissedince omuzlarından tutup nazikçe kendine çekti ve şefkatle sarıldı. Kızın yüzü adamın sert göğsüne dayanınca, yutkunmaya ve titremeye başladı. Elleri havada asılı kalmıştı, onun omuzlarını nazikçe okşaması direncini kırıyordu. Adamın kolları arasında titremesinin nedenini bilmiyordu, tek bildiği bedeninin güveni ağlama isteğini perçinlemişti.

"Şişttt... Bırak kendini." dedi eli nazikçe sırtında gidip gelirken. onun ne hissettiğini, neye ihtiyacı olduğunu nasıl bu kadar çabuk anlıyordu? Ayten olduğu yerde duraladı. Gitmek istemiyordu ne yatağına ne de başka yere, sadece kolları arasında kalmak istiyordu. Kokusunun soluklarına karışmasını istiyordu, tenini sıcaklığının ferahlığını benimsemek istiyordu. Yanağından yaşlar süzülürken hıçkırmamak için kendini kastı. Kollarında kendinden geçmek ve hiç kimsenin onu bulamayacağı kadar sinesinde kaybolmak istiyordu.

"Kendini rahat bırak." dedi adam fısıltı gibi sesiyle. Başını okşuyordu şimdi, eli yanağına kayıp çenesini buldu. Nazikçe kaldırdı. Minik bir kedi gibi sinesine pusan kız, endişeli gözlerle bakıyordu. Gecenin içine açan mor bir dolunay gibiydi menekşe gözler, ıslak ıslak parlıyordu. Ve gördüğü hüzün adamın direncini kırıyordu. Ona dokunduğu an hissettikleri... Bunlar onun için de ilkti. Sanki uyuşturulmuş gibi güçsüz bırakıyordu çaresizliği. Kızı daha fazla yakınına çekti. Ayten onu kollarının arasına almasına ve yanağını yanağına dayamasına izin verdi. Eğer aklı biraz yerinde olsaydı, buna asla izin vermezdi. Annesi evdeyken, bahçelerinde, komşularının onları görme riskini alarak adamın ona sarılmasına izin verdiği için, çıldırmış olabileceğini düşünürdü.

"Şimdi anlatacak mısın?" dedi kızın yanağına yanağını sürterken. Dudakları tenine değince soluksuz kalıyordu ikisi de.

"Ben..."

"Bu gece yalan yok. Lütfen. Ne anlatırsan anlat, yarın unutacağıma söz veririm. Erkek sözü."

Kız yanağını adamın yanağına sürttü. Sakalları çıkmaya başladığı için tenini gıdıklıyor, kızartarak tahriş ediyordu. "Sana zor mu kullandı?" dedi

adam merakla. Yanağı yanağındaydı ama bedeni kasılmıştı, kız bunu hissetti çünkü hâlâ kolları arasındaydı ve bedenleri nerdeyse birdi. Tek yanlış sözünde onu durduramayacağını, telafisi olmayan bir hata yapacaklarını ve Yaşar'ın Melihe'nun hesabını en kötü şekilde soracağını hissetti.

"Be... bende sorun var." dedi fısıltı gibi sesiyle. Pişmanlıkla hıçkırdı.

"Nasıl sorun var?" Endişelenmişti adam, yüreği vesveselerle dolunca korkuyla çırpındı. Hasta olmasından korktu, ya da sıkıntıda olmasından...

"His... hissetmiyorum." dedi kız hıçkırır gibi bir sesle.

"Sevgiyi mi hissetmiyorsun?" dedi adam merakla.

"Hayır... Se... seviyorum ben!" Adam bu itirafla buz tuttu. Kız algılayamadı devam etti. "Sa...sadece...?"

Yanağına yuvarlanan yaş, kalbi acıyan adamın tenini ıslatmıştı. Yanağıyla kızın yanağını kuruluyor gibiydi. Kendi duygularını geriye iterken eli telkin ederek sırtında dolaşıyor, onu sakinleştirmeye çabalıyordu.

"Anlatamıyorum." dedi sonunda Ayten.

"Utanıyor musun?" Kız başını salladı çaresizce. "Sana söz verdim, bu gece anlattıklarını unutacağım."

"Söz mü?" diye sordu yeniden. Ona güvenebilir miydi? İçini gerçekten açabilir miydi?

"Söz." dedi adam gülümseyerek ve kız sonra çok kızacağı hâlde bu söze sonuna kadar inandı. Başını kaldırıp ıslak gözlerle adama baktı. "Hissetmiyorum..." dedi kısık sesiyle. "Do... dokunduğu zaman o... o anlatılan tut..." sustu ve kuruyan dudaklarını ıslatan gözyaşlarını diliyle yaladı.

Yaşar alnını alnına yasladı, elini belinden kalçalarına indirirken kızın irkilmesiyle, "Şişttt..." dedi. "Bırak sana nasıl tutkulu olduğunu göstereyim."

"Değilim." dedi Ayten kabullenmeyerek, "Ben tutkulu falan değilim. Bozuk.." dedi çocukça bir şekilde.

"Ne bozuk?" dedi adam eğlenen bir gülüşle, bakışlarının içinde alevler harlanıyordu.

"Bende bir şeyler bozuk. Olmuyor." dedi kız inatla.

Kızı usulca kendine çekti adam ve kasıkları kızın düz karnına değdiği an sustu Ayten, hatta soluk bile almadan durdu. Kollarının arasında titremeye başladı. Bu kadarını beklemiyordu.

"Hissediyor musun?"

Yanakları kızarınca gözlerini kaçırdı. Hissettiği şey tutku değildi, şehvetti. İhtirastı. İstediği bu değildi. O sadece karnını gıdıklandıran o saf tutkuyu istemişti. O güzel, naif, masum tutkuyu... Adam alnını alnına yasladı

yeniden, elleri, ince beline kayarak sabahlığının kuşağını çözdü. Kısa kollu penye tişörtünün üzerinde dolandı parmakları. Tenlerinin arasında ne kadar ince bir engel bulunduğunu fark etmek ikisini de ürpertmişti. Yanağına yanağını sürten adam, "Korktuğun için mi titriyorsun?" diye sordu.

Kız başını sarsınca yanağı adamın çenesine sürttü. Yaşar ufak bir öpücük kondurdu kızın şakağına. "Peki neden titriyorsun?"

"Bi... bilmiyorum." dedi endişeden mi yoksa meraktan mı, hatta tutkudan mı titrediğini anlamayan kız birkaç saniye soluğunu tuttu. Yaşar kızın tişörtünü çekiştirdi, parmaklarının ucunu oyuncu bir tutumla çıplak teninde gezdirmeye başladı. Karnının etrafında gezen dokunuşlarla ürperdi Ayten, dokunduğu yerler karıncalandıkça karnı kasıldı. Soluk sesi hızlandı ama kaçmadı kollarından, merak ediyordu sorun kendisinde miydi, yoksa ona bunu hissettiremeyen sevgilisinde mi?

"Ten uyumu diye bir şey var?" dedi adam belini nazikçe okşarken. Tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu, her dokunuşunda ürperiyordu kız ve bunun anlamını biliyordu.

"Ben... Ben nasıl yapacağım bu uyumu?"

"Yapamazsın." Gülümsedi. "O kendiliğinden oluşur."

"Ama..." Bir an sustu kız. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." dedi adam, hâlâ ondan neden nefret etmediğini bilmeden.

"Ama bu... bu hissettiğim..." dedi kız ne diyeceğini bilmeden..

"Ten uyumu bu." dedi adam. "İlla âşık olmana gerek yok, ya da çok sevmene. Hiç tanımadığın bir ten için de olur, yıllarca tanıdığın içinde."

Demek ki erkeklerin teni daha uyumluydu? Yoksa neden her seferinde başka kadınları olsun ki? Kadınların genlerinde hata mı vardı, kodları mı bozuktu da her tene uyum sağlayamıyordu hisleri? Bence kadınların kalbi hasarlıydı, nerede bozuk beden var ona teslim oluyordu. Bilse Ayten, kadınların değil erkeklerin genetiği bozuktu, düzgün olan kadındı ki, her bedene değil tek bedene ait olurdu.

Yaşar karnını kaynatan bir ağırlıkla başını eğerek, dudaklarını kulağına yanaştırdı. "Seninle sevişmek mi istedi?" Adam bu sorunun arkasından kaskatı kesilip nefesini tutmuştu. Utançla kızgınlığı aynı anda hissetti kız. "Ha... hayır." dedi panikle. İçi rahatlarken tuttuğu soluğunu bırakan Yaşar, kızın tedirginliğini önlemek için dudaklarını yanağına sürttü. Ayten'in gözleri kapandı.

"Ne oldu peki?"

"Ben... Ben merak ettim?"

"Neyi?"

"Aynı hissedecek miyim diye?"

"Neyle aynı?"

"Beni öptüğün zaman..." Biraz duraksadı. Bunu itiraf etmek çok zordu. "Tuhaf hissettim... ve yine hissetmek..." Susup dudağını ısırdı, bu onun için çok zordu. Bir cesaret başını kaldırarak, kızarmış yüzüyle ona baktı. Gözleri yakuşu, biri ürkek, diğeri meraklı ve tutkulu bakıyordu.

"Seni öptüğümde ne hissettin?"

Kız başını salladı utançla. Adam ısrar edince, "Kar... karnımda kelebekler uçuştu." dedi o eski roman repliğiyle.

Adam gülümsedi. Daha evvel bu kadar mutlu gülümsediğini kimse görmemişti. Bunu sevmişti Ayten, onda bir şeyi gerçekten içi giderek, kalbi durarak keşfettiğini idrak etmişti. Gözleri yumuşak bir ifadeyle bakıyordu ona. Kız gözlerinin şefkatini sevdi, gözlerinin muhabbetini sevdi, gözlerinin şeffaflığını sevdi ve sonsuz derinliklerinde boğulacakmış gibi oldu. Neden Melih'e bakınca içi titremiyordu, neden Melih onun içini böyle derinden titretemiyordu. Ona dokunduğunda teni karıncalanmıyordu ve neden ona her baktığında dudaklarına bakarken buluyordu kendini de Melih'in dudaklarına bakmak midesini bulandırıyordu?

Neden?

Neden onunla beraberken de böyle soluğu kesilmiyor, bacakları titremiyor ve cinsel bir yakınlık duymuyordu? O karnını kaynatan, bedenini geren, içini karıştıran his neden onunlayken ortaya çıkmıyordu. O da karşı cinsti Yaşar da neden sadece ona karşı tepkiseldi?

Bu hataydı, suçtu ama denemek istiyordu. Sorunun kendinde mi yoksa onda mı olduğunu bilmek istiyordu. Belki arsızlıktı, aşağılık bir tutumdu yaptığı, onu kollarının almasına izin verdiğinde bütün inançlarına ihanet etmişti zaten, peki neden ileri gitmeye cesaret edemiyordu?

Hülya mıydı neden?

Melih mi?

Şu anda ikisinin de varlığı aklına gelemeyecek kadar uzaklarda kalmıştı.

Neden bu hissi onunla denemişti de sonuç alamayınca gelip bu adamla yeniden deneyimliyordu? Oysa gittikleri mekânda kızlar bakardı sevgilisine, hem de iç çekerek. Çekiciydi. Seksiydi. İçinde birtakım arzular uyandırdığı da bir gerçekti. Üstelik öyle düşünceliydi ki, evleneceği kadına saygılıydı. Oysa Yaşar Sadık, karşısına çıkan her fırsatı değerlendirmesini biliyordu ve bunu bile bile onun kollarına atılan kızı, suçluluk hissi duygusal bir çıkmaza sokuyordu. Ayten ondan uzaklaşmaya çalışarak, "Bu... Bu kadar yeter." diye fısıldadı. Ama adam için bu kadarı yetmezdi. Az evvel

onu nazikçe tutan kolları, şimdi çemberini daraltmıştı. Kızın başı kalktı. Adamın bakışları, gözlerinden dudaklarına, oradan da heyecanla inip kalkan göğüslerine kaydı.

"Denemek istemiyor musun?"

"Ben... Ben sa...sanmıyorum." Adamın dudaklarında çapkın bir tebessüm belirmişti ve kız buna hırslandı. "Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun, bu üzgün anımdan yararlanıyorsun. Bence bu oyunu bitirelim."

"Oyun mu?" dedi adam kısık, derin bir sesle. "Sence aramızda olan şey oyun mu?"

"Bir... bir şey olmuyor aramızda. Senin sevgilin var, ev... evlenmeyi planladığın kadın. Sonra Melih... Bu... bu onlara haksızlık."

"Sen gerçekten kafasızsın! Tutucusun!"

Kız kendini kollarından çekmeye çalıştı. "Beğensen de beğenmesen de... ben buyum."

"Beğeniyorum." dedi adam ateşler içindeki sesiyle. Dürüsttü. Onu gerçekten her şeyiyle, her hâliyle, aklıyla, seviyesiyle, duruşuyla, tutumuyla çok beğeniyordu. Hırçınken de uysalken de içini kaynatıyordu. Kız yutkundu. "Bırak..." dedi panikleyerek, bir an onun da Melih gibi hırçınlaşacağını ve zorlayacağını düşündü ama o, homurdanarak onu bıraktı. Yorgun bir tavırla arkasını dönüp omuzlarını kaldırdı. Elini şakağında dolaştırırken, ona son defa bakan kız usulca arkasını döndü ve odasına çıkıp kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslayıp, sürtünerek aşağıya kayarken, bacaklarının onu yatağa kadar taşıyamayacağını biliyordu. Hıçkırıkları duyulmasın diye elini ısırdı. Her azasıyla titriyordu.

Duyguları karmakarışıktı ve çözemiyordu.

Vicdan azabı ve hissettiği şey arasında kalmak onu yoruyordu. Yaşar kapının önünden geçerken içeriden gelen seslerin ne anlama geldiğini biliyordu. Elini kaldırdı panikle, endişelenmişti. Tam kapıyı vuracaktı ki birden duraladı, hırsla elini yanına indirdi. Ellerini ve anlını kapıya yaslayarak, kızın kesik hıçkırıklarını dinlerken, kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. İçeri girip onu kollarının arasına alarak teselli bile edemiyordu.

Ayten ağladı, Yaşar kapıda bekleyip sessizce onun hıçkırıklarını dinledi. Sonunda Ayten'in sesi kesildi, adam isteksizce başını kaldırdı kapıdan. Öylece kapıya baktı, sanki böyle yapınca onu görebilecekti. Tereddütlü eli kapının koluna giderken, içinde tuhaf bir acı vardı. Kapı kolunu indirdi ama kapı açılmadı. Hafif bir itişle kapı aralandı, o aralıktan baktığında Ayten'in kapının arkasında ağlayarak uyuya kaldığını gördü. Cenin pozisyonu almıştı.

Onu uyandırmadan kapıyı ittirdi, içeri girdi. Genç kızı dikkatle

kucağına aldığında Ayten sanki bu doğal bir şeymiş gibi kollarını boynuna dolamış, yüzünü omuzuna yaslamış, kokusunu içine soluyarak uykusunun arasında hıçkırmıştı. Yaşar onu dikkatle yağına yatırıp üzerini örttü, gözyaşlarına yapışmış saçlarını yanağından ve alnından çekerek elinin tersini yanağında dolaştırırken eğildi, dudaklarını alnına dokundurdu.

"Özür dilerim." dedi pişmanlık içinde, bunları ona yaşatmak istememişti, ağlamasını sağlamak istememişti. Kendiyle kavga etmesini, çaresiz kalmasını istememişti.

Sadece hislerini kendi keşfetsin, her adımı isteyerek atsın diye sabretmişti.

İç geçirerek kıza son defa baktı, kokusunu genzine hapsederek odadan çıkıp kapısını usulca kapadı.

Sabah baş ağrıları içinde uyandı, işe gitmek için hazırlanıp aşağıya indiğinde kalbi küt küt atıyordu. Dün geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ona itiraf ettiklerinden sonra adamın tavrı da kesin değişecekti. Belki dalga geçecekti, belki de eğlenecekti. Ne yapacağını bilmez hâlde aşağıya indiğinde annesiyle Yaşar'ın çoktan kahvaltıya oturduğunu gördü. Sohbet ederek kahvaltılarını yapıyorlardı. Mutfağa girince, annesi avaklandı.

"İyi misin tatlım?"

"İyiyim." dedi kız çekinik bir sesle, adamın olduğu tarafa hiç bakmıyordu.

"Hiç iyi durmuyorsun, bir sıkıntı mı var. Gözlerin şişmiş."

"Yok..." dedi ne diyeceğini bilmez hâlde. "Sanırım çok uyumaktan şişti."

Annesini bırakıp ocakta hâlâ buharı tüten çaydanlığa yaklaşıp, üst dolaptan kendine ince belli bardak çıkardı. Çaydanlığa uzanırken elleri titriyordu. Adamın bakışlarını hissetmek ise işini hiç kolaylaştırmıyordu.

Bugün üzerine siyah bir pantolon, beyaz gömlek, spor siyah bir blazer ceket giymişti. Saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmış, kulaklarına da inci küpelerini takarak hafif makyajla yüzündeki yorgunluğu saklamaya çalışmışsa, belli ki bunda pek başarılı olamamıştı. Masadaki yerini alıp kahvaltı tabağına bir iki parça göstermelik bir şeyler koyarken, annesinden kahvaltı yapmadığı için azar yemek istemiyordu.

"Bugün birlikte gidelim bankaya?" dedi Yaşar tabağındaki omletini doğrarken, sözleri ve duruşu o kadar doğaldı ki sanırsın her gün böyle

samımi her gün böyle mesafesizdiler. Kızın elindeki çatal donup kaldı. Başını kaldırmadan dururken, annesinin çayını sessizce masaya koyduğunu hissetti.

"Melih almaya gelecek, teşekkürler." dedi sakin tutmaya çalıştığı bir sesle. Adamın çatalı bıçağı durdu bir anda ve kızın içi buz kesti aynı tepkiyle.

"Bir hafta Melih, bir hafta Ayten çıkarır aracını yola." dedi masum bir açıklama gerçekleştiren kadın kahvaltısını yaparken. Sanki bunu bilmiyordu kızı dikkatle takip eden adam. Yaşar umursamaz bir tutumla omzunu silkerek, yemeğine devam edince elindeki çatalı bıraktı Ayten, ona bakmadan bardağına uzandı. "Bankada mı olacaksınız bugün?" diye sordu çayından yudum alarak.

"Biraz daha işim var." dedi adam omletini yerken.

"Gerçekten zimmetine para geçirmiş mi Osman Bey?" dedi annesi kadınsal bir merakla.

Yaşar başını sallayarak kahvaltısını yaparken yaşlı kadın suratını astı. "Bu devirde kimseye güven kalmadı. Ayten'in ilk işe başladığı zamanları hatırlıyorum, çok yardımcı olmuştu bizimkilere, birkaç defa eve bile bırakmıştı yolu üzeri diye. Ne iyi adam demiştim hep, meğer para hırsı insanın gözünü döndürüyormuş. Büyük konuşmamak gerekmiş, hatayı her kul yapabiliyormuş." Ağzını silip peçeteyi tabağının içine koyarak iskemlesini itirdi, ayaklandı. Tabağını lavabonun içine bıraktı. "Çamaşırlar bitmiş olmalı, kırışmadan gidip asayım." dedi mutfaktan çıkarken. Annesi çıkınca iştahsız hâlini zorlamanın anlamı olmayacağını düşünen Ayten ayaklandı.

"Kahvaltını yapmadın." dedi Yaşar kızın durgun hâline kederle bakıp.

"Canım istemiyor." dedi Ayten tabağına uzanırken, birden bileğine yapışan parmaklarla olduğu yerde duraladı. Soluk almayı keserken bakışları bileğine kaydı. Yaşar nazik bir çekiştirmeyle, "Otur kahvaltını yap, gün boyu enerjiye ihtiyacın oluyor." diye buyurdu. Ayten itiraz için ağzını açtığında da "Benim yaptırmamı ister misin?" diye tehdit etti. "Dizlerimin üzerinde."

Kız bugün onunla kavga edemeyecek, satışmalarına katlanamayacak kadar yorgun olduğunu hissettiği için yerine oturdu. Yaşar önündeki tabağa biraz omlet ve peynir koyarak, bir dilim ekmek uzattı. "Bitmeden kalkmana izin vermem."

Kendi tabağını silip süpürdü her zamanki gibi. Geriye yaslanıp çayını yudumlarken, kızın tabağa dalgınca bakmasına kızarak, "Bakarak yenmiyor inan, ben çok denedim, yemek için eline çatal alıp ağzına atman gerekiyor." dedi huysuz bir tutumla.

"Bugün sizinle uğraşacak kafada değilim."

"Siz ve sen, ufacık bir kelime oyunu ne çok mesafe koyuyor araya değil mi?"

"Öyle." dedi kız peynirini ağzına atıp zorla yutkunmaya çalışırken. Gerçekten de bir iki parça sonra zorda olsa tabağındakileri bitirmişti. Başını kaldırdı ve tebessum etmeye çalışarak, "Kahve ister misin?" diye sordu. Siz yine sen samimiyetine geçmişti. Keyiflendi adam şaşkın kıza. "Güne kahveyle başlamıyorsun değil mi?" diye sordu sataşarak.

Kız omzunu silkti. "Bankada alışkanlık haline geldi."

"Sen içmez misin?"

"Çok değil" dedi Yaşar çayını yudumlarken. "Ben çaycıyım." Bu sefer Ayten gülümsedi. "Vay canına gülüyorsun." dedi adam abartılı bir sesle.

Kız daha geniş gülümsedi. "Normalde surat mı asıyorum?"

"Evet, bana hep surat asıyorsun." dedi adam keyifle. Kaşlarını azarlayarak ciddi bir tonunla çattı. "Seni böyle gülerken görmek, her anıma nasip olmaz."

"Bugün sizinle çatışacak kadar sağlıklı değilim." dedi kahvesini hazırlarken. Yine siz olmuştu samimiyet sınırı, bu kızın kelimeleri bile şaşkındı. Bakışları camdan dışarı kaydı. Yaşar bilseydi gerçeği sırtın sene dilinden kurtulamazdı. O ne zaman yanında olsa, sık sık böyle gülmüyordu? Hatta yanında olmadığı sürede gülümsüyordu kız, onu düşündüğü vakit hep gülümsediğini artık kendine itiraf ediyordu. Kahvesini içince ayaklandı Ayten, Melih geldiğinde Yaşar'la karşılaşmalarını ve huzursuz bir şekilde işe gitmek istemiyordu. "Bankada görüşürüz." dedi kısık bir sesle. Tuhafına gitmişti böyle demek, onunla aynı yerde çalışıp, aynı evde yaşamak, tuhaf değilmiş gibi bunu düşündüğünü anlayınca gülümsedi. Kapıya yaklaştığında ensesinin dibinde hissettiği nefesle bir an duraladı. Hemen arkasında olduğunu biliyordu, kıpırdayamadı.

Ve işte yine dün gece geldi aklına, o kadar yakındılar ki...

Onun sıcaklığını hissetmek, Ayten'in nefesini kesmeye yetmişti. Soluduğu hava bile, bedenini saran sıcaklıkla ısınmış gibiydi. Birden akasını dönünce burun buruna geldiler. Yaşar hiç kıpırdamadan, istifini bozmadan ona bakıyordu. Başını yavaşça yukarı kaldırdı! Bu tutkulu gözlere tutsak olmamak elde değildi. Öyle güzel bakıyordu ki, bir erkeğin bu kadar güzel bakması sağlık için yasaklanmalıydı.

Yaşar uzanıp yanağına düşmüş bir tutam saçı kulağının arkasına koydu, bunu yaparken parmaklarının hareketini izliyordu ya da saçlarını seyrediyordu kız algılayamadı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu elinin tersi yanağına dokunurken.

Kaçmadı Ayten bu sefer ama doğal bir şey gibi kabullenmedi de o

bakınırken öyle kastı ki kendini kaslarının titrediğini hissedebiliyordu. Annesi evdeydi, bir anda onları böyle yakalasa kalbine inerdi, bundan korkuyor ama yine de onun çekim alanından uzaklaşamıyordu. Gözlerini huzurla seyreden adam yavaşça başını eğdi, dudaklarına dokunmasına çok az kalmıştı. Ama öpmek yerine alnını alnına yaslayarak, "Aklım sende kalacak." dedi garip bir sesle. Sesi öyle ilgili, öyle şefkatliydi ki, kızın tüm duyularını titretmişti. Karnından soluklarıyla birlikte saç diplerine kadar bir akım geçişti. Tenının sıcaklığını alnında, kokusunu genzinde hissediyordu. Kızın yanında sarkık duran elini alıp kendi yanağına koyduğunda, ikisi de gözlerini kapandı. Avucunun içinde ılık tenini, henüz çıkmaya başlamış sakallarını hissedince heyecanlandı. Soluk soluğa, "Yapmaya çalıştığın şey... hata," diye fısıldadı Ayten.

"Asıl hata..." dedi adam aynı onun gibi fısıldayarak, ılık nefesi kızın yüzünü yalayıp geçiyordu. "Senin benden nefret ettiğini sanmaktı." Geri çekildi ama gözlerini bir saniye geri çekmedi.

"Ediyorum." diye yalan söyledi kız, adam yanağında duran ele sürttü çenesini, sonra dönüp usulca avucunun içinden öptü. Kirpikleri sıkça kırpışan Ayten sesli bir soluk alarak titrerken, dudakları aralandı, nefesini tutmuştu. Adam istediği cevabı almıştı. Kız düşürmemek için çantasını daha sıkı tuttu. Eğer şimdi aklı başında olsaydı elini hemen yanındaki duvara yaslayarak, yere yığılmamak için destek almaya çalışırdı. Eğer onun kendisini öpmesine izin vermeye devam ederse, eline, aşağılaması için bir sürü fırsat geçebilirdi. Hatta o nefret ettiği adamı öptüğü için, kendinden nefret bile ettirebilirdi. Bu tam bir ironi olurdu işte, çünkü Ayten, bu adamın, bu dünya da âşık olmayacağı tek kadındı.

"Bırak..." dedi sanki ondan daha çok kendine der gibi.

"Gözlerin kalsın diyor." diye fısıldadı adam.

"Lütfen."

Yaşar başını salladı olumsuz anlamda. Gözlerini araladı, kızın gözleri kapalı duran yüzünü seyretti. Derin bir nefes aldı. Hayatında ilk defa böyle bir şey hissetmişti. Onun cazibesine kapılmaması neredeyse imkânsızdı. Aralık durmuş, derin derin soluyan dudakları, sessiz bir davet çıkarır gibiydi. Ve lanet olsun ki, o kendini geri çekmeseydi, bu daveti seve seve kabul etmiş olacaktı. Şimdi aklını meşgul edecek bir sebep daha çıkmıştı. Zaten onu bu kadar arzularken başka bir şey düşünemezdi ki.. Ayten artık ona karşı savunma bariyerlerini kaldırıyordu.. Yaşar merdivende ayak sesi duyunca geri çekildi. Şaşıran Ayten usulca gözlerini açtı, kirpiklerini kırpıştırarak baktı adama ve o anda kapıda öten kornayla büyü bozuldu.

"Hadı git." dedi adam kızın panikle renginin çekildiğini görünce, dişlerini sıkarak ellerini cebine koydu. Kız hâlâ ona bakıyordu. Adam ondan

zaten gözlerini alamıyordu. Annesinin soluk soluğa merdivenden indiğini fark edince, "Görüşürüz anne." diyerek arkasını döndü. Kapıdan çıkıp bir kaç adım attı, sonra birden arkasını dönüp Yaşar'a baktı. Hâlâ orada, aynı içtenlikle ona bakıyordu. Gülümsedi ve kızın kalbi gumledi.

Başını sallayarak ikinci defa kornaya basan Melihe baktı. Sabırsızca onu bekliyordu. titreyen bacaklarıyla kendini arabaya attığında, artık şirazesi iyice şaşmıştı. Melih aracı çalıştırırken dalgınca kemerini taktı. Elleri buz kesmişti, yanakları ateş. Bedeni bile kendini şaşmıştı, tıpkı duyguları gibi.

Şimdi delice çarpınan yüreği hangisine aitti, yanındakine mi, yoksa evde kalana mı?



Çalışırken zaman geçiyordu da varlığını hissettiği an nefes alamıyordu. Telefonu çalınca dâhili hat olup olmadığına bakarak kaldırdı.

"Benimle yemeğe gel." dedi karşı taraftaki ses.

Ayten sanki suç işlemiş gibi etrafına bakınarak, korkuyla telefonu kapadı. Telefon tekrar çalınca öcü görmüş gibi telefona bakmaya başladı ama o ısrarla çalmaya devam ediyordu. Yan kabindeki Leyla kafasını uzatarak, "Kafa şişirmeye devam edecek misin? Yoksa gelip bakayım mı?" diye uyardı. Ayten huzursuz bir şekilde telefonu kaldırdı. "Bir daha sakın telefonu yüzüme kapama, çünkü gelecek sefere bu kadar kibar olmam, yanına gelir söyleyeceklerimi yüzüne söylerim."

"Beni tehdit etmekten vazgeç." diye çıkıştı kısık sesle. Elini ağzına kamufle etmişti ürkekleşerek.

"Yemeğe çıkalım."

"Hayır."

"Bildiğim güzel bir yer var."

"Hayır."

"Gözlerini özledim."

Kalbi gibi eli de titrerken... Sustu. Buna ne diyeceğini bilemedi, çok anı olmuştu. Dudağını dişleyerek "Sen kafayı yemişsin." diye fısıldadı.

"Yemeğe çıkıyoruz."

"Yapmam."

"Bir saat sonra arabada olmazsan, gelir seni alırım."

"Sen... sen..." dedi kız dişlerini sıkarak.

"Alçak adamın tekiyim." diyen alaylı ses telefonu kapadı.

Kız kulağında telefonla donup kalınca boğazını temizledi, kendine çeki

düzen verip işine odaklanmaya çalıştı ama karşısındaki ekrana saf saf bakıp ne yapmak için bu sisteme girdiğini unuttu. *Allahım!* Akıl sağlığıyla oynuyordu. Tamam, müşterisine yeni bir hesap açıyordu. Ayten ilk on beş dakika düşündüğü ve düşündükçe ellerini titreten şeyleri yaklaşık iki saat sonra unutmuş gibiydi, ta ki yalnız olduğunu hissetmeyene kadar.

"Hoş geldiniz..." dedi gülümseyerek bakışlarını karşısına çevirirken ve karşısındaki adamı görünce yutkundu, güleşi yüzünde dondu. Yaşar ona ateşli gözlerle bakarak eğildi, ellerini masaya koyarak hiçbir şey söylemedi. Ayten kızararak bocaladı, klavyedeki elleri titremeye başlarken yutkundu. Adamın ağzını açmasından korkarak gözlerine bakarken, Yaşar "Saat 12:28." dedi.

Ayten korkuyla etrafına bakındı, Leyla'nın merakla kulak kabarttığını idrak ederek, "Ta... tamam." diyebildi. Yaşar ellerini masadan çekerek ceketini düzeltti, gülümseyerek uzaklaşırken kız afallamış hâlde arkasından bakakaldı.

"Ne dedi?" Leyla'nın sesiyle irkilip kirpiklerini kırpıştırarak, kıza baktı saf saf. "Rengin atmış, canını sıkacak bir şey mi söyledi?" Soluk almadan bir an düşündü, ne diyecekti?

"Bi... bir hata yapmışım.... a... azarladı." diye kıvırdı. Elini yanağına koydu, rengi nasıl atardı, yanakları yanıyordu.

"Umursama..." dedi Leyla iç çekip canının sıkılmasını geçirmek isteyerek. "Müdürler arada yaparlar böyle. Hadi kalk yemeğe geçelim."

Aşağıya indiğinde Melih onu merdivenin başında bekliyordu. Ayakları giderken mantığı kal diyordu. Melih onu görünce gülümsedi, "Bugün kurt gibi açım." dedi genç kıza uzanarak.

Sanki suç işliyormuş gibi irkilen Ayten bir adım gerileyince, adam kaşlarını çattı. Oysa doğal bir hareketti bu, sahiplenme içerirdi ve Melih arada onun burnuna dokunurdu. Adamın gözleri koyulurken kaşları çatıldı. Ne yapacağını bilmez hâlde suçluluğuna bir de utanma eklenince yanakları kızararak "Şey..." dedi çekinerek. "Siz yemeğe geç kalmayın."

"Sen gelmeyecek misin?" diye sordu adam kaba bir tutumla. Bu tepkisinden hoşlanmamışa benziyordu.

Elindeki çantanın kulpunu çekiştiren kız, "Ma... Markete gitmem lazım." dedi gözlerini kaçırarak. Melih gözlerini kısınca Leyla anlayışlı bir tutumla, "Üstüne gitme kızın... Sen ne anlayışsız bir adam oldun, bırak gitsin." dedi azarlayarak. Bir an duraladıktan sonra Melih gülümseyerek tekrar uzandı, burnuna dokundu. "İyi git, sonra yanımıza gel." dedi güvenliğin açtığı kapıdan çıkarken.

"Afiyet olsun." dedi genç güvenlikçi, gençler başını sallayıp sohbet ederek çıkınca Ayten bir an duraladı. "Görüşürüz." dedi Leyla Melih'le sohbet ederek ilerlerken, Ayten olduğu yerde kaldı. Dışarıdaydı ve bir adım daha atamıyordu. Rüzgâr bağından kurtulan birkaç tutam saçı yüzüne savurdu, o anda gözünü alan seleksiyonla bakışları o tarafa kaydı. Yaşar aracında bekliyordu ve onu gelmesi için uyarıyordu. Etrafa bakındı çekinikçe, garip bir huzursuzlukla araca giderken sanki kocasını aldatacak kadınlar gibi kendini günahkâr ve aşağılık hissediyordu. Kızgınca araca binip kapıyı kaparken, "Bu yaptığın hiç hoş değil." diye huysuzca çıkıştı.

Yaşar sakin bir manevrayla aracı yerinden kaldırdı. "Kıpkırmızı olmuşsun." dedi inadına gülümseyerek.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi kız arkasına yaslanıp iyice koltuğa gömülerek. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki aracın içinde duyulduğuna yemin edebilirdi.

"Korkma camlarda filtre var, kimse seni göremez. Altı üstü sevgilisiniz Ayten, kocanı aldatıyormuşsun gibi davranmayı kes." Adamın az evvelki keyifli hâli yerini sert bir duruşa bırakmıştı.

"Tabii senin için sadakatin önemi olmadığında bu tür sıkıntılı durumlar doğal."

Adamın ayağı debriyajı hızla köklerken anı frenle yolun ortasında zınk diye durdu. Koltuğunda silkelenen kız korkuyla çığlık atarken, vitesi tutan elleri kasılan adam ona dönüp üzerine eğildi. Dişleri gıcırdarken, "Ben sadakatsiz değilim." diye hırladı. Nefesi yüzüne vuruyordu ve yanlarından geçen arabalar onlara kızarak kornaya basıyordu.

"Bu... Bu yaptığın..." dedi kız kalbi acıyarak, "Hülya'ya sadakatsizlik değil mi?"

"Hülya?" dedi adam alayla tek kaşını kaldırarak.

"Hah..." dedi kız kızgınca, bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Adam kızın çenesini tutup kendine çekti, yolun ortasındaydılar, etraflarından vızır vızır arabalar geçiyordu ve o sadece bu kızın inadını kırmanın peşindeydi. Cidden iyi değildi Yaşar, akıl sağlığına baktırmalıydı. "Hülya..." dedi üstüne basa basa. "Benim hiçbir şeyim."

"Ne kadar... Ne kadar..." diye çıkıştı ve aracın kapısına uzandı açmak için. Adam onun elinin üzerine elini koyup kapıyı çekerek kapadı. Uzanıp emniyet kemerini bağladı ve aracı yerinden hırsla kaldırdı. "Hülya benim hiçbir şeyim."

"Sanırım bunu kıza söylemeyi unuttun. Evlilik hazırlıklarına başladı."

"Söyledim." dedi adam sıkıntılı bir tutumla. "Hem de defalarca.

umursamıyor. Kendine bir dünya kurmuş, hayalleriyle evcilik oynuyor. Geçen sefer geldiğinde onu yine uyardım..."

"Yüzün kızarmadan nasıl yalan söy..."

Yaşar uzanınca kızın sözleri yarım kaldı. Adam cama monta duran apartaki telefonun tuşuna dokunarak "Alo." diyen sese, "Evlenme teklifi ettim mi sana?" diye sordu.

Karşı tarafta şaşkın bir nefes alış verişi duyulurken, kekeleyen bir tonda, "Yo...yok." dedi Hülya.

"O zaman neden evelenecekmişiz gibi davranıyorsun?"

"Ben... Şey..." dedi kız, bocalaması kilometrelerce uzaktan bile belli duyordu.

"Geçen ay, tamamen görüşmemizin son bulmasını belirtmedim mi Hülya, niye inatla oyununa devam ediyorsun?"

"Yaşar bak..."

"Sana peşimi bırakmanı, çocukça oyunları bırakmanı belirtmedim mi? Kırmamak için sabırlı oldum, illa parçalamam mı gerekli geçmişi?"

"Ben senin sıkılınca atacağın kıyafetin değilim." diye bağırdı kız daha fazla kendini tutamayarak. Sinirden sesinin titrediği belliydi.

"Gelecek için plan yaptığım biri gibi davranmayı kes. Sana hiç umut vermedim." diye çıkıştı adam. "Tek bir umut vermedim. Sen girdin hayatıma, zorlamadım, davet etmedim. Annem yazdı, sen oynadın. Ben sadece sizi izledim, sen kendi kafana göre takıldın..."

"Sen de ses çıkarmadın, izin vermek umut vermektir." dedi kız suçlarcasına.

"Kocaman kadınsın, işime gelecek davranışları kendin yaptın, bunu neden kullanmayayım?"

"Sen şerefsizin tekisin." dedi Hülya bağırarak. "Bana dokundun, dokunmak söz vermek demekti. Bana dokun..." derken Yaşar telefonu kapamaya geç kalmıştı. Aracın içi sessizliğe gömüldüğü an soluk seslerinden başka bir ses duyulmadı. Yaşar aracını sahilde bir yere çekti. Ayten sessizce karşısına bakıyordu. Adam onun sessizliğinden korkuyordu ama konuya nereden başlayacağını da bilmiyordu.

"Kimseyi hayatıma zorla almadım." dediğinde kız ona öldürücü bakışlar atınca, "Senden başka." diye devam etti. "Bir sürü kadın tanıdım, bir sürü hata yaptım ama ilk defa birinin gözlerine takıldım ve kurtulamıyorum." Kız bakışlarını dümdüz karşısına çevirdi. "Sen benim cezamsın." dedi adam. Kız dişlerini sıkınca, "Onca günahıma cezasın, çünkü geçmişte umursamadan yaptığım hataları gözüme sokup güvenini alamadığım tek

kadınsın. Çok ah aldığım muhakkak, çok kalp kırdığımı da biliyorum. Sırf kendi hazzımı için çok şeyi görmezden geldim. Seni tanıyana kadar keşke demeyiniştim ama şimdi keşke diyorum... Geçmişe dönebilseydim, seni korkutacak hiçbir hata yapmazdım."

Kızın ağzı açık yüzüne bakmasına aldırmadan araçtan indi. Ayten duyduklarına inanamaz hâlde, hâlâ olduğu yerde donmuş şekilde, bembeyaz suratla karşısına bakıyordu. İki dakika sonra aracın kapısı açılıp kapandı.

"Hâlâ bıraktığım gibisin, aferin." dedi adam kızın kucağına sandviçini koyarken. Ayten kucağındaki sıcak sandviçe baktı. "Seni bu suratla yemeğe götürürsem, rezalet çıkarabilirsin." dedi yerine yerleşirken.

"Utanır mısın?" dedi kız buz gibi.

"Ben alışkınım, umursamam." dedi adam sandviçin kağıdını açarken. "Ama sen bir süre yüzüme bakmaz, benimle konuşmazsın. Ben o kadar uzun süre gözlerinden ayrı kalamam. Tam da bana güzel bakmaya başlamışken. Üstelik, ilk yemek hep hatırlanır, kötü hatırlansın istemem. İleride bunu çocuklarıma anlatıp intikam almana izin vermem."

Çocuklar mı?

Kız adama üşütmüş bakışları atarken şaşkınca, Yaşar keyifle sırıttı. Başını sarsarken yine çakmak çakmak gözlerle yüzünü süzdüğünü idrak edemiyordu. "Daha önce hiç kimseye evlenme teklif etmedim, hiç kimseyi karım olarak düşünmedim, hele çocuk fikri aklımın kıyısına gelmezdi. Tüm bunları değiştiren sensin, bir de hayatımda açacak bir sürü menekşenin heyecanı. Hepsi senin gibi bakmalı, bunun için bir yöntem var mıdır?"

Ağzı açık kalmış, uyanık kâbus görüyor gibiydi kız.

"Sen böyle güzel bakınca yiyemem."

"Sana güzel falan baktığım yok."

Adam ağzındaki lokmasını yutarken omzunu sarsarak dudaklarını sildi, kâğıt peçeteyi elinde buruşturdu. "Bir dahaki sefere yüzüne ayna tutarım." dedi keyifle.

"Allah'ım." dedi kız isyanla. "Sen hastasın. Şizofrensin."

"Hastayım." dedi adam bir lokma daha alırken. "Gözlerinin... sadece onların hastasıyım, inkâr etmedim ki?" Kızın yüzüne bakıp, "Yesene, soğumasın çok lezzetli." dedi.

Ayten sinirinden güldü. "İnsanda intihar isteği uyandırıyorsun."

"O kadar çekiciyim yani."

"Ukala."

"Yılan dilli... değilim en azından asi menekşe."

"Laf mı sokuyorsun! Uyuz..."

"Kuduz gibi davranmaktan da iyidir."

"Sen... Sen..."

"Ben çok tatlıyım." dedi adam ukala ukala. "Doyamıyorsun değil mi?" Allah'ım adam hastaydı. Ciddi bir vakaydı. Ve evet, şu itici hâli bile çok tatlıydı. "Hadi yemeğini ye saat geliyor, günü aç geçirmeni istemiyorum. Sabahta pek bir şey yemedin."

Ayten kucağındaki sıcak sandviçe baktı. "Neyli bu?"

"Tavuklu." dedi adam.

"Bana döner ekmek mi aldın?" dedi kız gülerek.

"Kuru ekmek bulamayanlar var, nankörlük etme. Sana mis gibi sandviç yaptırdım." dedi adam ciddiyetle, kız garip bir tutumla söylenerek paketi açtı ve ufak ısırıklarla iştahla yedi. Hatta utanmasa bir tane daha isteyebilirdi. Yaşar arkaya uzandı, koltukta duran termosu alarak, "Torpidoda fincan var." dedi kıza.

Kız dizlerini bükerek torpidoyu açtı, peçeteye sarılı fincanları aldı ve şaşkınca baktı. "Bunlar bizim." dedi afallayarak. Gözlerini kısarak, "Hırsızlık mı yaptın?" dedi ciddi bir sesle. "Annem kaybolduğunu anlayınca, beni suçlayacak."

"Neden, sende sık sık hırsızlık mı yapıyorsun mutfakta?" diye sordu adam çayı doldururken.

"Hayır, onları kırdığımı düşünüp homurdanacak."

"Korkma." dedi kızın eline sıcak fincanı tutuştururken. "Bu sefer suçlamaz çünkü onları bana kendi verdi."

"Annemden bizim için fincan mı istedin?" Evet şok hâlleri gittikçe hızlanıyordu. Adam tek omzunu sarsarak çayını yudumladı. "İnanılmayacak insansın." dedi kız ve gülümseyerek, aynı keyifle çayını yudumladı. "Çayı da bankadan çaldın sanırım."

"Bak o olabilirdi ama neyse ki bu işi annenden güzel kimse yapamıyor."

Sessizlik oldu arabada. Garip ama huzurlu bir sessizlikti bu.

"O salaktan ayrılmanı istiyorum."

Kız çayı neredeyse aracın camına fışkırtacaktı. Kucağındaki peçeteye dudağını silerken "Anlamadım." dedi panikle.

"Anladın, duydun dediğimi. Ondan ayrılacaksın."

"Pardon?"

"Etrafında görmek istemiyorum."

"Pardon!"

"Sana sahiplenerek bakması canımı sıkıyor, dokunduğunu düşündüğüm an kafasını koparmak istiyorum. Kan beynime sıçrıyor ve kendime daha ne kadar hâkim olurum bilmiyorum."

"Pardon." dedi kız daha yüksek sesle isyan ederek.

Adam öfkeyle kıza döndü. "Benim olana gözlerini dikmesini istemiyorum."

"Ben senin değilim."

"Öylesin."

"Buna ne zaman karar verdin?" dedi kız öfkeyle, elindeki sıcak çayı adamın yüzüne her an fırlatacak gibi eğreti duruyordu.

"Düğünde!"

"Hangi düğünde?"

"Yasin'in düğününde, seni ilk öptüğüm gün." Kıza döndü. "Gözlerine baktığım gün. Onlar benim oldu. Ve sen huysuz, çocuklarımın annesi olacaksın..."

Kızın sırtından aşağı buz gibi ter akarken adamın takıntılı hâlinden korkarak, "Az evvelde demiştim yine diyorum, sen cidden hastasın." diye çıkıştı. Ellen titriyordu ama kalbi de hızlı atıyordu. Çocuklarımın annesi diyordu ikidir. Adam ona danışmadan geleceğin planlarını kurmuş, onun da gerçeğe dönüştürmesini emrediyordu. Çayını aracın önüne koyan kız kemere uzandı, adam buna engel olarak kızın yüzünü nazikçe avuçları içine aldı, biraz baskıyla kendine çekti. Ayten ne yapacağını şaşırdı. Yaşar kızın yüzüne düşen saçlarını tenini okşayarak çekerken, avucunda yanağının şekil almasını izledi.

"Sadece gözlerine düştüğün ve bir daha bulamayacağını, görmeyeceğini düşündüğün bir kadının hayalini kurmak ne kadar zor biliyor musun? Ona sayfalarca şiir yazmak, ondan ayrı kaldığında soluksuz kalmak... Her karşılaşmanın ardından tepetaklak olmanın, her kızgın bakışın içini acıtmasının, küsmesinin saatte bilmem kaç kilometre bir aracın vurması kadar can yaktığını tahmin bile edemezsin. Ben bu gözlere bugün sahip olmadım, dün de değildi... Haftalar, aylar hatta yıllar önceydi... Ben bu gözleri ilk gördüğüm gün dua etmiştim. Allah'ım menekşe gözlü kız benim çocuklarımın annesi olsun diye..."

Ağzı açık kalan kız şaşkınca bakıyordu adama. Yaşar gülümseyerek dudaklarını nemlendirdi. "Bu konuyu bir daha açmayacağım." dedi kabullenir hâlde. "Sen hazır olana kadar... Ama sende uzak duracaksın ondan, söz ver." Sonra eğildi, hakkı olan dudaklardan ufak bir buse alarak alnını alnına yasladı. "Bir daha yaklaşma ona bana yaklaştığın gibi, gülümseme bana güldüğün gibi, bakma benden başkasına böyle güzel..." Kız soluksuz

hâlde dururken "Saat geldi." dedi çaresiz bir hâlde. "Şimdi onları benden alacaksın." Opmemişti onu, saygı duymuş, iş yerinde rezil olmasına engel olmuştu.

Kız hâlâ mal mal bakıyordu gözlerine ve tek kelime edecek gücü kendinde bulamıyordu. Dayak yemiş gibi kolunu kanadı kaldıramıyor, duyduklarına inanamıyordu.

"Tokat atmayacak mısın?" Şaşkın kız başını salladı.

"Peki alçak demeyecek misin?"

"Sen hayatımda gördüğüm en alçak adamsın." dedi kız garip bir huzurla gülümseyerek.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip kadınsın." Sarıldı ona Yaşar, içi titreyerek saçlarını kokladı. Sonunda istediği olmuştu, kabul etmişti onu menekşe gözlüsü. Derin bir iç germeyle sımsıkı sarıldı, içine katmak istedi, canına sarmak ve orada tutmak istedi. Miniçikti kolları arasında, ürkekti ama hırçın değildi bu sefer, sessizdi. Ayten ona sarılmadı ama itirazda etmedi, ittirmedi de onun saçlarını koklayarak sarılmasına müsaade etti. Yaşar özgürce salçalarının efsununu ciğerlerine depolarken, kız kollarında titreyerek durdu.

"Saa...t" dedi sonunda kısık ve kekeleyen sesiyle. "geldi."

Yaşar ondan ayrılmak istemiyordu, ancak işe gitmeleri de gerekiyordu. İsteksiz hâlde uzaklaştı ondan. Bedenindeki titremeyi geçiremeyen kız yerine oturdu. Karşısına baktı, tuhaftı. Ruh gibiydi. Buna hazır değildi. Bu kadar büyük bir itiraf bünyesine ağır gelmişti. Yaşar kemerini takıp aracı çalıştırınca, aracın önüne koyduğu çay geldi aklına, üstüne dökülmesinden korkarak atıldı. Camı açıp çayı dışarı dökerken salak salak gülüyordu. Kapamadı camı, serin havanın savrularak yanaklarını yalamasının keyfini çıkardı. Gözlerini kapadı. Kendini rüzgâra verdi. O rüzgârın sevgisine tav olurken, adam saçlarını okşayan rüzgârı bile kıskandığını düşünerek, kendi kendine gülümsedi.

Hiç böyle yanmadı cihan,

Gözlerini gördüğüm an tüm dünyamın böyle kavrulacağı belliydi.

Koştukça uzaklaşır gül yüzün, inadıma inat kaçtığın neydi?

Bir görünüp bir kayboldu senaleki vefa,

Naz mı cefa mı bedelim, suçum neydi?

Kalbime umudu, ömrüme seni ekleyip,

Adına vuslatı ekmene sebep neydi?

9. Bölüm



Uykunun en tatlı yerinde, uyuyan kızın saçlarını okşayarak, "Şişttt..." dedi. kız irkilerek gözlerini açıp çığlık atacakken, ağzına takanan elle duralayınca Yaşar gülümseyerek eğilip saçlarından öptü. "Uyurken çok güzel duruyorsun." Şaşkın kız adamın elinin altında homur homur konuşunca Yaşar ellerini okşarcasına dudaklarından çekti.

"Uyurken beni mi izledin sen sapık?" diye çıkıştı Ayten. Güne yatağında oturan adamla uyanmak tuhaftı.

"Ben hep uyurken izledim seni? Çünkü bir tek o zaman bana fazlalık olduğumu hissettirmedin" dedi adam ciddiyetle.

Kız şaşkınca baktı adamın yüzüne, defalarca hissetmişti gerçi hep izlenme hissini ama bunun sanrı olduğunu düşünmüştü. Yaşar yüzüne dökülen saçlarını gözlerinin önünden çekerek uyku mahmuru menekşe gözlerine odakladı gözlerini.

"Çık odamdan..." dedi kız panikleyerek.

"Zaten gitmem gerekiyor," dedi adam üzgünce. Onun gitmekten kastının başka olduğunu anlayan kız dirseklerinin üzerine doğruldu. Kalbi acıdı, bu kadar çabuk hazır değildi ayrılmaya.

"Nereye?"

"Yurtdışına çıkmam gerek. İki hafta." Kız suratını astı farkında olmadan. "Üzülme, goz açıp kapayana kadar geçecek, sen yeter ki telefonlarıma

cevap ver." dedi adam garip bir sesle. Kaygı göğsünü gıdıklıyor, gitmek istemediğini söyleyen kalbindeki korkutucu her saniye büyüyordu.

"Cevap vereceksin değil mi?" diye sordu kız sessiz kalınca.

"Vermeyeceğim." dedi Ayten kendini yatağa gömüp yastığına sarılarak ve birden yatak sarsılınca, onun gittiğini sandı. Ama başını kaldıramadan yanına uzanan ve beline sarılan elle donup kaldı. Yaşar her zaman böyle yatarmış gibi yüzünü ensesine gömmüş, saçlarını kokuyordu. "Çabuk geçmeyecek günler." dedi dürüstçe "Göz açıp kapayana kadar da bitmeyecek. Sensiz bir gün sene gibi geliyor, nereden bileceksin sen... Sen hiç sensiz kalmadın ki."

Kız dudaklarını ısırırken adam sımsıkı sarıldı. Arada pike vardı ama yine de bedenini tüm azalarını hissediyordu. On dakika yakın durdu öyle adam, tuhaf ama o ana kadar kız da ses çıkarmadı. "Terleyeceksin." dedi gülerek keyifle, yüzünü saçlarından çıkarmalıydı. Adam başını sarsarak ensesine dudaklarını yasladı. "Çok güzel burası... Bahar günü, gül bahçesine düşmek gibi saçlarının arası." Kız kıkırdayınca, "Daha güzel yerlerde yatacağım ama odadan kovarsın diye korkuyorum. Şimdilik bu da yeter." dedi yaramaz elleri belinde tur atıp göğsüne uzanırken. Ayten dondu kaldı kısa bir an, soluk alamadı. Melih'te dokunmaya kalkmıştı daha evvel, hiçbirinde bu kadar garip hissetmemişti. O zaman tedirgin olmuş, utanmıştı ama şimdi, göğüsleri gerilirken dokunuşlarının çekilmesini istemediğini idrak etti. Bu kadarına hazır değildi. Adamın elini göğsünden çekti. Ama Yaşar inatla yeniden kavradı, sahipliğini belli edercesine sıkarak homurdandı. Bu zevkli baskıya boyun eğeceğini anlayan kız huysuzlanarak elini ittirdi üzerinden, "Çok daha edepsiz şeyler yapmamı istemiyorsan, keyfimi bozma Ayten." dedi saçlarının dibinde homurdanan Yaşar.

"Hadi kalk, annem uyanır birazdan. Kalksana, odaya girer çat kapı." Paniklemeye başlamıştı artık, annesinin yapmadığı şey değildi odasına dalması ve bu sahneye kendisi hazır değilken annesi kalpten giderdi. Kıpırdanıp durunca, "Rahat dur. Kapı kilitli." diye homurdandı.

"Ne rahatladım bilemezsin. Sence bu onu daha çok şüphelendirmez mi, yıllar sonra kızı kapıyı kilitlemiş, hem de evde bir adam varken." Ve ağzından ufak bir çığlık yükseldi. Yaşar onu çevirerek üzerine yükselmiş, uyku mahmuru yüzüne bakıyordu. Gülümsedi.

"Günaydınım menekşem." dedi içten bir sesle.

Ayten bu yaklaşımdan utanarak yüzünü yana döndü ama kaçmadı kollarının arasından. Adam çenesinden tutarak kendine çevirdi kızaran yüzünü, mahcup bakışlarını kendine sakladı. Dudaklarını alnına dokundurarak,

"Gözlerini özletme olur mu?" dedi garip bir buhranla. Kız masumca gözlerini kırpıştırdı. Yaşar eğilip çenesine dokundurdu dudaklarını, bu sefer ufak bir buse çalmadı. Öylece kaldı birkaç saniye gözlerini kapatıp, kendini toparlamaya çalıştı. "Kokunu da özletme. Önce gözlerindi sürekli düşündüren, şimdi kokun beni sana sürgün eden." Kız soluksuz kalırken "Sen özlemeyecek misin?" diye sordu.

"Özlemeyeceğim, iki hafta kafa dinleyeceğim. Oh mis."

"Sık sık arayacağım seni."

"Açmayacağım."

"Açacaksın, unutmayacaksın beni." dedi adam, kız tek kaşını kaldırınca "çünkü açana kadar ararım." dedi tehdit eden kaba sesiyle.

"Hadi kalk." dedi kız. Adam üzerine devrildi, aralarında ezilen pike eriyip akmış gibiydi. İkisi de sıcak, ikisi de nefes nefeseydi. "Kollarından hiç çıkasım gelmiyor."

"Sanki hep oradaymışsın gibi konuşma."

"İşte o yüzden çıkasım yok, çıkınca kim bilir ne zaman bir daha gireceğim bu kolların arasına."

"Yaşar lütfen annem uyanacak şimdi, hadi kalk üstümden." dedi korkudan sesi titreyen kız.

"Bir daha de."

"Kalk üstümden."

"Hayır diğerini." dedi adam çenesinden öperek.

"Annem kalkacak."

"Hayır baştakini."

"Lanet olasıca sapık, kalk üstümden işte." diye itirdi adamı kendinden geri, inatçıydı işte ilk günkü gibi.

"Çok romantiksin." dedi adam huzursuz hâlde kalkarken.

"Sen fazla romantiksin, annem seni romantik romantik doğramadan evvel çık odamdan."

"Bari bir kere öpmeme izin verseydin."

"Daha önce öptüklerinle yetin." diyen kız huysuzlandı. "Öpecekmiş, hah... Çok beklersin."

Şimdilik suyuna gitmeyi planlayarak, hiç istemese bile ayaklandı Yaşar, kapıya yaklaşırken "Döndüğümde bu kadar sabırlı olmayacağım, kendini hazırlarsan sevinirim, değil sesini yükseltmek, çığlık atsan elimden kimse alamaz seni." dedi ve kapıyı kapatırken kızın fırlattığı yastık kapıya çarparak

yere düştü. Kaşlarını çatan Yaşar kapıyı tekrar açtı. "Bir daha bana yas..." Yerine yediği yatıkla sözleri yarıda kaldı. Kız tek kaşını kaldırdı. "Bir daha ki..." dedi adam, Ayten kaşıyla çerçeveyi göstererek sırıttı. Adamı kızgın halde başını salladı. Kız onaylayarak gülümsedi ve adam hırsla kapıyı çekti. Ayten kendini sırt üstü yatağa atarken, garip ama huzurlu bir başlangıç yapmıştı.

Kendi kendine salak salak güldü. İki hafta yoktu, bu düşünceyle yüzü asıldı. Gerçi bu iyi olmuştu, bu zaman içinde Melih'le konuşup ayrılık kararını bildirir, Yaşar döndüğünde sürpriz olurdu. Bu düşünceyle de suratı asıldı. Çok üzülecekti Melih kesin. Çok zaman ve emek vermişti bu ilişkiye. Ona haksızlık ettiği için vicdan azabı çekti ama insan sevmediği biri ile evlenip onu sonsuz bir mutsuzluğa mahkûm ettiğinde daha çok üzülmez miydi?

Son günleriydi madem kalkıp hazırlanmalıydı.

Hazırlandı da daha önce özenmediği kadar çok özendi kendine ve adam bir an onu görünce küçük dilini yutup gitmekten vazgeçme raddesine geldi. Kahvaltı sessiz geçti ne Yaşar konuşuyor ne de Ayten ses çıkarıyordu. İkisi de isteksiz yedi yemeklerini. Ortadaki hüzünlü gerginlikten habersiz olan Dilruba Hanım konuşuyor, cevap alamıyordu, farkında değildi ama ne zaman çakışsa bakışları gençlerin yüzünden garip bir hüzün süzülüyordu. Masayı toplayıp kapıya çıktıklarında, Dilruba Hanım "Kendine dikkat et Yaşar Bey oğlum, Allah işini gücünü rast getirsin." dedi anaç bir tutumla.

Kedinin ciğere baktığı gibi baktı ikili birbirine ama yakınlaşmaya cesaret edemediler.

"Görüşürüz." dedi üzgün bir sesle adam.

"Görüşürüz." dedi kız zoraki bir gülümsemeyle. Son defa sarılamadan, veda öpücüğü verememeden ayrılıyordu adam ve kız sabahki hırçınlığından pişmanlık duyuyordu. "Keşke biraz daha sarılsaydım, koklasaydım, o gelene kadar kendime biraz Yaşar bırakaydım." diyordu iç sesi.

O aracını çalıştırırken annesi konuşarak içeri girdi, Ayten peşine takılarak, "Ben odamdayım." dedi.

"Ben de şurayı toplayayım." diyen kadın mutfağa dalarken, genç kız garip bir hüzünle merdivenleri çıkıyordu ve yüreğinde bir acı vardı. Neden içi acıyordu? Eli farkında olmadan göğsüne gitti, kalbindeki bu hızlanmanın dinmesini bekledi. "Allah'ım onu koru." dedi sıkıntısını onun başına bir şey geleceğini düşünerek. Yanaklarına yaşlar süzülürken, içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti.

İki gün boyunca gitmedi o sıkıntı içinden ama o günkü kadar da canını yakmadı. Yaşar söylediği gibi telefon etmeye başlayınca, kaygılarından kurtulmuştu. Kazasız belasız oteline yerleşmiş, işine uyum sağlamıştı. Sabah, akşam, öğlen, yatmadan evvel, her vakit bulduğunda arıyordu. Başka zaman ne bulacağım bu kadar konuşacak derdi ama ne telefonu kapamak geliyordu içinden ne de ne konuşacağından endişeleniyordu. Konu konuyu açıyordu hep, Yaşar damarına basıyor, Ayten hırçınlaşıyor, sonra ikisi de tatlı tatlı kükürdayarak telefonu kapatıyordu. Şimdi telefonda bir saatten fazla konuştuğunu idrak edemediği gibi annesinin sesini de duymuyordu.

"Kapıya bak Ayten ellerim yağlı."

"Kapamalıyım." dedi salonun kapısına bakan kız kısık sesle.

"Bırak annen baksın..." dedi adam, kapının sesini o da duymuştu.

"Annem meşgul bakamaz, kapamalıyım." diye direnti Ayten huysuzca.

"Gece arayacağım." dedi adam isteksizce izin verirken.

"Bakmayacağım," dedi kız şakalaşarak yine. "Ne o mış mış, hiç hazzetmem."

"Ben yine de arayacağım, sen açana kadar hep arayacağım." dedi adam aynı inatçı sabırla. Kız telefonu kapatıp hızla merdivenleri inerken sırıtıyordu. Kim o demeden kapıyı açarken, yüzünde güller açıyordu. "Kimmiş?" dedi annesi merakla mutfaktan seslenerek.

Ayten gülümseyerek kapıyı araladı ve gördüğü görselle donup kaldı.

"Benim Dilruba Teyze, Hülya!"



İKİ HAFTA SONRA

Ellerinin arasında tuttuğu mucizeye inanamıyordu Yaşar. Daha evvelde kitapları çıkmıştı, hepsinde heyecanlanmıştı muhakkak ama bu başkaydı. Bu bambaşka bir kitaptı. Sonunda kitabını tamamlamış, yurtdışından dönmeden evvel de basıma girmesini sağlamıştı. Ayların emeği avuçlarının arasında duruyordu ve bu sefer başkaydı yazdığı kitap, her satırı kendi hissi kendi hayatıydı. Havaalanından koşturarak matbaaya gelmesinin nedeni buydu, çünkü içinde candan öte tuttuğu varlığın duygusu yazıyordu.

"Çok güzel oldu Yaşar Bey." dedi matbaacı eseriyle gururlanarak, yayıncısı da işini gücünü bırakmış onun telaşıyla matbaaya koşmuştu. "Birinci sınıf bir çalışma. Bak kapağa da lak attık. Yazı daha belirgin." Hem yayıncısına hem de kısa zamanda müthiş bir iş çıkaran matbaacıya gülümsedi.

Beyaz kapağın üzerindeki menekşe rengi gözlere baktı. Ona yaşama sebebi, heyecan, umut veren gözlerdi bunlar. Dilruba Hanımın albümünden gizlice arakladığı bir resmi kapak yaptırmıştı ama yüzünün tamamı yoktu, sadece gözleri vardı. Onun güzelliğinin tamamını başkalarıyla paylaşacak kadar cömert değildi. Gözlerin altında güzel bir el yazısıyla "Milyon Kere Ayten." diyordu. Hayatının anlamı, ahir ömrümde geriye bırakacağı en büyük mirasın adı yazıyordu.

Elindeki kitapla matbaadan ayrılırken içindeki sıkıntının heyecandan olduğunu sanıyor ama bir türlü bu kaygıyı yenemiyordu. Kaç gündür telefonuna cevap vermiyordu Ayten. Dilruba Hanım iyi olduğunu söylemese bir şey olduğunu düşünecekti. İnatçı şey, ona azap çektirmeye bayılıyordu. İstanbul Kocaeli arasındaki yol bir türlü bitmedi. Eve gittiğinde çıkacaktı Dilruba Hanım'ın karşısına. Allah'ın emri Peygamberin kavli diyerek isteyecekti kızını ve Ayten'e söz hakkı tanımadan kısa zamanda yapacaktı düğünü. Yoksa bu cadının yüzünden sitün sene evlenemezlerdi.

Bu fikirle içi rahatlayan Yaşar heyecanla evin bahçesine girdiğinde, ona kavuşmanın telaşını yaşıyordu ama bahçedeki araçları görünce, bir an duraladı. Bir sıkıntı olduğunu düşünerek koltuktaki kitabı alıp hızla araçtan çıktı. Üç tane araç vardı bahçede ama ev sakindi. Tüm ışıklar yanıyordu. Ne zaman evhamlı bir adam olmuştu? Neden aklına en kötüsü geliyordu hep. Belki ahbapları gelmiştir diye düşündü, belki İzmir'deki teyzesi gelmişti kızlarıyla! Ya da arkadaşının durumu iyi değildi giderken bir sıkıntı olmuştu tüm dostlar evde toplanmıştı. Kapıyı anahtarıyla açarken, bir an gözlerini kapatıp durdu, elindeki kitaba bakarak gülümsedi. Üst kattan sesler geliyordu. Yaşar merakla üst kata çıktığında, büyük salonun dolu olduğunu gördü. Misafirler onu görünce sohbetlerini kesip bir an susmuştu, tıpkı adamın kalbi, dünyası, benliği gibi tüm dünya durmuştu.

Yutkunamayan Yaşar'ın parmaklarının arasından kayan kitap ayaklarının dibine düşerken, insanların onu neden umursamadığının gerçeği yüzüne kapı gibi vurdu. Bu manzara zihninden asla silinmeyecekti.

Pudra pembesi uçuş uçuş elbisesinin içinde bir melek gibi güzeldi Ayten, altın damlası pırıltılara sahip olan saçları özenle topuz yapmış, yüzündeki hafif makyaj ona çok yakışmıştı. Ama Yaşar'ın kanını dondurup, dünyasını başına yıkan bu güzellik değildi. Yaşar'ı yaşarken öldüren kızın narin ellerinin Melih'in elinde olmasıydı ve genç adamın heyecanla mustakbel karısı olduğunu belirten kızın parmağına yüzüğünü takmaktaydı.

O yüzük parmağa girince eve toplanan aile üyeleri neşeyle alkışlamaya başladı. Ayten başını kaldırdı. Buz gibi bakan menekşe gözleri yüzüne odaklandı ve sanki hiç etkilenememiş gibi, hiç dokunmamış gibi kalbine,

hiç sevmemiş gibi dilleri başını çevirerek, onu tebrik eden adama gülümsedi. Bir bıçak saplandı adamın sinesine. Melih; mutlu bir ifadeyle mustakbel karısının yüzünü elleri arasına alıp alnından öperken, dünya tepesine çöktü. Gözleri sımsıkı kapandı Yaşar'ın, solukları göğsüne tıkandı.

"Gelsene Yaşar Bey... Ah gördünüz mü hayırlı işin ortasına geldiniz," diyen bir kadının sesi inletti kulağını ama algılayamadı Yaşar. Onu heyecandan fark etmeyen Dilruba Hanım sevinçle kızına atılırken, topuklarının üzerinde arkasında döndü adamı ve geldiği gibi sessizce gitti evden...

Bir yanı yarım...

Bir yanı asla onarılmayacak bir acıyla... Yere düşen kitabın arkasında şu dizeleri miras bırakarak, bir daha bu şehre ayak basmamacasına gitti.



tg@kaktusunx